

BIBLIOTHECA
SCRIPTORUM GRAECORUM
ET ROMANORUM
TEUBNERIANA

HOMERUS

ODYSSEA

EDIDERUNT

W. DINDORF - O. HENTZE

I

OD: I - XII

LIPSIÆ

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

Naturstudien im Hause.

Wandereien in der Dämmerstunde.

Ein Buch für die Jugend von Dr. R. Kraepelin. Mit Zeichnungen von D. Schwindrazheim. 2. Auflage. In Original-Leinwandband M. 3.20.

Das vorliegende Buch des bekannten Naturforschers will die lern- und wissbegierige Jugend in lebendiger Darstellung zum naturwissenschaftlichen Denken anregen, indem es von den Naturobjekten der nächsten Umgebung, vor allem also des elterlichen Hauses ausgeht, diese geistig und gemüthlich näher zu bringen weiß. So wird in der Form des lebendigen Zwiegesprächs das Wasser in allen seinen verschiedenen Formen und Wirkungen in der Natur besprochen, in ähnlicher Weise das Salz und die Steinkohlen, Mineralien und Sand. Zoologische Betrachtungen knüpfen sich an den Kanarienvogel und Goldfisch, an die Stubenfliege und Spinne, wie an den treuen Karo an. Zu botanischen Belehrungen geben die Blattpflanzen, wie das Pelargonium Anlaß, auch die kleinsten und „modernsten“ Lebewesen, die Pilze und Bakterien, werden nicht vergessen. Besonderer Erwähnung bedürfen noch die von Schwindrazheim mit liebevoller Hingabe gezeichneten Illustrationen, die einen sachlich wie künstlerisch gleich befriedigenden Schmuck des Buches bilden.

Naturstudien im Garten.

Wandereien am Sonntag Nachmittag.

Ein Buch für die Jugend von Dr. R. Kraepelin. Mit Zeichnungen von D. Schwindrazheim. In Original-Leinwandband M. 3.60.

Gleich den „Naturstudien im Hause“ sollen die „Naturstudien im Garten“ der heranwachsenden Jugend die Naturobjekte ihrer nächsten Umgebung geistig und gemüthlich näher bringen, um so durch eigenes Beobachten und eigenes Nachdenken zu einer tieferen Auffassung des Naturganzen hinzuleiten. Was im Garten an pflanzlichen und tierischen Objekten die Aufmerksamkeit fesselt, das wird in zwangloser Wanderei besprochen, wobei dann aus dem speziellen Fall nach Möglichkeit allgemeinere Gesichtspunkte entwickelt werden. Die Frühlingspflanzen und andererseits das Herbarium bilden naturgemäß den Gesprächsstoff des ersten Nachmittags. An die Regenwürmer knüpfen ebenso interessante Erörterungen an, wie an die Maulkäfer, an die Grasmücke, die Blatttrauben, die Kröten und selbst die Blattläuse und Wespenester. Andererseits bilden die Gartenarbeiten, wie Einrichtung der Beete, das Düngieren und Pfropfen, den Ausgangspunkt für die Betrachtungen, für andere wieder die Pilze des Gartens und die Unkräuter. Hierbei werden die Schutzmittel der Tiere wie der Pflanzen erörtert, endlich auch die Züchtung der Pflanzen, Bier- und Nutzpflanzen besprochen. Die von D. Schwindrazheim mit Liebe und Sorgfalt ausgeführten Zeichnungen tragen zur Veranschaulichung des Textes nicht unwesentlich bei.

5

Verlag von B. G. Teubner in Leipzig.

Streifzüge durch Wald und Flur.

Eine Anleitung zur Beobachtung der heimischen Natur in Monatsbildern. Für Haus und Schule bearbeitet von Oberlehrer Bernhard Landsberg. Zweite Auflage. Mit 84 Illustrationen nach Originalzeichnungen von Frau H. Landsberg. In Original-Leinwandband M. 5. —

Von Eichenborffs Wort „Wem Gott will rechte Gunst erweisen“ geht der Verfasser dieses Buches aus. Er will die Jugend anleiten, die Wunder „in Berg und Thal und Strom und Feld“ zu sehen und zu verstehen, zu eigenen Streifzügen und Untersuchungen anregen. In drei Jahreskreisen führt das Buch in immer mehr vertiefender Weise in die Natur hinein und durch ihr Leben im Laufe eines Jahres hindurch. Durch „Frühlingsweben“ und „Erntesege“ zum „Jahresende“ führt es im ersten Jahre. Im zweiten lehrt es uns den „Fluß und das Flußthal“, den „Sumpf und seine Nachbarschaft“, die „Freunde und Feinde der Pflanzen“ kennen und führt in das Leben der Pflanzen, ihre „Ernährung, ihr Schlafen und Blühen“ betrachtend ein, um mit einer Betrachtung des „Stoppelfeldes“ zu schließen. Im dritten Jahre wird das „Erwachen der Natur“ begrüßt, die „Ödung und das Secufer“, die „Wiese“, wie der „Feldrain und das Roggenfeld“ mit ihrem reichen, unerschöpflichen Leben betrachtet. Die „Feinde der Pflanzenwelt“ bieten weiteren reichen Stoff, und die Betrachtung der „Einwinterung“ leitet über zu dem abschließenden „Rückblick“ auf das „Leben der Pflanzen“. Die von der Gattin des Verfassers nach der Natur gezeichneten Abbildungen bilden einen ebenso nützlichen wie ansprechenden Schmuck des Buches.

Heimatklänge aus deutschen Gauen.

Für jung und alt ausgewählt von Oscar Dähnhardt.

Mit Buchschmuck von Robert Engels.

- I. Aus Marsch und Heide. Niederdeutsche Gedichte und Erzählungen. (Erschienen.)
- II. Aus Nebenflur und Walbesgrund. Mitteldeutsche Gedichte u. Erzählungen.
- III. Aus Hochland und Schneegebirg. Oberdeutsche Gedichte und Erzählungen. (Erschienen.)

In künstlerischem Umschlag geheftet je ca. 2 Mk., gebunden ca. 2 Mk. 60 Pfg.

Das Buch will ein deutsches Hausbuch werden. Denn das Beste aus der Mundartdichtung mit ihrer urwüchsigen Lebendigkeit, mit der Kraft und doch auch wieder der Zartheit ihrer Empfindung, mit der sprudelnden Lustigkeit und dem sinnigen Ernst ihres Gemüthes hat ein Recht auf diese Stelle. In ihr spiegelt sich die Eigenart des deutschen Wesens, das bei aller Einheit doch eine wunderbare Mannigfaltigkeit aufweist.

Die Zeichnungen von Robert Engels gestalten Motive der Dichtungen feinsinnig aus, sodaß sie als Kunstwerke selbständigen Wert haben.

Bum Aufsatz-Unterricht

ist im Verlage von B. G. Teubner in Leipzig, Poststraße 3, erschienen und durch alle Buchhandlungen zu beziehen:

Bindel, Karl, Dispositionen zu deutschen Aufsätzen für die Tertia der höheren Lehranstalten. 2 Bändchen. 8. geh. jedes Bändchen *M.* 2.—

I. Bändchen. [XVI u. 228 S.] 1884 II Bändchen. [XX u. 239 S.] 1888.

Cholevius, Dr. A., Professor am Aneiphöfischen Gymnasium zu Königsberg i. Pr., Dispositionen und Materialien zu deutschen Aufsätzen über Themata für die beiden ersten Klassen höherer Lehranstalten. Vier Hefte in zwei Bändchen. Wohlfeile Auflagen. 8. 1898. Jedes Hest geh. *M.* 1.—

I. Bbchen. 1. Hest. 11. Aufl. [XXI u. 160 S.] II. Bbchen. 1. Hest. 9. Aufl. [XIII u. 218 S.]

I. — 2. — 11. Aufl. [V u. S. 161—326.] II. — 2. — 9. Aufl. [VI u. S. 219—390.]

praktische Anleitung zur Abfassung deutscher Aufsätze in Briefen an einen jungen Freund. 6. Aufl. [VI u. 194 S.] 8. 1893. geh. *M.* 2.40.

Krumbach, Carl Julius, Oberlehrer, deutsche Aufsätze. Für die unteren Klassen höherer Lehranstalten, sowie für Volks-, Bürger- und Mittelschulen. In 8 Bändchen. gr. 8. geh. je *M.* 1.60.

I. Bändchen: Erzählungen. [X u. 188 S.] 1890.

II. — Beschreibungen und Schilderungen. [X u. 184 S.] 1890.

III. — Briefe. [XIV u. 200 S.] 1892. [In Leinwand geb. a. u. b. T.: Briefe für Knaben und Mädchen. geb. *M.* 2.—]

Kuhner, Dr. Adolf, Gymnasiallehrer, praktische Anleitung zur Vermeidung der hauptsächlichsten Fehler in Anlage und Ausführung deutscher Aufsätze für die Schüler der mittleren und oberen Klassen der Gymnasien, Realschulen und anderer höherer Lehranstalten, sowie zum Selbststudium bei der Vorbereitung auf schriftliche Prüfungen im Deutschen. 2. Auflage. Neu bearbeitet von Dr. Otto Lyon. [88 S.] gr. 8. 1891. kart. *M.* 1.—

Menge, Dr. Karl, Rektor des Progymnasiums zu Boppard, ausführliche Dispositionen und Musterentwürfe zu deutschen Aufsätzen für obere Klassen höherer Lehranstalten. [XX u. 215 S.] 8. 1890. geh. *M.* 2.—

Naumann, Dr. Julius, Direktor des Realgymnasiums zu Osterode a/S., theoretisch-praktische Anleitung zur Abfassung deutscher Aufsätze in Regeln, Musterbeispielen und Dispositionen besonders im Anschluß an die Lektüre klassischer Werke nebst Aufgaben zu Klassenarbeiten für die mittleren und oberen Klassen höherer Schulen. 6. Auflage. [XVI u. 548 S.] 8. 1897. geh. *M.* 3.60.

Ulrich, Dr. Hermann, Oberlehrer in Chemnitz, deutsche Muster-aufsätze für alle Arten höherer Schulen. [X u. 268 S.] gr. 8. 1899. Dauerhaft geb. *M.* 2.40.

Zurborg, Dr. A., Gymnasiallehrer in Zerbst, hundert Themata für deutsche Aufsätze. Ein Hilfsbuch für den deutschen Unterricht auf der Sekundaner-Stufe. [64 S.] 8. 1881. kart. *M.* —.60.

HOMERI ODYSSEA

EDIDIT

GUILIELMUS DINDORF.

EDITIO QUINTA CORRECTIOR QUAM CURAVIT

C. HENTZE. T

PARS I.

ODYSSEAE I—XII.

EDITIO STEREOTYPA.

BOSTON COLLEGE LIBRARY
CHESTNUT HILL, MASS.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MCMII.

PA

3404

.H 815

1900

ps. 1

✓
140499

Praefatio.

Novam hanc carminum Homericorum editionem qui comparaverit cum quarta Dindorfiana, is haud paucas mutatas esse inveniet et lectiones et scripturas. Quod ut propterea molestum videbitur, quia editio in scholis maxime usurpatur, ita necessario factum esse ea ipsa re intelligetur, quod editio inde ab anno MDCCCLVI recognita non erat. Itaque cum recognoscendi curam suscepissem, id mihi propositum esse putavi, ut quae et recentiorum editorum curis emendata et ceterorum virorum doctorum studiis Homericis inventa erant, diligenter adhiberem. Atque in lectionibus quidem constituendis a Dindorfio recedere non dubitavi, ubicumque vel sententia vel librorum ceterorumque testimoniorum auctoritate aliae magis commendari visae sunt. In scriptura emendanda fere secutus sum Bekkerum: qui quas editionibus suis constituit leges, ut et ad indolem atque originem sermonis Homericum et ad artis metricae rationem optime accommodatae esse videntur, ita recentioribus editoribus fere omnes probatae sunt. Ita cum constitui textum et emendatiorem neque a ceteris editionibus in scholarum usum destinatis multum recedentem, id effecisse mihi videor, quod maxime fuit petendum. Interpunctionem moneo ad discipulorum usum accommodatam esse; quae si minus constans videbitur, eo quod mihi propositum fuit, ut excusetur, futurum esse spero.

Addo singulis partibus tabulam, qua, quibus locis hujus quintae editionis et quartae discrepent lectiones, facile intelligatur.

C. Hentze.

Index lectionum a quarta editione discrepantium.

	Ed. V.		Ed. IV.
α	70 ἐστὶ		ἔσκε
	83 πολύφρονα		δαΐφρονα
	88 Ἰθάκηνδ'		Ἰθάκην
	110 ἄρ' deletum est.		
	117 δώμασιν		κτῆμασιν
	208 μὲν		γὰρ
	211 ἐνὶ		ἐπὶ
	242 οἴχετ'		ᾤχετ'
	243 οὐδέ τι		οὐδ' ἔτι
	320 ἀνόπαια		ἀνοπαῖα
	370 τόδε		τόγε
	402 δώμασιν οἷσιν		δώμασι σοῖσιν
	404 ναιετοώσης		ναιεταώσης
	414 ἀγγελίης		ἀγγελίη
β	11 δύο κύνες ἀργοὶ		κύνες πόδας ἀργοὶ
	45 κακὰ		κακὸν
	116 ὅ		ᾧ
	137 ὡς		ὡς
	151 πνκνά		πολλά
	233 ὡς		ὡς
	241 καταπαύετε		κατερούκετε
	383 δ' del.		
	394 ῥ' ἰέναι		δ' ἴμεναι
γ	9 ἔκαιον		ἔκηαν
	33 κρέα τ'		κρέα
	51 χειρὶ		χερσὶ
	182 ἴστασαν		ἔστασαν
	205 περιθεῖεν		παραθεῖεν
	255 ὡς περ ἐτύχθη.		ὡς κεν ἐτύχθη,
	283 σπέρχοιεν		σπερχοῖατ'
	290 τροφέοντο		τροφόμεντα
	304. 305 mutato ordine.		
	348 ἦ — ἦδὲ		ἦ — ἦε

Ed. V.

Ed. IV.

γ	469 ποιμένα	ποιμένι
	489 Ὀρτιλόχοιο	Ὀρσιλόχοιο
δ	251 ἀνειρώτων	ἀνηρώτων
	457 πάρδαλις	πόρδαλις
	465 ἐρεεύνεις	ἀγορεύνεις
	484 μύθοισιν	μιν ἔπεσσιν
	585 ἔδοσαν	δίδοσαν
	627 ὕβριν ἔχοντες	ὕβριν ἔχεσκον
	665 τοσσῶνδ'	τόσσων δ'
	668 πρὶν ἤβης μέτρον ἰκέσθαι	πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι
	712 ἢ τίς μιν	εἰ τίς μιν
	734 τεθνηκυῖαν	τεθνηυῖαν
	789 ἢ οἱ	εἰ οἱ
	833 ἢ που	εἰ που
ε	156 ἄμ πέτροησι	ἐν πέτροησι
	281 ὅτ' ἔρινόν	ὅτε ῥινόν
	295 ἔπεσον	ἔπεσε
	391 ἢ δὲ	ἢδὲ
	402 δὲ	γὰρ
	409 ἐπέρησα	ἐτέλεσσα
	471 μεθείη	μεθείη
	472 ἐπέλθῃ	ἐπέλθῃ
	478 διάη	διάει
	490 αὔοι	αὔη
ζ	50 διὰ δώμαθ'	κατὰ δώμαθ'
	87 ὑπεκπρόρεεν	ὑπεκπρορέει
	100 ταί δ'	ταί γ'
	102 κατ' οὔρεα	κατ' οὔρεος
	160 τοιόνδε	τοιούτον
	168 δεΐδια δ'	δεΐδιά τ'
	172 κάμβαλε	κάββαλε
	173 ὄφρ' ἔτι	ὄφρα τι
	269 ἀποξύνουσιν	ἀποξύνουσιν
	278 ἦ	ἦ
	289 ὦκ'	ὦδ'
	310 περὶ γούνασι	ποτὶ γούνασι

	Ed. V.		Ed. IV.
η	14 ἀμφὶ δ'		αὐτὰρ
	26 ἔχουσιν		νέμονται
	74 ἦσί τ' ἐν		οἴσιν τ' εὖ
	86 ἐληλέδατ'		ἐληλέατ'
	104 μύλης		μύλης
	107 καιρουσσέων		καιροσέων
	114 πεφύκασι		πεφύκει
	208 τοι		μοι
	221 ἐνιπλησθῆναι		ἐνιπλήσασθαι
	272 κέλευθον		κέλευθα
θ	29 ἦ		ἦ
	116 θ' post Ναυβολίδης de- letum est.		
	147 κ' ἔησιν		κεν ἦσιν
	163 ἦσιν		εἶσιν
	192 πάντων		πάντα
	198 τόδε γ'		τόνγ'
	285 ἀλαὸς σκοπιῆν		ἀλαοσκοπιῆν
	318 ἀποδῶσιν		ἀποδώσει
	394 ἀολλέα		ἀολλέες
	494 δόλον		δόλω
	497 αὐτίκα καὶ		αὐτίκ' ἐγὼ
	526 ἀσπαίροντα ἰδοῦσα		ἀσπαίροντ' εἰδοῦσα
	538 γάρ πως		γάρ πω
	574 ναιετοώσας		ναιεταώσας
ι	73 προερέσσαμεν		προερούσσαμεν
	102 πῶς τις		πῶ τις
	135 ὑπ'		ὑπ'
	144 περὶ		παρὰ
	147 οὔτ' οὖν		οὐδ' οὖν
	192 ὅ τε		ὅτε
	239 ἔντοθεν		ἔκτοθεν
	280 ἦ		ἦ
	338 ἔντοθεν		ἔκτοθεν
	377 ἀναδύη		ἀναδύη
	383 ἐρεισθίεις		ἄερθίεις

Ed. V.

Ed. IV.

ι	388	λόντα	έόντα
	425	όιες	οίιες
	485	άψ	αίψ'
	554	ό γε	άρα
κ	16	καί μὲν	αὐτάρ
	19	δῶκε δέ μ'	δῶκέ μοι
	30	έόντες	έόντας
	75	έρρε, έπει έρα θεοίσιν	έρρ', έπει άθανάτοισιν
	244	αίψ'	άψ
	316	τεῦχε — δέπαι	τεῦξε — δέπα
	389	άνέφξε	άνέφγε
	425	ότρύνεσθε έμοι άμα πάν- τες έπεσθαι	ότρύνεσθ', ίνα μοι άμα πάν- τες έπησθε
	474	ές ύπόροφον	έϋκτίμενον
	497	ούδέ νύ μοι κήρ	ούδέ τι θυμός
	532	κατάκειτ'	κατέκειτ'
λ	6	κατόπισθε	μετόπισθε
	58	ίών	έων
	83	άγόρευεν	άγορευον
	149	έπιφθονέης, ό δέ	έπιφθονέοις, ύδε
	218	ότε τίς κε θάνησιν	ότε κέν τε θάνωσιν
	232	πίνειν	πιέειν
	249	τέξεις	τέξεαι
	273	νίι	νίει
	284	Μινυείω	Μινυηίω
	357	πομπήν δ'	πομπήν τ'
	381	άγορευέειν	άγορευσαι
	385	άλλη	άλλην
	498	εί γάρ	ού γάρ
	515	προθέεσκεν έόν	προθέεσκε τὸ όν
	531	έξέμεναι	έξίμεναι
	565	όμως	όμῶς
	615	δ' αὐτ' έμ' έκεινος	δ' αὐτίκα κείνος
	624	κρατερώτερον	χαλεπώτερον
	635	Αίδεω	Αίδος
	640	είρεσίη	είρεσίη

	Ed. V.		Ed. IV.
μ	40 ὃ τέ σφεας		ὅτις σφέας
	52 ἀκούσης		ἀκούης
	61 δὴ τοι		δ' ἦτοι
	77 οὐδ' ἐπιβαίη		οὐ καταβαίη
	168 ἦ δὲ		ἦδὲ
	209 ἔπει		ἔπι
	243 κυανέη		κυανέη
	256 κεκλήγῳτας		κεκλήγοντας
	268 = 273 ἦ — ἐπέτελλεν		οἶ — ἐπέτελλον
	275 ἔφασκεν		ἔφασκον
	319 μῦθον		πᾶσιν
	370 μέγ'		μετ'

F. A. Wolfi

Summaria.

I.

Invocata Musa ut Ulixem canat ab eversa Troia errantem et amissis omnibus sociis domum redeuntem (1—10), narratio ducitur ab eo tempore, quo Calypsus insulam ille relicturus est. Absente enim Neptuno, cuius ira virum iam dudum reditu arcebat, decretum fit in concilio deorum, ut Calypso eum ab Ogygia insula discedere domumque reverti sinat (11—95); Minerva autem, quae id maxime agit, in Ithacam ad filium ipsius pubescentem festinat, ubi magna turba procorum nuptiis Penelopes imminentium Ulixis copias cottidianis conviviiis absumit (96—112). Apud eos aeger animi Telemachus assidens reverenter excipit deam Mentae, Taphiorum regis, specie indutam, quae ipsum variis sermonibus ad spem patris propediem reducis videndi excitat hortaturque ad contionem Ithacensium agendam, in qua procorum iniurias palam accuset, et ut ipse statim de patre sciscitatum ad Nestorem ac Menelaum proficiscatur, recens ab erroribus regressos (113—318). Mox, ubi ex oculis evanuit dea non sine indicio numinis, Phemius procorum epulis adhibitus canere orditur de infelici navigatione Achivorum, quo argumento offensa Penelope cantorem ad alia revocare conatur; sed a filio libere reprehenditur, qui nunc primum etiam cum procis contumacius generosa simplicitate expostulat et in crastinum indicit contionem haud

dissimulato consilio suo (319—419). Interim flexo in vesperam die proci a cantu et saltatione cubitum discedunt domos, ipseque Telemachus dormitum it (420—444).

II.

Ithacensibus postero mane ad concilium vocatis Telemachus queritur contumeliam domus et profligationem bonorum atque populi misericordiam et auxilium implorat (1—79). Antinous, ex principibus procorum, culpa in Penelopen translata finem malorum fore negat, nisi ipsa nupserit alicui aut ad Icarium patrem redeat (80—128). Respondenti Telemacho et turbam domo excedere aperte iubenti aquilae praetervolantes auspiciam faciunt, quod infaustum proci interpretatus vates Halitherses ridetur ab Eurymacho (129—207). Ita cum nihil effectum videt altercatione protracta, iuvenis navem postulat, qua Pylum et Spartam vehatur percontatum de patre; sed irrisum hac quoque spe frustratur dissoluta contio (208—259). Inde in litore solus veneratur Minervam, quae Mentoris cuiusdam specie adstans ei instructam navem et se ipsam navigationis comitem pollicetur (260—295). Statim domum reversus Eurycleam promam cibaria itineri parare iubet inscia matre (296—381), Minerva autem ex populo socios colligit, navique ab Noëmone accepta et deducta ambo vesperi solvunt ex portu (382—434).

III.

Telemachum cum Minerva advenientem comiter excipit Nestor, cum maxime in litore publicis epulis et sacris Neptuno faciendis occupatus (1—74). Is vero adulescenti de patre sciscitanti nihil novi refert, quippe omnium illius rerum ignarus; sed quid sibi et aliis ducebibus Achivorum in reditu ab excidio Ilii acciderit, et qui ex illis domum reverterint, diligenter enarrat (75—200); tum monitis bonisque ominibus ad ulciscendas procorum iniurias excitatum, memorata etiam Agamemnonis

caede et laudato Oreste, sceleris ultore, hortatur ut quam primum pergat ad Menelaum nuper ex longinquo errore reversum (201—328). Ad vesperam, antequam in urbem redeunt Pylia, abit Minerva, quam in discessu agnitam veneratur Nestor et vitulam deae immolaturum se vovet (329—394). Ita Telemachus in aedes Nestoris ducitur et ibi pernoctat (395—403). Mane postridie in domo regis privatum sacrum fit Minervae, quo peracto Telemachus cum Pisistrato, Nestoris filio, curru contendit Spartam (404—485). Nocte proxima apud Dioclem, principem Pheraeorum, deversati altera Spartam pervehuntur (486—497).

IV.

Menelaus nuptias filiorum celebrat, cum ad aulam eius accedunt Telemachus et Pisistratus; quibus liberaliter hospitio invitatis epulae apponuntur (1—67). Cum iis super cenam sermonem confert Menelaus, non sine blanda mentione Ulixis, quae statim detegit filium, quem et Helena intrans agnoscit (68—154). Mox viri desiderio affectis omnibus lacrimae oboriuntur; sed earum remedium affert Helena, quae cum Menelao ad somnum usque temporis apud Ilium acti et virtutum Ulixis memoriam repetit (155—305). Postero die calamitatem domus suae querenti Telemacho et patris fortunam percontanti narrat Menelaus de erroribus suis, et quid ipsi responderit Aegyptius Proteus de casibus redeuntium Achivorum, nominatim Aiacis Locrensis et Agamemnonis, atque de Ulixis in insula Calypsus commoratione; denique adolescenti, ut longius Sparta maneat, rogato munera hospitalia promittit (306—619). Interea proci, ut Telemachi abitum compererent, de insidiis revertenti locandis consilia agitant, quae Medon excepta aperit Penelopae, adhuc ignarae profectionis (620—714). Afflicta hoc nuntio regina lamentatur; dein precata Minervam divino somnio confirmatur per quietem noctis eius, qua delecti procorum in Asteridem insulam navigant, ut caedis consilium exsequantur (715—847).

V.

Concilio deorum iterum facto agente Minerva Iuppiter Mercurium mittit ad Calypso, ut Ulixem ex insula sua abire patiatur (1—84). Imperium gravate accipit nympa, neque tamen detrectare ausa (85—147) heroëm dudum patriae desiderio tabescentem edocet non morari se, quo minus statim discedat (148—227); ipsaque propere eum adiuvat in fabricanda rate, qua benigne dimissus navigationem solus aggreditur (228—281). Duodevigesimo die navigationis, cum iam Phaeacum insulam, Scheriam, e longinquo videt, forte praetervehens Neptunus excitat tempestatem, quae trabium compaginem dissolvit (282—332). Sed ipse alveo ratis insidens, ventorum fluctuumque ludibrium, misericordiam deae marinae experitur, Leucotheae, quae ei redimiculum praebet pectori subligandum, cuius virtute facilius in terram enatet (333—364). Atque ita tandem, quamvis fremente Neptuno, praesentem mortem effugit et ad proximum litus Phaeacum nudus evadit, ubi semianimem cubile foliis stratum placido somno recreat (365—493).

VI.

Phaeacum regis Alcinoi filiam, Nausicaam, per quietem iubet Minerva vestimenta lavatum ferre ad litus insulae, in quo Ulixes procubuerat (1—47). Id facile permittente patre ac vehiculum praebente mane illuc pervehitur, tum opere facto ludum exercet cum ancillis (48—109). Eo strepitu excitatus Ulixes supplex implorat virginis misericordiam (110—185) ab eaque statim in tutelam receptus lavacro, veste, cibo recreatur (186—250): mox diligenter admonitus cum ancillis sequitur curram redeuntis et occidente sole venit ad lucum Minervae, qui ante urbem est, ubi familiare sibi numen solita veneratione precatur (251—331).

VII.

Postquam Nausicaa domum redierat, Ulixi occurrit Minerva in speciem puellae mutata, illumque nebula

cinctum in urbem et ad aedes Alcinoi ducens diligenter admonet (1—77). Sic solus ingreditur regiam splendidissime ornatam, ubi primores Phaeacum congregatos videt circa Areten reginam, cui primum supplicat, atque Alcinoium, qui eum hospitio accipit donaque promittit et navem, qua propediem in patriam deducatur (78—225). Percontante post cenam Arete, cuius esset et unde vestem haberet (agnoverat enim eam), paucis refert quae sibi acciderant ab Ogygia insula usque ad Scheriam naviganti (226—297); bonumque animum habere iussus suadente nocte quieti concedit (298—347).

VIII.

Postero die in publico concilio consultat Alcinoius de hospite domum deducendo principesque populi et florem iuventutis ad epulas vocat illi praebendas (1—45). Statim iuvenes adornata navi in regiam Alcinoi conveniunt, quo et Demodocus accitur, canendi ad citharam peritus (46—103). Pransi omnes conferunt se in forum ad gymnicos ludos faciendos, quibus Ulixes lacessitus se immiscet et certamine disci vincit (104—255). Deinde saltatur a iuvenibus carmen, quod Demodocus cantat de amoribus Martis et Veneris; etiam simplex genus saltationis additur (256—384). Iam parantur Ulixi dona a principibus et Euryalo, qui eum antea dictis lacessierat; mox in Alcinoi aedibus calida lotus epulas adit (385—469). In his Demodocus de equo ligneo et Ilii excidio canens heroi memoriam superioris fortunae et lacrimas movet; ex quo eum rogat Alcinoius, ut, quis sit et quos casus perpessus sit, exponat (470—586).

IX.

Quattuor hinc libris Ulixes apud Phaeacas seriem multiplicis erroris sui enarrat. Itaque refert, quis et unde domo sit (1—38); ut ab Ilio profectus primum ad Ciconas appulerit atque expugnata eorum urbe Ismaro,

LXXII sociis amissis fugatus abscesserit (39—61); utque inde circa Maleam promunturium Borea a cursu suo ad Lotophagos sit deiectus (62—104), tum in terram immanium Cycloperum (105—192); ubi cum duodecim viris ad Polyphemum, Neptuni filium, penetraverit (193—286): qui cruentis dapibus expletus, quas caede sex sociorum eius instruxerat (287—344), vino etiam, quod Ulixes ingesserat, temulentus, cum in somnum procubisset, excaecatus (345—412) et parte gregis spoliatus fugientem saxi incessit (413—566).

X.

Refert deinceps, ad insulam Aeoli, tempestatum arbitri, pervectum se accepisse ab eo ventos praeter Zephyrum, Ithacam petenti secundum, utre conclusos (1—27); socios autem, cum patria iam in conspectu esset, male cupidus solvisse utrem, unde emissam procellam eos ad Aeoliam reiecisit, verum expulsos ab rege et in vastum mare occidentalis plagae abreptos (28—79). Ita ad Laestrygonas anthropophagos deferuntur, ubi naves XI et multi sociorum intercidunt (80—132); mox una navi ad Aeaenam appellunt, insulam Circes, a qua XXII viri cum Eurylocho praemissi in suum ora convertuntur (133—260). Ulixes tum ipse, herba magica a Mercurio accepta, ad deam ingressus potentiam eius effugit atque adeo virtute efficit, ut socii pristinam speciem recipiant (261—399). Denique anno exacto apud Circeam cum sociis Ithacae memor iubetur ab illa consulendi Tiresiae causa proficisci ad fauces inferorum prope Oceanum, quo loco defunctorum animae excitantur (400—549). Illuc navigaturo casus unum etiam socium eripit, Elpenorem (550—574).

XI.

A Circe digressus venit in oram Cimmeriorum, eum ad locum, qui descensus ad manes perhibetur (1—22). Ibi sacris rite perfectis scrobem complet sanguine victimarum; at circumvolantibus animabus nullam sinit attin-

gere haustum, nisi prius Tiresias vates inde libasset (23—50). Primum obvio Elpenori sepulturam promittit; tum matrem videt Anticleam; mox Tiresiam, cuius causa venerat, ex quo reditum ac reliquos vitae casus cognoscit (51—151); ex matre, quae iam ad haustum cruoris admittitur, fortunam domus suae (152—224): plures etiam priscarum videt heroïdum, Tyro, Antiopen, Alcmenen, Epicasten, Chloridem, Ledam, Iphimediā, Phaeram, Procridem, Ariadnen, Maeram, Clymenen, Eriphylen (225—332). Excitatus deinde a Phaeacibus ad persequendum sermonem (333—376) heroës quoque, quorum animae occurrerint, recenset, Agamemnonem de sua suorumque caede exponentem (377—466), Achillem, Patroclum, Antilochum, Aiace[m] maiorem (467—567); praeter hos Minoë[m] iudicantem et feras sectantem Orionem; item Tityum, Tantalum, Sisyphum variis suppliciis cruciatos; denique imaginem Herculis (568—626). Quibus visis, partim et collocutus ex Oceano revehitur in altum (627—640).

XII.

Reversus in Aëaeam insulam, Elpenoris corpore humato (1—15), a Circe, ut evitet mala cetera, edocetur; ut Sirenas praetereat iisque oppositos scopulos navibus infestos, et proximi freti portentosa pericula cum gregibus et armentis Thrinaciae haud tangendis (16—141). Bono animo ingreditur mare, Sirenum letalem cantilenam audit impune (142—200); scopulos erraticos praetervehitur et Charybden, dum Scylla sex socios e navi abripit (201—259): sed ab Eurylocho et reliquis sociis coactus appellit ad Thrinaciam, ubi tempestate diutius detenti in cibi penuria, frustra prohibente ipso, incustoditis bobus Solis non parcunt (260—373). Quod ut comperit deus, ultionem mandat Iovi, qui impios statim diris prodigiis terret (374—396), mox navigantes fulmine percutit excepto Ulixē (397—419), qui fragmento lacerae navis inhaerens solus ad Ogygiam insulam evadit (420—453).

XIII.

Enarrato errore suo Ulixes a primoribus Phaeacum nova munera accipit, quae postero mane in navem instructam comportantur (1—23); perque reliquum diem sacrificio et epulis adhibitus compellatis principibus discedit et quietissima navigatione in Ithacam devehitur (24—95). Ibi cum portum Phorcynis in vicinia antri Nympharum intraverunt remiges, dormientem exponunt in litore; navem autem remeantem in saxum mutat Neptunus, placatus eam ob rem a Phaeacibus (96—187). At experrectus Ulixes primum ignorat insulam suam, quippe nebula cinctus consilio Minervae, cum qua speciem adolescentis induta sermones confert e mentito nomine, neque adeo edoctus ubi sit ac deam praesentem veneratus caute agere desinit (188—351); mox, postquam dilabente nube redditam patriam salutavit, Minerva eius bona recondit in antrum ipsumque ante omnia ad caedem procorum hortatur et, ne agnoscat ab Eumaeo, magistro subulcorum, notisque ceteris, in senem mendicum transformat (352—440).

XIV.

Simulato hospiti in casam introducto Eumaeus, fidissimus servorum semperque memor domini, carnem porcellinam cum vino apponit (1—110). Oriuntur inter eos varii sermones de Ulixee velut absente, quem in patriam reversurum esse ne iurato quidem credit Eumaeus, nec dubitat quin etiam Telemachus in itinere procorum insidiis occisus sit (111—184). Deinceps quis esset interrogatus Ulixes longam seriem fabularum fingit, testatus simul se apud Thesprotos de ipsius propinquo reditu audivisse (185—359): verum ille, nimis incredulus, oblatam de ea re sponsionem abnuit (360—408). Denique cenati ambo cum reliquis subulcis (409—456) cubitum discedunt frigida nocte, qua Ulixes, priscis ambagibus sermonis usus, corpori tegendo laenam quaerit accipitque ab Eumaeo, qui mox ad suum custodiam egreditur (457—533).

XV.

Telemachum Lacedaemoni desidentem in somnis monet Minerva, domum ut redeat, quaque via procorum insidias vitet (1—43). Ergo is primo mane a Menelao revertendi veniam petit, atque acceptis ab ipso et ab Helena muneribus conspectaque avi secunda cum Pisistrato pergit ad navem in portu Pylio relictam (44—181). Pheris iterum deversati altero die Pylum perveniunt: unde Telemachus Pisistrato ad patrem remisso et assumpto Theoclymeno, vate Argivo, tum ob caedem exule, propere solvit ac tutus devia navigatione in patriam advehitur (182—300). Ulixes interea cum Eumaeo super cenam consilia confert de profectioe in urbem; simul de parentibus suis sciscitatur et de priore fortuna ipsius (301—388): qui natales suos enarrat atque ut infans olim a Phoenicibus ex insula Syria raptus et Laërtæ venditus sit (389—495). Iam appulsam navem suam Telemachus ad urbem mittit, Theoclymenum cuidam sociorum commendat, ipse autem diverso itinere ad Eumaeum proficiscitur (496—557).

XVI.

Redux ab itinere Telemachus venit in casam Eumaei (1—41). Ibi primum cum patre adhuc senis mendici personam gerente collocutus et domesticam calamitatem conquestus Eumaeum reditus sui nuntium mittit ad matrem (42—153). Ita soli cum sunt, Minervæ numine iuvenis redditus Ulixes a filio pater agnoscitur (154—239); mox cum eo de caede procorum deliberat et, quae deinceps domi agenda sint, praescribit (240—321). Interim aliquis sociorum Telemachi ex navi in portum urbis invecta simul cum Eumaeo nuntiat Penelopæ salvum revertisse filium (322—341). Nec multo post redit navis speculatoria procorum, qui irritis insidiis dolent iamque in contione de Telemacho occidendo nova consilia ineunt (342—408). Quibus ad se perlatis Penelope in virorum conventum degressa eo nomine Antinoum

auctorem sceleris accusat (409—451). Sub noctem ad Ulixem rursus transformatum et filium eius redit Eumaeus (452—481).

XVII.

Insequenti die Telemachus patre in urbem ablegato ipse eodem proficiscitur (1—30); statimque ex domo, salutatis Euryclea et matre, properat in forum, ut Theoclymenum hospitem adducat (31—83). Hunc ubi epulis exceperit, matri enarrat ordinem peregrinationis quaeque a Menelao audierat: simul Theoclymenus reginae propinquum Ulixis reditum praedicit (84—165). Ibi cenam apparantibus procis supervenit ille, ab Eumaeo ductus, primum a Melanthio caprario iniuria affectus (166—289). Ad aulam cum accesserunt, canis domesticus Argus agnito domino repente moritur (290—327). Iam ipsam domum ingressus a convivis ambiendo cibos mendicat; quos et Telemachus praebet et proci: sed Antinous eum conviciis consecatur et ingesto scabello, non sine indignatione ceterorum procorum (328—491). Quam ob contumeliam diras Antinoo imprecata Penelope ad se accessit virum, si quid forte de Ulixē cognoverit; is autem in colloquium venturum sese ad vesperam pollicetur (492—584). Eodem tempore in agrum redit Eumaeus, manente Ulixē (585—606).

XVIII.

Mendicante apud procos Ulixē alius mendicus accedit ex urbe, Irus, ut illum de proprio limine detrudat (1—13). Inde iurgium inter utrumque; mox hortantibus et praemium ponentibus procis iusto certamine luctantur (14—100). Victor Ulixes seminecem Irum extra ianuam proicit: Amphinomo autem, uni ex procis, propinquum regis adventum et gravem ultionem praedicit (101—157). Degressa rursus in conventum virorum Penelope filium de nova contumelia miseri hospitis obiurgat (158—243), et callida oratione studia procorum experiens spemque

nuptiarum ostentans ab illis sibi munera deposcit ac statim collata accipit (244—303). Interea Ulixes inter procos, qui solitos ludos in noctem trahunt, remanens a Melanthe ancilla maledictis vexatur, ab Eurymacho irridetur et scabello petitur (304—404). Tandem a Telemacho moniti suam quisque domum abeunt (405—428).

XIX.

Eadem nocte Ulixes et Telemachus praelucente Minerva arma omnia in superiorem partem aedium seponunt, ne quid teli aut munimenti proci ad manum sit (1—46); tum ipse solus cum Penelope confert sermonem, in quo similia ut nuper ad Eumaeum comminiscitur, Ulixem in Creta apud se hospitio deversatum fingit, etiam vestitum eius et alia ad fidem faciendam vere describit, denique iurat se apud Thesprotos de propinquo reditu ipsius audivisse (47—307). Delectata his nuntiis Penelope hospitalis officii causa ei pedes abluere iubet; quod dum facit Euryclea nutrix, ab ea primum agnoscitur ex cicatrice, quam in Parnasso quondam venans acceperat; sed coercet statim mulierem, ne quid ultra quaerat vel garriat (308—507). Ulixi dehinc ignara rei Penelope ominosum de reduce mox coniuge somnium narrat (508—553); cui tamen non satis confisa exponit se postero die proci certamen oblaturam atque ei, qui Ulixis arcum facillime intenderit sagittisque destinata ferierit, continuo nupturam esse (554—581). Quod consilium cum approbavit Ulixi, cubitum illa discedit (582—604).

XX.

Ulixi diu insomnis nox, ancillarum lascivos discursus animadvertenti et procorum caedem anxie cogitanti (1—30). Tandem confirmat eum Minerva et recreat somno, ex quo lamentis Penelopae excitatus a Iove fausta omnia poscit atque accipit (31—121). Mane regia domus ornatur sacro Apollinari novae lunae, dum Telemachus

procedit in contionem (122—159). Mactandas victimas adducit Eumaeus cum Melanthio et Philoetio, cuius fidelem in se animum Ulixes experitur (160—240). Interim a novis insidiis contra Telemachum deterriti sinistro augurio proci ex contione conveniunt ad prandium; in quo etiam Ulixes adest a filio curatus, sed ab aliquo procorum crure bubulo petitus (241—344). Exinde oculis ac mente divinitus turbatos iuvenes graviter alloquitur Theoclymenus et imminens ipsis vaticinatur exitium; quare eum cavillando derisum domo excludunt (345—386). Quae omnia ex propinquo auscultans cognoscit Penelope (387—394).

XXI.

Nobilem arcum Ulixis et sagittas promit Penelope iuvenibusque certamen matrimonii sui constituit (1—79). Desiderio domini percussus flet Eumaeus cum Philoetio; Telemachus autem duodecim ferramenta scopo destinata ordine statuit et ipse arcum tentat non sine spe successus (80—135). Proci deinceps tendere frustra aggrediuntur; primum Liodes vates, simul exitium praesagens: sed Antinous cornu, quo facilius flectatur, molliri iubet (136—187). Interim Ulixes duobus illis gregum magistris extra aulam sese agnoscendum praebet eisque forium custodiam mandat (188—244). Reverso in conventum Ulixē etiam Eurymachus frustra tentat: et Antinous sub praetextu diei festi certamen in posterum differt (245—272). Iam Ulixes iuvenes rogat ut ipsum quoque vires seniles explorare sinant; illi contra prohibere ac deridere; tandem annuentibus Penelope et Telemacho ipsi arcum tradit Eumaeus: huius iussu Euryclea posticum ocludit, alium exitum Philoetius (273—392). Ita Ulixes arcum intendit et sagittam per omnia ferramenta mittit (393—434).

XXII.

Ulixes arcu suo aggreditur turbam procorum, ante omnes Antinoem, quo confixo quis sit et quid struat palam

aperit (1—41). Eum placare frustra quaerit Eurymachus, mox cum ense irruens ab eo occiditur; item Amphinomus a Telemacho (42—98): qui sibi suisque arma ex superiore parte aedium defert, sed ianuam obserare oblitus; per quam etiam proci Melanthius arma petit (99—162). Melanthium iterum adscendentem subsecuti Eumaeus et Philoetius opprimunt, constringunt, vivum ad columnam alligant (163—199). Ulixi cum filio et pastoribus illis procos urgenti Minerva specie Mentoris, dein hirundinis accedit, ut ipsi animos augeat et auxilium ferat (200—240). Inde acrior pugna, qua consternati perimuntur Ctesippus, Liodes, reliqui omnes (241—329): parcitur tantum Phemio citharoedo et Medonti praeconi, deprecante Telemacho (330—380). Ita expletus ultione Ulixes cadavera tolli et domum elui iubet; duodecim ancillae, quae Eurycleae indicio cum proci consuerant, suspendio necantur, maiore cruciatu Melanthius (381—477). Perpetratis his rebus Ulixes ignem adolet incensoque sulphure domum piaculo purgat (478—494). Agnitum dominum fidae ancillae salutant (495—501).

XXIII.

Penelopen adhuc dormientem excitat Euryclea, ut Ulixem sub mendici habitu latuisse et procos telis eius cecidisse nuntiet (1—31). Noscendi cupida descendit regina inter gaudium metumque fluctuans ac caedem potius ab aliquo deorum editam putans: et ne assidentem quidem virum temere credit ipsum esse, nec, quamvis a filio obiurgata, alloquitur (32—110). At Ulixes, ne statim res per urbem vulgetur, Telemachum et pastores cum ancillis choreas agere iubet; lotusque mox ipse et a Minerva iuvenis redditus ad uxorem revertitur, cui lenti tudinem exprobrat (111—172). Tandem illa, quo cautius verum exploret, de positu lecti genialis ab ipso olim fabricati sic loquitur, ut respondendo plane pateat opifex maritus (173—204). Tum denique agnito Ulixi prima

amoris signa dat Penelope orditurque sermonem, qui usque in noctem, quam amantibus solito longiorem facit dea, multis de rebus habetur; etiam in lecto, ubi Ulixes laborum suorum summam repetit (205—343). Mane postridie domum mandat Penelopae atque ut in eam se abdat monet; ipse autem armatus cum filio et pastoribus rus exit ad Laërten (344—372).

XXIV.

Procorum animabus a Mercurio ad inferos compulsis heroës occurrunt, cum alii tum Achilles et Agamemno (1—22). Ibi Agamemno Achilli iusta funebria exponit ad Troiam ipsi peracta et propriam necem dolet (23—97); miratusque turbam iuvenum catervatim descendentium ex uno eorum insignem Penelopes pudicitiam, procorum assiduitatem et occasum cognoscit atque Ulixis fortunam et reginae fidem praedicat (98—204). Interea heros cum suis ad Laërten profectus primum velut ignotus in hortis cum illo sermonem quaerit de filio affectusque cognitis, quas senex tulisset, aerumnis, dum eum aegritudine oppressum videt, repente sese filium aperit et caedem procorum perpetrata narrat (205—344). Laetus senex lavatur et ipse quoque a Minerva decoratus cum Dolio servo et reliqua familia atque Ulixes comitibusque eius ad prandium conveniunt, ubi redux agnoscitur et salutatur ab omnibus (345—412). Iam rumore caedis per urbem disperso habetur contio Ithacensium, in qua Eupithes tumultum movet: continuo pars civium, quamquam reclamantibus Medonte et Halitherse, armati Ulixem ad Laërtis praedium persequuntur (413—471). Sed eos comitator Ulixes graviter premit; Eupithen occidit Laërtes; ipsis praesens Minerva opitulatur, seditiosos exterret; tandem Iuppiter deiecto fulmine proelium dirimit: sic facto foedere amnestia utrinque et pax componitur (472—548).

ODYSSEAE I—XII.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηνᾶς παραίνεσις πρὸς
Τηλέμαχον.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν,
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω·
πολλὰ δ' ὃ γ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὄντα κατὰ θυμόν,
ἀρνύμενος ἣν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων. 5

ἀλλ' οὐδ' ὧς ἐτάρους ἐρρύσατο ἰέμενός περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο,
νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἡελίοιο
ἦσθιον· αὐτὰρ ὃ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.

τῶν ἀμόθεν γε, θεὰ θύγατερ Διός, εἶπέ καὶ ἡμῖν. 10

ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὴν ὄλεθρον,
οἴκοι ἔσαν πόλεμόν τε πεφενγύτες ἠδὲ θάλασσαν·

τὸν δ' οἶον νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς
νύμφη πότνι' ἔρourke Καλυψὼ δῖα θεάων
ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι. 15

ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
τῷ οἳ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων
καὶ μετὰ οἴσι φίλοισι. θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες

νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχές μενέαινεν 20
ἀντιθέω Ὀδυσῆι πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἔδοντας,
Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος οἱ δ' ἀνιόντος,
ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνεῖων ἑκατόμβης. 25

ἔνθ' ὃ γ' ἐτέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
τόν ῥ' Ἀγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης· 30
τοῦ ὃ γ' ἐπιμνησθεῖς ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα·

„ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦν θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται·
ἐξ ἡμέων γὰρ φασι κάκ' ἔμμεναι, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν ἀτασθαλίησιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν,
ὡς καὶ νῦν Αἰγισθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρεΐδαο 35

γῆμ' ἄλοχον μνηστῆν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον, ἐπεὶ πρό οἱ εἶπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες εὐσκοπον ἀργεῖφόντην,
μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσθαι ἄκοιτιν·
ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο, 40
ὀππότε ἂν ἠβήσῃ τε καὶ ἦς ἰμείρεται αἴης.

ὣς ἔφαθ' Ἑρμείας, ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν.“

τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
„ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὑπάτε κρειόντων, 45
καὶ λίην κεῖνός γε εἰκότι κεῖται ὄλεθρῳ,
ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέξοι·
ἀλλὰ μοι ἀμφ' Ὀδυσῆι δαΐφρονι δαίεται ἦτορ,
δυσμῶρῳ, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πῆματα πάσχει
νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλὸς ἐστί θαλάσσης. 50

νῆσος δενδρήεσσα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,
 Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακράς, αἵ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν.
 τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερούκει, 55
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν
 θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
 ἧς γαίης θανέειν ἱμείρεται. οὐδέ νυ σοὶ περ
 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε. οὐ νύ τ' Ὀδυσσεὺς 60
 Ἄργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέξων
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;“

τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 „τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην, 65
 ὅς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱερὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαίηοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
 Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
 ἀντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον 70
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ ἀλὸς ἀτρυγέτιο μέδοντος,
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
 ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 οὐ τι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης. 75
 ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 νόστον, ὅπως ἔλθῃσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 ὃν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἶος.“

τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη· 80
 „ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,

εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
 νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὄνδε δόμονδε,
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον ἀργεῖφόντην
 νῆσον ἐς Ὠγυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα 85
 νύμφη εὐπλοκάμῳ εἶπη νημερτέα βουλήν,
 νόστον Ὀδυσσεῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται·
 αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα οἱ υἷον
 μᾶλλον ἐποτρύνω καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείῳ,
 εἰς ἀγορὴν καλέσαντα κάρη κομόωντας Ἀχαιοὺς 90
 πᾶσι μνηστήρεσιν ἀπειπέμεν, οἳ τέ οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς.
 πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα
 νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσῃ,
 ἡδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχησιν.“ 95
 ὥς εἰποῦσ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 [ἀμβρόσια χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρὴν
 ἡδ' ἐπ' ἀπίρονα γαῖαν ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὄξει χαλκῷ,
 βριθὺ μέγα στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν 100
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.]
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἴξασα,
 στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσσεῆος
 οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 εἶδομένη ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι Μέντη. 105
 εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἳ μὲν ἔπειτα
 πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον
 ἡμενοὶ ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί·
 κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες
 οἳ μὲν οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆροσι καὶ ὕδωρ, 110
 οἳ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 νίζον καὶ πρότιθεν, τοὶ δὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.

τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ἦστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 ὁσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν, εἴ ποθεν ἔλθων 115
 μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείῃ,
 τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 τὰ φρονέων μνηστῆρσι μεθήμενος εἶσιδ' Ἀθήνην,
 βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
 ξεῖνον δητὰ θυρήσιν ἐφεστάμεν· ἐγγύθι δὲ στὰς 120
 χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
 δείπνου πασδάμενος μυθήσεται, ὅττεό σε χρή.“

ὣς εἰπὼν ἠγεῖτο, ἣ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη. 125
 οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν
 δουροδόκης ἔντοσθεν ἐυξόου, ἔνθα περ ἄλλα
 ἔγχε' Ὀδυσσεῆος ταλασίφρονος ἴστατο πολλά,
 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἶσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας, 130
 καλὸν δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρηῆνυς ποσὶν ἦεν.
 παρ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον ἔκτοθεν ἄλλων
 μνηστήρων, μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ
 δείπνῳ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθῶν,
 ἣ δ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιοι ἔροιτο. 135
 χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ χρυσεῖῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 σῖτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 [εἶδατα πόλλ' ἐπιθειῖσα χαριζομένη παρεόντων·] 140
 δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
 παντοίων, παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα·
 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπώχετο οἴνοχοεύων.

ἔς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες. οἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, 145
 τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 σῆτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν,
 [κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.]
 οἱ δ' ἐπ' ὀνειάθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, 150
 μνηστῆρες τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλειν,
 μολπή τ' ὀρχηστὺς τε· τὰ γὰρ τ' ἀναθήματα δαιτὸς·
 κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν
 Φημίῳ, ὅς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
 ἦ τοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀεΐδειν, 155
 αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην
 ἄγχι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖάθ' οἱ ἄλλοι·
 „ξεῖνε φίλ', ἦ καὶ μοι νεμεσήσεται, ὅττι κεν εἶπω;
 τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρῖς καὶ ἀοιδῆ,
 ῥεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν, 160
 ἀνέρος, οὗ δὴ που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρω
 κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἦ εἴν ἀλλὶ κῦμα κυλίνδει.
 εἰ κεῖνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα,
 πάντες κ' ἀρησαΐατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
 ἢ ἀφνειώτεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτὸς τε. 165
 νῦν δ' ὁ μὲν ὧς ἀπόλωλε κακὸν μῦθον, οὐδέ τις ἡμῖν
 θαλπωρή, εἰ πέρ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 φῆσιν ἐλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἡμᾶρ.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; 170
 ὄπποιῆς τ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο· πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
 οὐ μὲν γὰρ τί σε πεζὸν ὀίομαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' ἐν εἰδῶ,

ἤε νέον μεθέπεις ἦ καὶ πατρώιος ἐσσί 175
 ξεῖνος, ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.“

τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Μέντης Ἀγχιάλιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι 180
 υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

νῦν δ' ὧδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἠδ' ἐτάροισιν
 πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον ἐπ' ἄλλοθρόους ἀνθρώπους,
 ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν, ἄγω δ' αἶθωνα σίδηρον.
 νηὺς δέ μοι ἠδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, 185
 ἐν λιμένι Ῥεΐθρῳ ὑπὸ Νηίῳ ὑλήεντι.

ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι
 ἐξ ἀρχῆς, εἴ πέρ τε γέροντ' εἶρηαι ἐπελθῶν
 Λαέρτην ἦρωα, τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν 190
 γρηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἦ οἱ βρωσίν τε πόσιν τε
 παρτιθεῖ, εὖτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβησιν
 ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἴνοπέδοιο.

νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
 σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νυτὸν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου· 195
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ἔτι πον ζῶδς κατερύκεται εὐρεί πόντῳ
 νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν
 ἄγριοι, οἳ πον κείνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα.

αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ 200
 ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὥς τελέεσθαι οἶω,
 οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἴωνῶν σάφα εἰδῶς.
 οὐ τοι ἔτι δηρόν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης
 ἔσσεται, οὐδ' εἴ πέρ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσιν·
 φράσσεται, ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν. 205

ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος πάϊς εἰς Ὀδυσῆος.
 αἰνῶς μὲν κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 κείνω, ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισιν,
 πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι 210
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλης ἐνὶ νηυσίν·
 ἐκ τοῦ δ' οὔτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον οὔτ' ἔμ' ἐκεῖνος.

τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 „τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 μήτηρ μὲν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἐγὼ γε 215
 οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ πῶ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
 ὡς δὴ ἐγὼ γ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
 ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἐοῖς ἐπι γῆρας ἔτετμεν.
 νῦν δ', ὃς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
 τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι, ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεεῖνεις.“ 220

τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „οὐ μὲν τοι γενεήν γε θεοὶ νώνυμον ὀπίσσω
 θῆκαν, ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 τίς δαίς, τίς δὲ ὄμιλος ὄδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ; 225
 εἰλαπίνη ἦε γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
 ὡς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν
 δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνῆρ
 αἴσχεα πόλλ' ὀρόων, ὃς τις πινυτός γε μετέλθοι.“

τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα· 230
 „ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾶς,
 μέλλεν μὲν ποτε οἶκος ὄδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κείνος ἀνῆρ ἐπιδήμιος ἦεν·
 νῦν δ' ἐτέρως ἐβόλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες,
 οἱ κεῖνον μὲν ἄιστον ἐποίησαν περὶ πάντων 235
 ἀνθρώπων, ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ᾧδ' ἀκαχοίμην,

εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ
 ἤε φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν·
 τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 ἠδὲ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω. 240
 νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἄρπυιαι ἀνηρείψαντο·

οἴχετ' ἄιστος ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε
 κάλλιπεν. οὐδέ τι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
 οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
 ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, 245

Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
 ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 ἢ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερόν γάμον οὔτε τελευτὴν
 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες 250
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαρραίσουσι καὶ αὐτόν.“

τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη·
 „ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος
 δεύῃ, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
 εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν 255

σταίῃ ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 τοῖος ἔων, οἶόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτα νόησα
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο·

ᾧχετο γὰρ καὶ κεῖσε θοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς 260
 φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
 ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὔ οἱ
 δῶκεν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἔοντας,
 ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς·
 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς· 265

πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
 ἀλλ' ἦ τοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,

ἢ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἦε καὶ οὐκί,
 οἴσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 ὅππως κε μνηστῆρας ἀπώσεται ἐκ μεγάροιο. 270
 εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.
 αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς
 μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι,
 μητέρα δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι, 275
 ἄψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
 [πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.]
 σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθηαι.
 νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν ἐείκοσιν, ἢ τις ἀρίστη, 280
 ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
 ἦν τίς τοι εἶπησι βροτῶν ἢ ὅσσαν ἀκούσης
 ἐκ Διός, ἢ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν.
 πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθῃ καὶ εἴρῃο Νέστορα δῖον,
 κειῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον· 285
 ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσης,
 ἦ τ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσης μηδ' ἔτ' ἐόντος,
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν 290
 σῆμά τέ οἱ χεῦναι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξαι
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὅππως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν 295
 κτείνης ἢ ἐ δόλω ἢ ἀμφαδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
 νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐσσί.
 ἦ οὐκ αἰεὶς, οἶον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης

πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἴγισθον δολόμητιν, ὃ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα; 300
 καὶ σύ, φίλος, μάλα γάρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν τε,
 ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἶπη.

αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη
 ἠδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλόωσι μένοντες·
 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων.“ 305

τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 „ξεῖν', ἦ τοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὥς τε πατήρ ῥ' παιδί, καὶ οὐ ποτε λήσομαι αὐτῶν.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 ὄφρα λοεσσάμενός τε τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ, 310
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆεν, μάλα καλὸν, ὃ τοι κειμήλιον ἔσται
 ἐξ ἐμεῦ, οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσιν.“

τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „μὴ μ' ἔτι νῦν κατέρυκε λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο. 315
 δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγη,
 αὐτίς ἀνερχομένῳ δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι,
 καὶ μάλα καλὸν ἐλῶν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.“

ἠ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ 320
 θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τ' ἑ πατρὸς
 μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν. ὃ δὲ φρεσὶν ἦσι νοήσας
 θάμβησεν κατὰ θυμόν· οἶσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
 αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσόθεος φῶς.

τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός, οἳ δὲ σιωπῇ 325
 εἶατ' ἀκούοντες· ὃ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδεν
 λυγρόν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδῆν
 κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια·

κλίμακα δ' ὑψηλήν κατεβήσεται οἷο δόμοιο, 330
 οὐκ οἴη, ἅμα τῆ γε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο.
 ἦ δ' ὄτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο
 ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·

ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη. 335
 δακρῦσασα δ' ἔπειτα προσηύδα θεῖον ἀοιδόν·

„Φήμε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας,
 ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τὰ τε κλείουσιν ἀοιδοί·
 τῶν ἓν γέ σφιν ἄειδε παρήμενος, οἱ δὲ σιωπῆ
 οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' ἀοιδῆς 340
 λυγρῆς, ἣ τέ μοι αἰὲν ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 τείρει, ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.
 τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω μεμνημένη αἰεὶ,

[ἀνδρός, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος].“

τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα· 345
 „μῆτερ ἐμή, τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρήηρον ἀοιδὸν
 τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται; οὐ νύ τ' ἀοιδοὶ
 αἴτιοι, ἀλλὰ ποθι Ζεὺς αἴτιος, ὅς τε δίδωσιν
 ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν, ὅπως ἐθέλησιν, ἐκάστω.
 τούτῳ δ' οὐ νέμεσις Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν· 350
 τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
 ἣ τις ἀκούοντεςσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
 οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
 ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο. 355

[ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἴστων τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρεςσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ].“

ἣ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκειν· 360

παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
 ἠδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρο σκιόεντα, 365
 πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι.
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
 „μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
 νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς
 ἔστω, ἐπεὶ τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ 370
 τοιοῦδ', οἷος ὄδ' ἐστί, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν.
 ἠῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κιόντες
 πάντες, ἴν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω
 [ἐξίέναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας
 ὑμᾶ κτήματ' ἔδοντες ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους. 375
 εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωίτερον καὶ ἄμεινον
 ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσθαι,
 κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοῦς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἔόντας,
 αἰ' κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
 νήπινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.“] 380
 ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Ἐυπείθεος υἱός·
 „Τηλέμαχ', ἧ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
 ὑφαγόρην τ' ἔμμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν· 385
 μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 ποιήσειεν, ὃ τοι γενεῆ πατρώϊόν ἐστιν.“
 τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 „Ἀντίνο', ἧ καὶ μοι νεμεσήσειαι, ὅττι κεν εἶπω;
 καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι Διὸς γε διδόντος ἀρέσθαι. 390
 ἧ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;

οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένῳ· αἰψὰ τέ οἱ δῶ
ἀφνειὸν πέλεται καὶ τιμηέστερος αὐτός.

ἀλλ' ἦ τοι βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί, 395
τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάναε δῖος Ὀδυσσεύς·
αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἀναξ ἔσομ' ἡμετέροιο
καὶ δμῶων, οὓς μοι ληίσσατο δῖος Ὀδυσσεύς.“

τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἀντίον ἠΰδα·
„Τηλέμαχ', ἦ τοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, 400
ὅς τις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·
κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἴσιν ἀνάσσοις.
μὴ γὰρ ὅ γ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅς τις σ' ἀέκοντα βίηφιν
κτήματ' ἀπορραΐσει, Ἰθάκης ἔτι ναιετοώσης.

ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι, 405
ὀππόθεν οὗτος ἀνὴρ· ποιῆς δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
γαίης; ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα;
ἢ τίς ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
ἢ ἔδν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἰκάνει;
οἶον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν 410
γνώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὧπα ἐφάκειν.“

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
„Εὐρύμαχ', ἦ τοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο·
οὔτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἴ ποθεν ἔλθοι,
οὔτε θεοπροπίης ἐμπάξομαι, ἦν τινα μήτηρ 415
ἔς μέγαρον καλέσσασα θεοπρόπον ἐξερέηται.
ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρῷος ἐκ Τάφου ἐστίν,
Μέντης δ' Ἀγχιάλιοι δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.“

ὣς φάτο Τηλέμαχος, φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω.
οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν 421
τρεψάμενοι τέρποντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.

τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
 δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος ἀνλῆς 425
 ὑψηλὸς δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 ἔνθ' ἔβη εἰς εὐνήν πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
 τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κεδνὰ ἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὡπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο,
 τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν 430
 προθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, εἰκοσάβοια δ' ἔδωκεν,
 ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν,
 εὐνή δ' οὐ ποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός·
 ἦ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἔ μάλιστα
 δμῶάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα. 435
 ὦϊξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο,
 ἔξετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυε χιτῶνα·
 καὶ τὸν μὲν γραίης πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν.
 ἦ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσιν 440
 βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνη
 ἀργυρέη, ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
 ἔνθ' ὅ γε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἶδς ἀώτῳ,
 βούλευε φρεσὶν ἦσιν ὁδόν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.

Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου ἀποδημία.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνήφιν Ὀδυσσεῆος φίλος υἱὸς

εἶματα ἐσδάμενος, περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θέτ' ὤμῳ,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῶ ἑναλίγκιος ἄντην. 5
 αἴψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν
 κηρύσσειν ἀγορήνδε κάρη κομόωντας Ἀχαιοῦς.
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠγεροθεν ὀμηγερέες τε γένοντο,
 βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορήν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε δύο κύνες ἀργοὶ ἔποντο. 11
 θεσπεσίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
 τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.
 ἔξετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἶξαν δὲ γέροντες.
 τοῖσι δ' ἔπειθ' ἦρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν, 15
 ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην καὶ μυρία ἦδη.
 καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἅμ' ἀντιθέω Ὀδυσῆι
 Ἴλιον εἰς εὐπῶλον ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν,
 Ἄντιφος αἰχμητής· τὸν δ' ἄργιος ἔκτανε Κύκλωψ
 ἐν σπῆι γλαφυρῷ, πύματον δ' ὠπλίσσατο δόρπον. 20
 τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν, καὶ ὁ μὲν μνηστῆροσιν ὀμίλειν,
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώια ἔργα.
 ἀλλ' οὐδ' ὣς τοῦ λήθητ' ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.
 τοῦ ὅ γε δάκρυ χέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 „κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἴθακήσιοι, ὅτι κεν εἶπω. 25
 οὔτε ποθ' ἠμετέρη ἀγορὴ γένητ' οὔτε θόωκος,
 ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν.
 νῦν δὲ τίς ὦδ' ἠγείρει; τίνα χρεῖά τόνον ἴκει
 ἢ νέων ἀνδρῶν ἢ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 ἢέ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο, 30
 ἦν χ' ἡμῖν σάφα εἶποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 ἢέ τι δήμιον ἄλλο πιφάύσκειται ἢδ' ἀγορεύει;
 ἐσθλὸς μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος. εἶθε οἱ αὐτῷ

Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅτι φρεσὶν ἦσι μενοινᾶ.“

ὣς φάτο, χαῖρε δὲ φήμη Ὀδυσσεῆος φίλος υἱός, 35
οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦστο, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν,
στῆ δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ
κῆρουξ Πεισὴνωρ πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.

πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπεν·
„ὦ γέρον, οὐχ ἕκασ οὗτος ἀνὴρ, τάχα δ' εἴσεται αὐτός,
ὅς λαὸν ἤγειρα· μάλιστα δέ μ' ἄλγος ἰκάνει. 41

οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιοι,
ἦν χ' ὑμῖν σάφα εἶπω, ὅτε πρότερός γε πυθοίμην,
οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφάνσκομαι οὐδ' ἀγορεύω,
ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὃ μοι κακὰ ἔμπεσεν οἴκῳ 45
δοιᾶ· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν
τοῖσδεσσιν βασίλευε, πατήρ δ' ὡς ἦπιος ἦεν·
νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
πάγχυ διαρραΐσει, βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει.

μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ, 50
τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱές, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι,
οἱ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι

Ἰκαρίου, ὡς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιο θυγάτρα,
δοίῃ δ', ᾧ κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι·
οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα, 55

βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄις καὶ πίονας αἶγας
εἰλαπινάζουσιν πίνουσί τε αἶθοπα οἶνον
μασιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ,
οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.

ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοῖοι ἀμυνέμεν· ἦ καὶ ἔπειτα 60
λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκῆν.

ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἴ μοι δύναμις γε παρείη.
οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς
οἶκος ἐμὸς διόλωλε. νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,

ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους, 65
 οἳ περὶ ναιετάουσι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 μή τι μεταστρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος,
 ἢ τ' ἀνδρῶν ἀγορᾶς ἡμὲν λύει ἠδὲ καθίζει·
 σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἐάσατε πένθει λυγρῷ 70
 τεύρεσθ', εἰ μὴ πού τι πατήρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς
 δυσμενέων κάκ' ἔρεξεν ἐγκνήμιδας Ἀχαιοῦς,
 τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες,
 τούτους ὀτρύνοντες. ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἶη
 ὑμέας ἐσθθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε. 75
 εἰ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἶη·
 τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστνυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ
 χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθεῖη·
 νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ.“

ὣς φάτο χωόμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ 80
 δάκρυ ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
 ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκῆν ἔσαν, οὐδέ τις ἔτλη
 Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
 Ἀντίνοος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 „Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες 85
 ἡμέας αἰσχύνων· ἐθέλοις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
 σοὶ δ' οὐ τι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἴτιοί εἰσιν,
 ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἢ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν.
 ἦδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἴσι τέταρτον,
 ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. 90
 πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάστῳ
 ἀγγελίας προΐεῖσα, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 ἦ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρήριξεν·
 στησαμένη μέγαν ἰστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαινεν,
 λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν· 95

‘κοῦροι ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
 μίμνεντ’ ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὃ κε φᾶρος
 ἐκτελέσω, μή μοι μεταμῶνια νήματ’ ὄληται,
 Δαέρτη ἦρωι ταφήιον, εἰς ὅτε κέν μιν
 μοῖρ’ ὀλοή καθέλησι τανηλεγέος θανάτοιο, 100
 μή τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιιάδων νεμεσήσῃ,
 αἴ κεν ἄτερ σπείρου κῆται πολλὰ κτεατίσσας.⁶
 ὣς ἔφαθ’, ἡμῖν δ’ αὖτ’ ἐπεπεΐθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 ἔνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἰστόν,
 νύκτας δ’ ἀλλύεσκεν, ἐπεὶ δαΐδας παραθεῖτο. 105
 ὣς τρίετες μὲν ἔληθε δόλω καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοὺς·
 ἀλλ’ ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπήλυθον ὦραι,
 καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναικῶν, ἣ σάφα ἦδη,
 καὶ τήν γ’ ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἰστόν.
 ὣς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε καὶ οὐκ ἐθέλουσ’, ὑπ’ ἀνάγκης·
 σοὶ δ’ ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἴν’ εἰδῆς 111
 αὐτὸς σῶ θυμῶ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι
 τῶ, ὅτεώ τε πατήρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῆ.
 εἰ δ’ ἔτ’ ἀνιήσει γε πολὺν χρόνον νῆας Ἀχαιῶν, 115
 τὰ φρονέουσ’ ἀνὰ θυμόν, ὃ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ’ ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλὰς
 κέρδεά θ’, οἷ’ οὐ πά τιν’ ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
 τάων, αἰ πάρος ἦσαν ἐνπλοκαμίδες Ἀχαιαί,
 Τυρώ τ’ Ἀλκμήνη τε ἐυστέφανός τε Μυκῆνη· 120
 τάων οὐ τις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπείη
 ἦδη· ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ’ ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν.
 τόφρα γὰρ οὖν βίοτόν τε τεδὸν καὶ κτήματ’ ἔδονται,
 ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον, ὅν τινά οἱ νῦν
 ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῆ 125
 ποιεῖτ’, αὐτὰρ σοὶ γε ποθὴν πολέος βίοτοιο.

ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πη ἄλλη,
πρίν γ' αὐτήν γήμασθαι Ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλησιν.“

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
„Ἀντίνο', οὗ πως ἔστι δόμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι, 130
ἢ μ' ἔτεχ', ἢ μ' ἔθρεψε· πατήρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης,
ζῶει ὃ γ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν
Ἰκαρίῳ, αἴ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων
δώσει, ἐπεὶ μήτηρ στυγεράς ἀρήσεται ἔρινυς 135
οἴκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
ἔσσεται· ὧς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω.
ὑμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίξεται αὐτῶν,
ἔξιτέ μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας
ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους. 140
εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωίτερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσθαι,
κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοῦς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας,
αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.“ 145

ὧς φάτο Τηλέμαχος, τῷ δ' αἰετῶ εὐρύοπα Ζεὺς
ὑπόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
τῶ δ' ἕως μὲν ὃ' ἐπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο
πλησίῳ ἀλλήλοισι τιταινομένῳ πτερούγεσσιν·
ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορῆν πολύφημον ἰκέσθην, 150
ἐνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πυκνά,
εἰς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλάς, ὅσσοι δ' ὄλεθρον·
δρουψαμένῳ δ' ὀνύχεσσι παρειὰς ἀμφί τε δειρὰς
δεξιῶ ἦξιαν διὰ τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν.
θάμβησαν δ' ὄρνιθας, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν· 155
ᾧ ρμησαν δ' ἀνὰ θυμόν, ἃ περ τελέεσθαι ἔμελλον.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἦρως Ἀλιθέρσης

Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἶος δμηλικίην ἐκέκαστο
 ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι·
 ὃ σφιν ἐν φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν· 160
 „κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, ὅτι κεν εἶπω·
 μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιφραυσκόμενος τάδε εἶρω·
 τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεύς
 δὴν ἀπάνευθε φίλων ὧν ἔσβεται, ἀλλὰ που ἤδη
 ἐγγὺς ἐὼν τοῖσδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει 165
 πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
 οἷ νεμόμεσθ' Ἰθάκην ἐυδείελον. ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 πανέσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄφαρ τόδε λωϊόν ἐστιν.
 οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' ἐν εἰδῶς· 170
 καὶ γὰρ κείνῳ φημι τελευτηθῆναι ἅπαντα,
 ὧς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἄργεῖοι, μετὰ δέ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 φῆν κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἄπο πάντας ἐταίρους
 ἄγνωστον πάντεσσιν ἔεικοστῷ ἐνιαυτῷ 175
 οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.“
 τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάσις ἀντίον ἠΰδα·
 „ὦ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν
 οἴκαδ' ἰών, μὴ πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω·
 ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι. 180
 ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' ἀγὰς ἠελίοιο
 φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ὤλετο τῆλ', ὥς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ
 ὄφελος· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
 οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδ' ἀνιείης, 185
 σῶ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἶ' κε πόρησιν.
 ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 αἶ' κε νεώτερον ἄνδρα παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδῶς

παρφάμενος ἐπέεσβιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται, 190
 [πρῆξαι δ' ἔμπης οὐ τι δυνήσεται εἴνεκα τῶνδε·]
 σοὶ δέ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν, ἣν κ' ἐνὶ θυμῷ
 τίνων ἀσχάλλῃς· χαλεπὸν δέ τοι ἔσσεται ἄλγος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
 μητέρα ἦν ἐς πατρὸς ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι· 195
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
 [πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.]
 οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι δίομαι νῆας Ἀχαιῶν
 μνηστῦος ἀργαλέης, ἐπεὶ οὐ τίνα δείδιμεν ἔμπης,
 οὔτ' οὔν Τηλέμαχον μάλα περ πολύμυθον ἔόντα, 200
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σύ, γεραϊέ,
 μυθῆαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον.
 χρήματα δ' αὐτε κακῶς βεβρώσεται, οὐδέ ποτ' ἴσα
 ἔσσεται, ὄφρα κεν ἦ γε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 ὄν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἡματα πάντα 205
 εἴνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
 ἐρχόμεθ', ἄς ἐπιεικὲς ὀπιέμεν ἔστιν ἐκάστω.“

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 „Εὐρύμαχ' ἠδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγανοί,
 ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω· 210
 ἦδη γὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἴκοσ' ἐταίρους,
 οἳ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον.
 εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα
 νόστον πευσόμενος πατρὸς δῆν οἰχομένοιο, 215
 ἦν τίς μοι εἴπησι βροτῶν ἢ ὅσσαν ἀκούσω
 ἐκ Διός, ἢ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν.
 εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσω,
 ἦ τ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίην ἐνιαυτόν.“

εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσω μηδ' ἔτ' ἔοντος, 220
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 σῆμά τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖζω
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.“

ἦ τοι ὃ γ' ὧς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, τοῖσι δ' ἀνέστη 225
 Μέντωρ, ὅς ῥ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος,
 καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 πείθεσθαί τε γέροντι καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν·
 ὃ σφιν ἐν φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

„κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, ὅτι κεν εἴπω· 230
 μὴ τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτοῦχος βασιλεὺς μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς,
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι·

ὧς οὐ τις μέμνηται Ὀδυσσῆος θείοιο 235
 λαῶν, οἷσιν ἄνασσε, πατήρ δ' ὧς ἥπιος ἦεν.
 ἀλλ' ἦ τοι μνηστῆρας ἀγήνορας οὐ τι μεγαίρω
 ἔρδειν ἔργα βίαια κακορραφίησι νόοιο·

σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βιαίως 240
 οἶκον Ὀδυσσῆος, τὸν δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
 νῦν δ' ἄλλω δήμῳ νεμεσίζομαι, οἶον ἅπαντες
 ἦσθ' ἄνεω, ἀτὰρ οὐ τι καθαπτόμενοι ἐπέεσσι
 παύρους μνηστῆρας καταπαύετε πολλοὶ ἔοντες.“

τὸν δ' Ἐυηνορίδης Λειώκριτος ἀντίον ἠΰδα· 245
 „Μέντωρ ἀταρτηρέ, φρένας ἤλεέ, ποῖον ἔειπες
 ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν· ἀργαλέον δὲ
 ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί.

εἴ περ γάρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν 250
 δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
 ἐξελάσαι μεγάροιο μενοινήσει' ἐνὶ θυμῷ,
 οὐ κέν οἱ κεχάροιτο γυνὴ μάλα περ χατέουσα
 ἐλθόντ', ἀλλὰ κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι,

εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 ἀλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος,
 τούτῳ δ' ὄτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἢ δ' Ἀλιθέρσης,
 οἳ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι εἰσιν ἑταῖροι.

ἀλλ' ὁίω, καὶ δηθὰ καθήμενος ἀγγελιάων 255
 πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελέει δ' ὁδὸν οὐ ποτε ταύτην.“

ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, λῦσεν δ' ἀγορῆν αἰψηρῆν.
 οἳ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὰ πρὸς δῶμασθ' ἕκαστος,
 μνηστῆρες δ' ἐς δῶματ' ἴσαν θείου Ὀδυσῆος.

Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θῖνα θαλάσσης, 260
 χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἀλὸς εὐχετ' Ἀθήνη·
 „κλυθί μεν, ὃ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ
 καί μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
 νόστον πευσόμενον πατρὸς δὴν οἰχομένοιο
 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί, 265
 μνηστῆρες δὲ μάλιστα κακῶς ὑπερηνορέοντες.“

ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, σχεδόθεν δέ οἱ ἤλθεν Ἀθήνη
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν,
 καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Τηλέμαχ', οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσειαι οὐδ' ἀνοήμων, 270
 εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ,
 οἷος κεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε·
 οὐ τοι ἔπειθ' ἀλίη ὁδὸς ἔσσειται οὐδ' ἀτέλεστος.
 [εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσι γόνος καὶ Πηνελοπείης,
 οὐ σέ γ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσειν, ἀ μενοιναῖς. 275
 παῦροι γάρ τοι παῖδες ὅμοιοι πατρὶ πέλονται,
 οἳ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους.
 ἀλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσειαι οὐδ' ἀνοήμων,
 οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσῆος προλέλοιπεν,
 ἐλπωρῆ τοι ἔπειτα τελευτήσαι τάδε ἔργα.] 280
 τῷ νῦν μνηστήρων μὲν ἕα βουλήν τε νόον τε

ἀφραδέων, ἐπεὶ οὐ τι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι·
οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν,
ὅς δὴ σφι σχεδὸν ἐστίν, ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι.
σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἣν σὺ μενοινᾶς· 285
τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρῷός εἰμι,
ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω καὶ ἅμ' ἔφομαι αὐτός.
ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἰὼν μνηστῆροσιν ὁμίλει,
ὄπλισσόν τ' ἦια καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι καὶ ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, 290
δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
αἴψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι. εἰσὶ δὲ νῆες
πολλαὶ ἐν ἀμφιάλω Ἰθάκῃ, νέαι ἠδὲ παλαιαί·
τάων μὲν τοι ἐγὼν ἐπιόψομαι, ἢ τις ἀρίστη,
ᾧκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.“ 295

ὣς φάτ' Ἀθηναίῃ κούρῃ Διός· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
βῆ δ' ἰέναι πρὸς δῶμα φίλον τετιμημένος ἦτορ,
εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν
αἴγας ἀνιεμένους σιάλους θ' εὔοντας ἐν αὐλῇ. 300

Ἀντίνοος δ' ἰθὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο,
ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
„Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, μή τί τοι ἄλλο
ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὡς τὸ πάρος περ. 305
ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα θᾶσσον ἵκηαι
ἐς Πύλον ἠγαθήην μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκουήν.“

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
„Ἀντίνο', οὐ πως ἔστιν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν 310
δαίνυσθαι τ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκηλον.
ἦ οὐχ ἄλλισ, ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ

κτῆματ' ἐμὰ μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμι καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
 πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός, 315
 [πειρήσω, ὥς κ' ὑμῖ κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω,
 ἢ Πύλονδ' ἐλθὼν ἢ αὐτοῦ τῶδ' ἐνὶ δήμῳ.]
 εἶμι μὲν, οὐδ' ἀλίη ὁδὸς ἔσσεται, ἦν ἀγορεύω,
 ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετῶν
 γίγνομαι· ὥς νύ που ὑμῖν εἰείσατο κέρδιον εἶναι.“ 320

ἦ ῥα καὶ ἐκ χειρὸς χειῖρα σπάσαστ' Ἀντινόοιο
 [ῥεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κάτα δαῖτα πένοντο].
 οἱ δ' ἐπελώβευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν.
 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορευόντων·
 „ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει. 325
 ἢ τινος ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἡμαθόεντος
 ἢ ὅ γε καὶ Σπάρτηθεν, ἐπεὶ νύ περ ἴεται αἰνῶς·
 ἢ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει πείριαν ἄρουραν
 ἐλθεῖν, ὄφρ' ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνεΐκη,
 ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι καὶ ἡμέας πάντα ὀλέσση.“ 330

ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηνορευόντων·
 „τίς δ' οἷδ', εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλης ἐπὶ νηὸς
 τῆλε φίλων ἀπόληται ἀλώμενος ὥς περ Ὀδυσσεύς;
 οὕτω κεν καὶ μάλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμῃν·
 κτῆματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε 335
 τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν ἢδ' ὅς τις ὀπυῖοι.“

ὧς φάν, ὁ δ' ὑπόροφον θάλαμον κατεβήσето πατρὸς
 εὐρύν, ὅθι νητὸς χρυσοῦς καὶ χαλκοῦς ἔκειτο
 ἐσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν ἄλις τ' ἐυῶδες ἔλαιον.
 ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἠδυπότοιο 340
 ἔστασαν ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες
 ἐξεΐης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες, εἴ ποτ' Ὀδυσσεύς
 οἴκαδε νοστήσειε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.

κληισταὶ δ' ἔπεσαν σανίδες πνικινῶς ἀραρυῖαι
 δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμαρ 345
 ἔσχ', ἢ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυῖδρείησιν,
 Εὐρύκλει' Ὠπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.

τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θαλαμόνδε καλέσσας·
 „μαῖ', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἀφυσσον
 ἠδύν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτατος, ὃν σὺ φυλάσσεις 350
 κεῖνον ὀιομένη τὸν κάμμορον, εἴ ποθεν ἔλθοι
 διογενῆς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.

δώδεκα δ' ἔμπλησον καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
 ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐυροαφέεσσι δοροῖσιν·
 εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς. 355

αὐτὴ δ' οἴη ἴσθι. τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω·
 ἔσπεριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὁππότε κεν δὴ
 μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀναβῆ κοίτου τε μέδεται·
 εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα
 νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσω.“ 360

ὣς φάτο, κώκυσεν δὲ φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
 καὶ ᾧ ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔπλετο; πῆ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν
 μοῦνος ἐὼν ἀγαπητός; ὁ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης 365
 διογενῆς Ὀδυσσεὺς ἀλλογνώτων ἐνὶ δήμῳ.

οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω,
 ὣς κε δόλω φθίης, τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσσονται.
 ἀλλὰ μὲν' αὖθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· οὐδέ τί σε χορῆ
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλησθαι.“ 370

τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 „θάρσει, μαῖ', ἐπεὶ οὐ τοι ἄνευ θεοῦ ἦδε γε βουλή.
 ἀλλ' ὄμοσον μὴ μητρὶ φίλη τάδε μυθήσασθαι,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται,

ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι, 375
ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ.“

ὣς ἄρ' ἔφη, γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμνυ.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,
αὐτίκ' ἐπειτὰ οἱ οἶνον ἐν ἀμφοφορεῦσιν ἄφυσσεν,
ἐν δέ οἱ ἄλφριτα χεῦεν ἐνροραφέεσσι δοροῖσιν. 380

Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν δμίλειν.
ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τηλεμάχῳ εἰκυῖα κατὰ πτόλιν ὄχετο πάντῃ,
καὶ ῥα ἐκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον,
ἐσπερίους δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγειν. 385

ἢ δ' αὖτε Φρονίοιο Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
ἦτεε νῆα θοὴν· ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
δύσετό τ' ἠέλιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυαί,
καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' εἴρυσσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
ὄπλ' ἐτίθει, τὰ τε νῆες εὐσσελμοὶ φορέουσιν. 390
στῆσε δ' ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι
ἄθροοι ἠγερέθοντο· θεὰ δ' ὤτρυνεν ἕκαστον.

ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη.
βῆ ῥ' ἰέναι πρὸς δώματ' Ὀδυσσεῆος θείοιο·
ἐνθα μνηστήρεσσι ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν, 395
πλάζε δὲ πίνοντας, χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα.
οἱ δ' εὐδειν ὤρνοντο κατὰ πτόλιν, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
εἶατ', ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν.

αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη
ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων ἐν ναιεταόντων, 400
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδῆν·
„Τηλέμαχ', ἦδη μὲν τοὶ ἐνκνήμιδες ἑταῖροι
εἶατ' ἐπήρετμοὶ τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὄρμην·
ἄλλ' ἴομεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.“

ὣς ἄρα φωνήσασ' ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη 405

καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἰχθια βαῖνε θεοῖο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
 εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ κάρη κομόωντας ἑταίρους.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἴς Τηλεμάχοιο·

„δεῦτε, φίλοι, ἦια φερώμεθα· πάντα γὰρ ἤδη 410
 ἀθρό' ἐνὶ μεγάρῳ. μήτηρ δ' ἐμὴ οὐ τι πέπυσται,
 οὐδ' ἄλλαι δμωαί, μία δ' οἴη μῦθον ἄκουσεν.“

ὣς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
 οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες εὐσσέλμῳ ἐπὶ νηὶ
 κάτθεσαν, ὡς ἐκέλευσεν Ὀδυσσεῆος φίλος υἱός. 415

ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἦρχε δ' Ἀθήνη,
 νηὶ δ' ἐνὶ πρυμνῇ κατ' ἄρ' ἔξετο· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῆς
 ἔξετο Τηλέμαχος. τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν,
 ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζου.

τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἴει γλαυκῶπις Ἀθήνη, 420
 ἀκραῆ Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντου.

Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
 ὄπλων ἄπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.

ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν, 425
 ἔλκον δ' ἰστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.

ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
 στεῖρη πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης·

ἦ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
 δησάμενοι δ' ἄρα ὄπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν 430
 στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο,

λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτησιν,

ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρη.

παννυχίη μὲν ῥ' ἦ γε καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον,

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

ἠέλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
 οὐρανὸν ἔς πολύχαλκον, ἴν' ἀθανάτοισι φαείνοι
 καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν·
 οἱ δὲ Πύλον, Νηλῆος ἐυκτίμενον πτολίεθρον,
 Ἴξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέξον, 5
 ταύρους παμμέλανας, ἐνοσίχθουσι κυανοχαίτη.
 ἐννέα δ' ἔδραι ἔσαν, πεντακόσιοι δ' ἐν ἐκάστη
 εἶατο καὶ προύχοντο ἐκάστοθι ἐννέα ταύρους.
 εὐθ' οἱ σπλάγχνα πάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μηρί' ἔκαιον,
 οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο ἰδ' ἰστία νηὸς εἴσης 10
 στεῖλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὄρμισαν, ἔκ δ' ἔβαν αὐτοί.
 ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἦρχε δ' Ἀθήνη.
 τὸν προτέρη προσέειπε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χροῆ ἔτ' αἰδοῦς, οὐδ' ἠβαιόν.
 τούνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλως, ὄφρα πύθῃαι 15
 πατρός, ὅπου κύθε γαῖα καὶ ὄν τινα πότμον ἐπέσπεν.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἵπποδάμοιο·
 εἶδομεν, ἦν τινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν.
 λίσσεσθαι δέ μιν αὐτός, ὅπως νημερτέα εἶπη·
 ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.“ 20
 τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 „Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω; πῶς τ' ἄρ' προσπτύξομαι αὐτόν;
 οὐδέ τί πω μύθοισι πεπεῖρημαι πυκνοῖσιν·
 αἰδῶς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.“
 τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη· 25
 „Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,

ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶω
οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.“

ὣς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο. 30
ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρῖν τε καὶ ἔδρας,
ἐνθ' ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἱάσιν, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
δαιτ' ἐντυνόμενοι κρέα τ' ὥπτων ἄλλα τ' ἐπειρον.
οἱ δ' ὡς οὖν ξείνους ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες,
χερσὶν τ' ἠσπάζοντο καὶ ἐδριάσθαι ἄνωγον. 35

πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἐλθὼν
ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα καὶ ἴδρυσεν παρὰ δαιτὶ
κῶεσιν ἐν μαλακοῖσιν ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίησιν
πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδει καὶ πατέρι ᾧ.
δῶκε δ' ἄρα σπλάγχχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν 40
χρυσείῳ δέπαϊ· δειδισκόμενος δὲ προσηύδα
Παλλάδ' Ἀθηναίην κούρην Διὸς αἰγιόχοιο·
„εὐχεο νῦν, ᾧ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἄνακτι·

τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες.
αὐτὰρ ἐπὴν σπείσης τε καὶ εὐξέαι, ἣ θέμις ἐστίν, 45
δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου
σπεῖσαι, ἐπεὶ καὶ τοῦτον οἶομαι ἀθανάτοισιν
εὐχεσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἀνθρωποὶ.
ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, ὀμηλικὴ δ' ἐμοὶ αὐτῷ·
τούνεκα σοὶ προτέρῳ δώσω χρύσειον ἄλεισον.“ 50

ὣς εἰπὼν ἐν χειρὶ τίθει δέπας ἠδέος οἴνου·
χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ,
οὐνεκα οἷ προτέρῳ δῶκε χρύσειον ἄλεισον.
αὐτίκα δ' εὐχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι·
„κλῦθι, Ποσείδαον γαιήοχε, μηδὲ μεγήρης 55
ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.

Νέστορι μὲν πρῶτιστα καὶ υἱάσι κῦδος ὄπαζε,

αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν
σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγακλειτῆς ἑκατόμβης.

δοῖς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι, 60
οὔνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα θοῆ σὺν νηὶ μελαίνῃ.“

ὣς ἄρ' ἔπειτ' ἤρᾶτο καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα.

δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.

ὣς δ' αὐτῶς ἤρᾶτο Ὀδυσσεῆος φίλος υἱός.

οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέριτερα καὶ ἐρύσαντο, 65
μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

„νῦν δὴ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι 70
ξείνους, οἳ τινὲς εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.

ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κέλευθα;

ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε,

οἷά τε ληιστῆρες, ὑπεῖρ ἄλλα, τοί τ' ἀλόωνται

ψυχὰς παρθέμενοι κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;“

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα 75

θαρσῆσας· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη

θῆχ', ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο

[ἠδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχησιν].

„ὦ Νέστωρ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

εἴρεαι, ὀπόθεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω. 80

ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπονηίου εἰλήλουθμεν·

πρῆξις δ' ἦδ' ἰδίη, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύω.

πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν που ἀκούσω,

δίου Ὀδυσσεῆος ταλασίφρονος, ὃν ποτέ φασιν

σὺν σοὶ μαρνάμενον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι. 85

ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον,

πενθόμεθ', ἦχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ,

κείνου δ' αὖ καὶ ὄλεθρον ἀπενυθέα θῆκε Κρονίων·

οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν, ὀππόθ' ὄλωλεν,
 εἴ θ' ὅ γ' ἐπ' ἠπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν, 90
 εἴ τε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτροίτης.
 τούνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλησθα
 κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν, εἴ που ὄπωπας
 ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας
 [πλαζομένου· πέρι γάρ μιν οἰζυρὸν τέκε μήτηρ.] 95
 μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο μηδ' ἔλεαίρων,
 ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον, ὅπως ἦντησας ὀπωπῆς.
 λίσσομαι, εἴ ποτέ τοί τι πατήρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς
 ἢ ἔπος ἤέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσε
 δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί, 100
 τῶν νῦν μοι μνηῆσαι, καί μοι νημερτὲς ἐνίσπες.“

τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 „ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἔμνησας οἰζύος, ἣν ἐν ἐκείνῳ
 δήμῳ ἀνέτλημεν μένος ἄσχετοι υἴες Ἀχαιῶν,
 ἡμὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον 105
 πλαζόμενοι κατὰ ληϊδ', ὅπη ἄρξειεν Ἀχιλλεύς,
 ἡδ' ὅσα καὶ περὶ ἄστνυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 μαρνάμεθ'· ἐνθα δ' ἔπειτα κατέκταθεν, ὅσσοι ἄριστοι·
 ἐνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήιος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,
 ἐνθα δὲ Πάτροκλος θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος, 110
 ἐνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός, ἅμα κρατερός καὶ ἀμύμων,
 Ἀντίλοχος, πέρι μὲν θείειν ταχὺς ἠδὲ μαχητής·
 ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ· τίς κεν ἐκεῖνα
 πάντα γε μνθήσαιο καταθυητῶν ἀνθρώπων;
 οὐδ' εἰ πεντάετες γε καὶ ἐξάετες παραμίνων 115
 ἐξερέοις, ὅσα κεῖθι πάθον κακὰ δῖοι Ἀχαιοί, —
 πρὶν κεν ἀνιηθεῖς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκοιο.
 εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες
 παντοίοισι δόλοισι, μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.

ἔνθ' οὐ τίς ποτε μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην 120
 ἦθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκᾳ δῖος Ὀδυσσεὺς
 παντοίοισι δόλοισι, πατήρ τεός, εἰ ἑτεόν γε
 κείνου ἔκγονός ἐσσι· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 ἦ τοι γὰρ μῦθοί γε εἰοκότες, οὐδέ κε φαίης
 ἄνδρα νεώτερον ὧδε εἰοκότες μυθήσασθαι. 125
 ἔνθ' ἦ τοι εἴως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
 οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
 ἀλλ' ἓνα θυμὸν ἔχοντε νόῳ καὶ ἐπίφροσι βουλῇ
 φραζόμεθ' Ἀργείοισιν, ὅπως ὅχ' ἄριστα γένοιτο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπήν, 130
 [βῆμεν δ' ἐν νῆεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς,]
 καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μήδετο νόστον
 Ἀργείοις, ἐπεὶ οὔ τι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
 πάντες ἔσαν· τῷ σφρων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον
 μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλανκώπιδος ὀβριμοπάτρης, 135
 ἢ τ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
 τῷ δὲ καλεσσομένῳ ἀγορῆν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
 μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἠέλιον καταδύντα,
 οἱ δ' ἦλθον οἴνω βεβαρηότες υἶες Ἀχαιῶν,
 μῦθον μυθεΐσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν. 140
 ἔνθ' ἦ τοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
 νόστον μιμνήσκεσθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐήνδανε· βούλετο γὰρ ῥα
 λαὸν ἐρουκακέειν ῥέξαι θ' ἱερὰς ἑκατόμβας,
 ὡς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο, 145
 νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν·
 οὐ γὰρ τ' αἰψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων.
 ὧς τῷ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
 ἔστασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν ἐυκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 ἦχῃ θεσπεσίῃ, δίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή. 150

νύκτα μὲν ἄεσαμεν χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
 ἀλλήλοις· ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο·
 ἠῶθεν δ' οἱ μὲν νέας ἔλκομεν εἰς ἄλα δῖαν
 κτήματά τ' ἐντιθέμεσθα βαθυζώνους τε γυναῖκας,
 ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες 155
 αὔθι παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν.
 ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν· αἶ δὲ μάλ' ὦκα
 ἔπλεον, ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακῆτεα πόντον.
 ἐς Τένεδον δ' ἐλθόντες ἐρέξαμεν ἰρὰ θεοῖσιν,
 οἴκαδε ἰέμενοι· Ζεὺς δ' οὐ πω μῆδετο νόστον, 160
 σχέτλιος, ὅς ῥ' ἔριν ὦρσε κακὴν ἐπι δεύτερον αὔτις.
 οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας
 ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
 αὔτις ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν, αἶ μοι ἔποντο, 165
 φεῦγον, ἐπεὶ γίγνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·
 φεῦγε δὲ Τυδέος υἱὸς ἀρήιος, ὦρσε δ' ἑταίρους.
 ὄψε δὲ δὴ μετὰ νῶι κίε ξανθὸς Μενέλαος,
 ἐν Λέσβῳ δ' ἔκιχεν δολιχὸν πλόον ὀρμαίνοντάς,
 ἢ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης, 170
 νήσου ἐπι Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστερῷ ἔχοντες,
 ἢ ὑπένερθε Χίοιο παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα.
 ἠτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ ὃ γ' ἡμῖν
 δεῖξε καὶ ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Ἐύβοιαν
 τέμνειν, ὄφρα τάχιστα ὑπέκ κακότητα φύγοιμεν. 175
 ὦρτο δ' ἐπὶ λιγυρῶ οὔρου ἀήμεναι· αἶ δὲ μάλ' ὦκα
 ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον, ἐς δὲ Γεραιστὸν
 ἐννύχιαι κατάγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
 πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες.
 τέτρατον ἦμαρ ἔην, ὅτ' ἐν Ἄργεϊ νῆας εἶσας 180
 Τυδεΐδεω ἔταροι Διομήδεος ἵπποδάμοιο

ἴστασαν· αὐτὰρ ἐγὼ γε Πύλονδ' ἔχον, οὐδέ ποτ' ἔσβη
οὔρος, ἐπεὶ δὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῆναι.

ὣς ἦλθον, φίλε τέκνον, ἀπευθής, οὐδέ τι οἶδα
κεῖνων, οἳ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν, οἳ τ' ἀπόλοντο. 185

ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
πεύθομαι, ἢ θέμις ἐστί, δαήσεαι, οὐδέ σε κεύσω.

εὔ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἐγγεσιμώρους,
οὺς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός,
εὔ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν· 190

πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους,
οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἳ οὐ τιν' ἀπηύρα.

Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἐόντες,
ὥς τ' ἦλθ' ὥς τ' Αἴγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
ἀλλ' ἦ τοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν· 195

ὥς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
ἀνδρός, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐτίσατο πατροφονῆα,
Αἴγισθον δολόμητιν, ὃ οἳ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.

[καὶ σὺ φίλος, μάλα γάρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν τε,
ἄλκιμος ἔσθ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὐ εἶπη.]“ 200

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
„ὦ Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
καὶ λίην κεῖνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἳ Ἀχαιοὶ
οἴσουσι κλέος εὐρὸν καὶ ἐσσομένοισι πνυθέσθαι·
αἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσηνδε θεοὶ δύναμιν περιθειῖεν, 205
τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς,
οἳ τέ μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται.

ἀλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον,
πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπησ.“

τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ· 210
„ὦ φίλ', ἐπεὶ δὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ εἶπες,
φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς

ἐν μεγάροις ἀέκητι σέθεν κακὰ μηχανάσθαι·
 εἶπέ μοι, ἦε ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἧ̃ σέ γε λαοὶ
 ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῆ. 215
 τίς δ' οἶδ', εἴ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθῶν,
 ἧ̃ ὅ γε μῦνος ἐὼν ἦ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί.
 εἰ γάρ σ' ὣς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὡς τότ' Ὀδυσσεῆος περικῆδετο κυδαλίμοιο
 δῆμῳ ἐνι Τρώων, ὅτι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί· 220
 οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 ὡς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη·
 εἴ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν κήδοιτό τε θυμῷ·
 τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο.“

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα· 225
 „ὦ γέρον, οὐ πω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι οἶω·
 λίην γάρ μέγα εἶπες· ἄγη μ' ἔχει. οὐκ ἂν ἐμοί γε
 ἐλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὣς ἐθέλοιεν.“

τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. 230
 ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι.
 βουλοίμην δ' ἂν ἐγὼ γε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας
 οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι,
 ἧ̃ ἐλθῶν ἀπολέσθαι ἐφέστιος, ὡς Ἀγαμέμνων
 ὤλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἧς ἀλόχοιο. 235
 ἀλλ' ἧ̃ τοι θάνατον μὲν ὁμοίου οὐδὲ θεοὶ περ
 καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, ὅπποτε κεν δῆ
 μοῖρ' ὀλοῆ καθέλησι τανηλεγέος θανάτοιο.“

τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 „Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα κηδόμενοί περ· 240
 κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
 φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.
 νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι

[Νέστορ', ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων·
 τρὶς γὰρ δὴ μὶν φασιν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν· 245
 ὡς τέ μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι.]

ὦ Νέστορ Νηληιάδη, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπες·
 πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρὸν κρείων Ἀγαμέμνων;
 ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μῆσατ' ὄλεθρον
 Αἴγισθος δολόμητις, ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείω; 250
 ἢ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιικοῦ, ἀλλὰ πη ἄλλη
 πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, ὁ δὲ θαρσῆσας κατέπεφνεν;“

τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερῆνιος ἱππότα Νέστωρ·
 „τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖα πάντ' ἀγορεύσω.
 ἢ τοι μὲν τάδε καὐτὸς οἶσαι, ὥς περ ἐτύχθη· 255
 εἰ ζῶν γ' Αἴγισθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηθεν ἰών, ξανθὸς Μενέλαος·
 τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
 ἀλλ' ἄρα τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν
 κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκάς ἄστεος, οὐδέ κέ τις μιν 260
 κλαῦσεν Ἀχαιιάδων· μάλα γὰρ μέγα μῆσατο ἔργον.
 ἡμεῖς μὲν γὰρ κεῖθι πολέας τελέοντες ἀέθλους
 ἤμεθ'· ὁ δ' εὐκῆλος μυχῶ Ἄργεος ἱπποβότοιο
 πόλλ' Ἀγαμεμνονέην ἄλοχον θέλγεσκ' ἐπέεσσιν.
 ἢ δ' ἢ τοι τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικὲς 265
 δῖα Κλυταιμνήστρη· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῆσιν·
 παρ δ' ἄρ' ἔην καὶ ἀοιδὸς ἀνὴρ, ᾧ πόλλ' ἐπέτελλεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηνδε κίων εἴρουσθαι ἄκοιτιν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι,
 δὴ τότε τὸν μὲν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην 270
 κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι,
 τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε.
 πολλὰ δὲ μηρί' ἔκχε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε χουσόν τε,

- ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ οὐ ποτε ἔλπετο θυμῷ. 275
 ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν Τροίηθεν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγώ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν·
 ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἶρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνέων,
 ἔνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν 280
 πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νηὸς ἔχοντα,
 Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων
 νῆα κυβερνῆσαι, ὁπότε σπέροχοιεν ἄελλαι.
 ὣς ὁ μὲν ἔνθα κατέσχετ' ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 ὄφρ' ἔταρον θάπτοι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν. 285
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἰὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῆσι Μαλειάων ὄρος αἰπὺ
 ἶξε θέων, τότε δὴ στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐφράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' αὐτμένα χεῦεν,
 κύματά τε τροφέοντο πελώρια ἴσα ὄρεσσιν. 290
 ἔνθα διατμήξας τὰς μὲν Κρήτην ἐπέλασσεν,
 ἦχι Κύδωνες ἔναιον Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
 ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἄλλα πέτρα
 ἐσχατιῇ Γόρτυνος ἐν ἠεροειδέι πόντῳ·
 ἔνθα Νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὦθεϊ, 295
 ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ' ἀποέργει.
 αἱ μὲν ἄρ' ἔνθ' ἦλθον, σπουδῆ δ' ἦλυξαν ὄλεθρον
 ἄνδρες, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν
 κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρεῖους
 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ. 300
 ὣς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων
 ἠλᾶτο ξὺν νηυσὶ κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους·
 τόφρα δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐμήσατο οἴκοθι λυγρὰ.
 ἐπτάετες δ' ἦνασσε πολυχρῦσοιο Μυκῆνης, 305
 κτείνας Ἀτρεΐδην, δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ. 304

τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης
 ἄψ ἀπ' Ἀθηναίων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἰγίσθον δολόμητιν, ὃ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 ἧ̄ τοι ὁ τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
 μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάκτιδος Αἰγίσθουιο· 310
 αὐτῆμαρ δέ οἱ ἤλυθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν.
 καὶ σύ, φίλος, μὴ δητὰ δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησο,
 κτήματά τε προλιπὼν ἀνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 οὔτω ὑπερφιάλους· μὴ τοι κατὰ πάντα φάγωσιν 315
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηῦσίην ὁδὸν ἔλθῃς.
 ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
 ἐλθεῖν· κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν,
 ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλποιτό γε θυμῷ
 ἐλθέμεν, ὃν τινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι 320
 ἐς πέλαγος μέγα τοῖον, ὅθεν τέ περ οὐδ' οἴωνοι
 αὐτόετες οἴχνηῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινὸν τε.
 ἀλλ' ἴθι νῦν σὺν νηί τε σῆ̄ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
 εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
 πὰρ δέ τοι νῆες ἐμοί, οἷ τοι πομπῆες ἔβονται 325
 ἐς Λακεδαιμόνα διᾶν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
 λίσσεσθαι δέ μιν αὐτός, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπη·
 ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.“
 ὣς ἔφατ', ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδν καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθεν.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη· 330
 „ὦ γέρον, ἧ̄ τοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
 ἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσθε δὲ οἶνον,
 ὄφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 σπείσαντες κοίτιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὄρη.
 ἦδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον, οὐδὲ ἕοικεν 335
 δητὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.“

ἦ ῥα Διὸς θυγάτηρ, οἳ δ' ἔκλυον ἀνδρησάσης.
 τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χειρᾶς ἔχευαν,
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο,
 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν· 340
 γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.
 ἀντὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τε πῖον θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
 δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδῆς
 ἄμφω ἰέσθην κοίλην ἐπὶ νῆα νέεσθαι.

Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαπτόμενος ἐπέεσσιν· 345
 „Ζεὺς τό γ' ἀλεξήσειε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε
 ὡς τέ τευ ἦ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἠδὲ πενιχροῦ,
 ᾧ οὐ τι χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ,
 οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξεῖνοισιν ἐνεύδειν. 350

ἀντὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλά.
 οὐ θην δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεῆος φίλος υἱὸς
 νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται, ὄφρ' ἂν ἐγὼ γε
 ζῶω, ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λῖπωνται,
 ξεῖνους ξεινίζειν, ὅς τις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται.“ 355

τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔφησθα, γέρον φίλε· σοὶ δὲ ἔοικεν
 Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολὺν κάλλιον οὕτως.
 ἀλλ' οὗτος μὲν νῦν σοὶ ἅμ' ἔψεται, ὄφρα κεν εὐδῆ
 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν 360
 εἶμ', ἵνα θαρσύνω θ' ἐτάρους εἶπω τε ἕκαστα.
 οἶος γὰρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι·
 οἳ δ' ἄλλοι φιλότῃτι νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται,
 πάντες ὀμηλικίη μεγαθύμου Τηλεμάχοιο.

ἔνθα κε λεξαίμην κοίλην παρὰ νηὶ μελαίνῃ 365
 νῦν· ἀτὰρ ἠῶσθεν μετὰ Κανέκωνας μεγαθύμους
 εἶμ', ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, οὐ τι νέον γε

οὐδ' ὀλίγον. σὺ δὲ τοῦτον, ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα,
πέμψον σὺν δίφρῳ τε καὶ νίει· δὸς δέ οἱ ἵππους,
οἷ τοι ἐλαφρότατοι θείειν καὶ κάρτος ἄριστοι.“ 370

ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
φήνη εἶδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντα ἰδόντας.
θαύμαζεν δ' ὁ γεραιός, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν·
Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν
„ὦ φίλος, οὐ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀναλκιν ἔσεσθαι,
εἰ δὴ τοι νέῳ ὦδε θεοὶ πομπῆες ἔπονται. 376

οὐ μὲν γάρ τις ὄδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη τριτογένεια,
ἣ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
ἀλλὰ ἄνασθ' ἴληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν, 380
αὐτῷ καὶ παίδεσσι καὶ αἰδοίῃ παρακοίτι·
σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν εὐρυμέτωπον
ἀδμήτην, ἣν οὐ πω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
τήν τοι ἐγὼ ῥέξω χρυσοῦν κέρασιν περιχεύας.“

ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
τοῖσιν δ' ἠγεμόνευε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, 386
νιάσι καὶ γαμβροῖσιν, ἐὰ πρὸς δώματα καλά.
ἀλλ' ὅτε δώμαθ' ἵκοντο ἀγακλυτὰ τοῖο ἀνακτος,
ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
τοῖς δ' ὁ γέρον ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασεν 390
οἴνου ἠδυπότοιο, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
ᾧξεν ταμίη καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν·
τοῦ δ' ἄρον κρητῆρα κεράσσατο, πολλὰ δ' Ἀθήνη
εὔχετ' ἀποσπένδων κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.
αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τε πῖον θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος, 396
τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Τηλέμαχον φίλον υἱὸν Ὀδυσσεύος θείοιο,

τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ,
 παρ δ' ἄρ' ἐνμμελίην Πεισίστρατον ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 ὅς οἱ ἔτ' ἠίδεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν. 401

αὐτὸς δ' αὖτε καθεὔθε μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο,
 τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὄρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνήφῃ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ, 405
 ἐκ δ' ἐλθῶν κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν,
 οἷ οἱ ἔσαν προπάρουθε θυράων ὑψηλάων
 λευκοί, ἀποστίλβοντες ἀλείφατος· οἷς ἔπι μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ἴξεσκεν θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·

ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμείς Ἀιδόσδε βεβήκειν, 410
 Νέστωρ αὖ τότ' ἐφῖξε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 σκῆπτρον ἔχων. περὶ δ' υἷες ἀολλέες ἠγερέθοντο
 ἐκ θαλάμων ἐλθόντες, Ἐχέφρων τε Στρατίος τε
 Περσεύς τ' Ἄρητός τε καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
 τοῖσι δ' ἔπειθ' ἔκτος Πεισίστρατος ἤλυθεν ἦρως· 415

παρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοεΐκελον εἶσαν ἄγοντες.
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

„καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηήνατ' ἐέλδωρ,
 ὄφρ' ἦ τοι πρῶτιστα θεῶν ἰλάσσομ' Ἀθήνην,
 ἢ μοι ἐναργῆς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν. 420

ἀλλ' ἄγ' ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω, ὄφρα τάχιστα
 ἔλθῃσιν, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·

εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 πάντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δὴ οἷους·
 εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεια δεῦρο κελέσθω 425

ἐλθεῖν, ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
 οἷ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες, εἶπατε δ' εἶσω
 δμωῆσιν κατὰ δώματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 ἔδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ.“

ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνυον. ἦλθε μὲν
 ἄρ βοῦς 430

ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ θοῆς παρὰ νηὸς εἴσης
 Τηλεμάχου ἕταροι μεγαλήτορος, ἦλθε δὲ χαλκεὺς
 ὄπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήια, πείρατα τέχνης,
 ἄκμονά τε σφῦράν τ' ἐυποίητόν τε πυράγρην,
 οἷσιν τε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθήνη 435

ἰρῶν ἀντιόωσα. γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιέχευεν
 ἀσκήσας, ἴν' ἄγαλμα θεᾷ κεχάροιτο ἰδοῦσα.
 βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στρατίος καὶ δῖος Ἐχέφρων.
 χέρνιβα δέ σφ' Ἄρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι 440

ἦλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἑτέρη δ' ἔχεν οὐλὰς
 ἐν κανέῳ. πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 ὄξυν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο βοῦν ἐπικόψων.

Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε. γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο, πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὔχετ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλ-
 λων. 446

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὔξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
 αὐτίκα Νέστορος υἱὸς ὑπέρθυμος Θρασυμήδης
 ἦλασεν ἄγχι στάς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας
 ἀρχενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος. αἳ δ' ὀλόλυξαν 450
 θυγατέρες τε νυοί τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις

Νέστορος, Εὐρουδίκη πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν.
 οἳ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρουδείης
 ἔσχον· ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος ὄρχαμος ἀνδρῶν.
 τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἷμα ρύη, λίπε δ' ὀστέα θυμός, 455
 αἰψ' ἄρα μιν διέχευαν, ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
 πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.

καίε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἶθοπα οἶνον
 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπάβολα χερσίν. 460
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρα κἀη καὶ σπλάγχνα πάσαντο,
 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὥπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελούς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

τόφρα δὲ Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη,
 Νέστορος ὀπλοτάτη θυγάτηρ Νηληιάδαο. 465
 αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
 ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 παρ δ' ὃ γε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, ποιμένα λαῶν.

οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν κρῆ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο, 470
 δαίνυνθ' ἐζόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο
 οἶνον οἴνοχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσιν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 „παῖδες ἐμοί, ἄγε Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους 475
 ζεύξαθ' ὑφ' ἄρματ' ἄγοντες, ἵνα πρήσσησιν ὁδοῖο.“

ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πίθοντο,
 καρπαλίμως δ' ἐξευξαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους.
 ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σῆτον καὶ οἶνον ἔθηκεν
 ὄψα τε, οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες. 480

ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βήσετο δίφρον·
 παρ δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος ὄρχαμος ἀνδρῶν
 ἐς δίφρον τ' ἀνέβαινε καὶ ἠνία λάζετο χερσίν·
 μάστιξεν δ' ἐλάαν, τῶ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην
 ἐς πεδῖον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺν πτολίεθρον. 485

οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
 δύσετό τ' ἠέλιος σκιοῶντό τε πᾶσαι ἀγυιαί,
 ἐς Φηρᾶς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱέος Ὀρτιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.

ἔνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν, ὁ δὲ τοῖς παρ' ξείνια θῆκεν. 490

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·

[ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.]

μάστιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην.

Ἴξον δ' ἐς πεδίον πυρηφόρον, ἔνθα δ' ἔπειτα 495

ἦνον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι.

δύσετό τ' ἠέλιος σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί,

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

Τὰ ἐν Λακεδαίμονι.

οἱ δ' Ἴξον κοίλῃν Λακεδαίμονα κητώεσσαν.

πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο·

τὸν δ' εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν

υἱέος ἠδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος υἱεὶ πέμπεν· 5

ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν

δωσέμεναι, τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.

τὴν ἄρ' ὁ γ' ἔνθ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπε νέεσθαι

Μυρμιδόνων προτὶ ἄστν περικλυτόν, οἷσιν ἄνασσεν.

υἱεὶ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἠγετο κούρην, 10

ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης

ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον,

ἐπεὶ δὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινήν,

Ἐρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσέης Ἀφροδίτης.

ὣς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑπερεφές μέγα δῶμα 15

[γείτονες ἠδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο

τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς
φορμίζων, διοιῶ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς,
μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίνεον κατὰ μέσσους.]
τὼ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτῶ τε καὶ ἵππῳ, 20
Τηλέμαχος θ' ἦρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός,
στῆσαν. ὁ δὲ προμολὼν ἴδετο κρείων Ἴτεωνεύς,
ὄτρηρός τε θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο,
βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων διὰ δῶματα ποιμένι λαῶν,
ἀργχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 25
„ξείνω δὴ τινε τώδε, διοτρεφεὺς ὦ Μενέλαε,
ἄνδρε δύω, γενεῆ δὲ Διὸς μέγαλοιο εἶκτον.
ἄλλ' εἶπ', ἢ σφωιν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους,
ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὅς κε φιλήσῃ.“

τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος· 30
„οὐ μὲν νῆπιος ἦσθα, Βοηθοῖδῃ Ἴτεωνεῦ,
τὸ πρῖν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πάις ὡς νῆπια βάζεις.
ἦ μὲν δὴ νῶι ξεινήια πολλὰ φαγόντε
ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἰκόμεθ', αἶ κέ ποθι Ζεὺς
ἐξοπίσω περ παύσῃ οὐζύος. ἀλλὰ λυ' ἵππους 35
ξείνων, ἐς δ' αὐτούς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.“

ὣς φάθ', ὁ δὲ μέγαροιο διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
ὄτρηροὺς θεράποντας ἅμα σπέσθαι ἐοῖ αὐτῶ.
οἱ δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας,
καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἵππειῆσι κάπησιν, 40
πὰρ δ' ἔβαλον ξειάς, ἀνὰ δὲ κροῖ λευκὸν ἔμιξαν,
ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
αὐτούς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον. οἱ δὲ ἰδόντες
θαύμαζον κατὰ δῶμα διοτρεφέος βασιλῆος·
ὡς τε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης 45
δῶμα καθ' ὑπερεφές Μενελάου κυδαλίμοιο.
αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,

ἔς δ' ἄσαμίνθους βάντες ἐυξέστας λούσαντο.
 τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας, 50
 ἔς ῥα θρόνους ἔζοντο παρ' Ἀτρεΐδην Μενέλαον.
 χέρσιβ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ χρυσεῖῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 σῖτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα, 55
 εἶδατα πόλλ' ἐπιθειῖσα χαριζομένη παρεόντων.
 [δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰείρας
 παντοίων, παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.]
 τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 „σῖτου θ' ἄπτεσθον καὶ χαίρετον. αὐτὰρ ἔπειτα 60
 δεῖπνον πασδαμένῳ εἰρησόμεθ', οἳ τινὲς ἔστων
 [ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκῆων,
 ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἔστ' ἐδιοτρεφῆων βασιλῆων
 σκηπτούχων, ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν].“

ὣς φάτο, καὶ σφιν νῶτα βοδὸς παρὰ πίονα θῆκεν 65
 ὅπ' ἐν χερσὶν ἐλών, τὰ ῥά οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ.
 οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χειρᾶς ἵαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρου ἐντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱὸν
 ἄγχι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖάθ' οἱ ἄλλοι· 70
 „φράζεο, Νεστορίδη, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 χαλκοῦ τε στεροπὴν καὶ δῶματα ἠχήμεντα
 χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος.
 Ζηνὸς που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή,
 ὅσσα τὰδ' ἄσπετα πολλὰ· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.“ 75

τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „τέκνα φίλ', ἧ τοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίζοι·

ἀθάνατοι γὰρ τοῦ γε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν·
 ἀνδρῶν δ' ἢ κέν τις μοι ἐρίσσεται ἢ καὶ οὐκὶ 80
 κτήμασιν. ἦ γὰρ πολλὰ παθῶν καὶ πόλλ' ἐπαληθεῖς
 ἠγαγόμην ἐν νηυσὶ καὶ ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον,
 Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἴγυπτίους ἐπαληθεῖς,
 Αἰθίοπας θ' ἰκόμην καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβοὺς
 καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν· 85
 τρὶς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 ἔνθα μὲν οὔτε ἀναξ ἐπιδευῆς οὔτε τι ποιμῆν
 τυροῦ καὶ κρειῶν οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος,
 ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι.
 εἷος ἐγὼ περὶ κεῖνα πολὺν βίοτον συναγείρων 90
 ἠλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἐπεφνευ
 λάθρη, ἀνωιστί, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο·
 ὣς οὐ τοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκουέμεν, οἳ τινες ὑμῖν
 εἰσὶν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ πάθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον 95
 εὗ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 ὦν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 ναίειν, οἳ δ' ἄνδρες σοοὶ ἔμμεναι, οἳ τότε ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ ἐκάς Ἄργεος ἱπποβότιο.
 ἀλλ' ἔμπης πάντα μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων 100
 πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
 ἄλλοτε μὲν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 παύομαι· αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο·
 τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ,
 ὡς ἐνός, ὅς τέ μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδῆν 105
 μνωομένῳ, ἐπεὶ οὐ τις Ἀχαιῶν τόσσα μόγησεν,
 ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο. τῷ δ' ἄρ' ἔμελλεν
 αὐτῷ κήδε' ἔσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἀλαστον
 κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποιχεται, οὐδέ τι ἴδμεν,

ζώει ὃ γ' ἦ τέθνηκεν. ὀδύρονται νύ που αὐτὸν 110
 Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια
 Τηλέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.“

ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὤρσε γόοιο.
 δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε πατρὸς ἀκούσας,
 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχῶν 115
 ἀμφοτέρησιν χερσὶ. νόησε δέ μιν Μενέλαος,
 μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἦέ μιν αὐτὸν πατρὸς ἐάσειε μνηστῆραι
 ἦ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιο.

εἶος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, 120
 ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑπορόφοιο
 ἦλυθεν Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.

τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστη κλισίην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 Αλκίππη δὲ τάπητα φέρειν μαλακοῦ ἑρίοιο,
 Φυλῶ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τὸν οἱ ἔδωκεν 125

Ἀλκάνδρη, Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβης
 Αἴγυπτίης, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 ὃς Μενελάῳ δῶκε δύ' ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
 δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.

χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα· 130
 χρυσέην τ' ἠλακάτην τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὑπασσεν
 ἀργύρεον, χρυσῶ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο.

τόν ῥά οἱ ἀμφίπολος Φυλῶ παρέθηκε φέρουσα
 νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἠλακάτη τετάνυστο ἰοδνεφές εἶρος ἔχουσα. 135

ἔξετο δ' ἐν κλισμῷ, ὑπὸ δὲ θρηῆνυς ποσὶν ἦεν.

αὐτίκα δ' ἦ γ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα·

„ἴδμεν δὴ, Μενέλαε διοτρεφές, οἳ τινες οἶδε
 ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;

ψεύσομαι ἦ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός. 140

οὐ γάρ πώ τινά φημι ἑοικότα ᾧδε ἰδέσθαι
οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα, σέβας μ' ἔχει εἰσορόωσαν,
ὡς ὄδ' Ὀδυσσεῆος μεγαλήτορος νῦν ἔοικεν,
Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
κεῖνος ἀνήρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἴνεκ' Ἀχαιοὶ 145
ἦλθεθ' ὑπὸ Τροίην πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.“

τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
„οὔτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὡς σὺ εἴσκεις·
κεῖνου γὰρ τοιοῖδε πόδες τοιαῖδε τε χεῖρες
ὄφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλή τ' ἐφύπερθέ τε χαῖται. 150
καὶ νῦν ἦ τοι ἐγὼ μεμνημένος ἄμφ' Ὀδυσῆι
μυθεόμην, ὅσα κεῖνος διζύσας ἐμόγησεν
ἄμφ' ἐμοί, αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὄφρῦσι δάκρυον εἴβεν
χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὄφθαλμοῖν ἀνασχών.“

τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἠΰδα· 155
„Ἄτρεΐδη Μενέλαε διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
κεῖνου μὲν τοι ὄδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὡς ἀγορεύεις·
ἀλλὰ σαόφρων ἐστί, νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ
ᾧδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
ἅντα σέθεν, τοῦ νῶϊ θεοῦ ὡς τερπόμεθ' αὐδῆ. 160
αὐτὰρ ἐμὲ προέηκε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ
τῷ ἅμα πομπὸν ἐπέσθαι· ἐέλδετο γὰρ σε ἰδέσθαι,
ὄφρα οἱ ἦ τι ἔπος ὑποθήσεται ἢ τι ἔργον.
πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατρὸς πάσις οἰχομένοιο
ἐν μεγάροις, ᾧ μὴ ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἔωσιν, 165
ὡς νῦν Τηλεμάχῳ ὁ μὲν οἴχεται, οὐδέ οἱ ἄλλοι
εἴσ', οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα.“

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
„ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
ἵκεθ', ὅς εἴνεκ' ἐμεῖο πολέας ἐμόγησεν ἀέθλους· 170
καί μιν ἔφην ἐλθόντα φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων

Ἄργείων, εἰ νῶιν ὑπεῖρ ἄλα νόστον ἔδωκεν
 νηυσὶ θεοῖσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύοπα Ζεὺς.
 καὶ κέ οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν καὶ δώματ' ἔτευξα,
 ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκει ᾧ 175
 καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἔξαλαπάξας,
 αἰὲν περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 καὶ κε θάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
 ἄλλο διέκρινεν φιλέοντέ τε τερπομένω τε,
 πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. 180
 ἀλλὰ τὰ μὲν πού μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτός,
 ὃς κεῖνον δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν.“

ὣς φάτο, τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἴμερον ᾧρσε γόοιο.
 κλαῖε μὲν Ἄργεϊή Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 κλαῖε δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος· 185
 οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρῦτω ἔχεν ὄσσε·
 μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 τὸν ῥ' Ἡοῦς ἐκτείνε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός·
 τοῦ ὃ γ' ἐπιμνησθεῖς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 „Ἀτρεΐδη, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι 190
 Νέστωρ φάσχ' ὁ γέρων, ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο·
 [οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν]
 καὶ νῦν, εἴ τί που ἔστι, πίθοιό μοι· οὐ γὰρ ἐγὼ γε
 τέρομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος, ἀλλὰ καὶ ἤως
 ἔσσεται ἠριγένεια· νεμεσσωμαί γε μὲν οὐδὲν 195
 κλαίειν, ὅς κε θάνησι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπη.
 τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον οἰζυροῖσι βροτοῖσιν,
 κείρασθαί τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὐ τι κάκιστος
 Ἄργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἰδμεναι· οὐ γὰρ ἐγὼ γε 200
 ἦντησ' οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 Ἀντίλοχον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν.“

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 „ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνήρ
 εἶποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὅς προγενέστερος εἴη· 205

τοίου γὰρ καὶ πατρός, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις.
 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ᾧ τε Κρονίων
 ὕλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε,
 ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερὲς ἤματα πάντα
 αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν, 210
 υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους.
 ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἔάσομεν, ὅς πρὶν ἐτύχθη,
 δόρπου δ' ἐξαὔτις μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
 χευάντων. μῦθοι δὲ καὶ ἠῶθεν περ ἔβονται
 Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοὶ διαειπέμεν ἀλλήλοισιν.“ 215

ὣς ἔφατ', Ἀσφαλίῳν δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
 ὀτρηνὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.

οἱ δ' ἐπ' ὄνειδάθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.

ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἐλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα.
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον, 220
 νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων.
 ὅς τὸ καταβρόξιεν, ἐπὴν κρητῆρι μιγείη,
 οὐ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
 οὐδ' εἴ οἱ κατατεθναίῃ μήτηρ τε πατήρ τε,
 οὐδ' εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν 225
 χαλκῷ δηϊόωεν, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρωτο.

τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα
 ἐσθλά, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρεν Θῶνος παράκοιτις
 Αἴγυπτίῃ, τῇ πλεῖστα φέρει ξείδωρος ἄρουρα
 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλά μεμιγμένα πολλὰ δὲ λυγρὰ· 230
 ἰητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων
 ἀνθρώπων· ἧ γὰρ Παιήονός εἴσι γενέθλης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐνέηκε κέλευσέ τε οἴνοχοῆσαι,

ἔξαυτις μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 „Ἀτρεΐδη Μενέλαε διοτρεφές ἠδὲ καὶ οἶδε 235
 ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες, ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλω
 Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ· δύναται γὰρ ἅπαντα·
 ἦ τοι νῦν δαίνυσθε καθήμενοι ἐν μεγάροισιν
 καὶ μύθοις τέρπεσθε· εἰκότα γὰρ καταλέξω.
 πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, 240
 ὅσσοι Ὀδυσσεύης ταλασίφρονός εἰσιν ἄεθλοι·
 ἀλλ' οἶον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
 αὐτόν μιν πληγῆσιν ἀεικελίησι δαμάσσας,
 σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλῶν, οἰκῆνι εἰκῶς 245
 ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυσ πόλιν [εὐρυάγυιαν·
 ἄλλω δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἦισκεν,
 δέκτη, ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν
 τῷ ἱκελος κατέδυσ Τρώων πόλιν·] οἱ δ' ἀβάκησαν
 πάντες· ἐγὼ δέ μιν οἶη ἀνέγνων τοῖον ἐόντα, 250
 καὶ μιν ἀνειρώτων· ὁ δὲ κερδοσύνη ἀλέεινεν.
 ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼ λόεον καὶ χρῖον ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσσα καὶ ὤμοσα καρτερόν ὄρκον
 μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι,
 πρὶν γε τὸν ἐς νῆάς τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι, 255
 καὶ τότε δή μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναήκει χαλκῷ
 ἦλθε μετ' Ἀργεῖους, κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.
 ἐνθ' ἄλλαι Τρωαὶ λίγ' ἐκώκυον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 χαῖρ', ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι 260
 ἄψ οἰκόνδ', ἄτην δὲ μετέστενον, ἦν Ἀφροδίτη
 δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγ' ἐκεῖσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης,
 παῖδά τ' ἐμήν νοσφισσαμένην θάλαμόν τε πόσιν τε
 οὐ τευ δευόμενον, οὔτ' ἄρ φρένας οὔτε τι εἶδος.“

τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος· 265
 „ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 ἤδη μὲν πολέων ἐδάην βουλήν τε νόον τε
 ἀνδρῶν ἠρώων, πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν·
 ἀλλ' οὐ πω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὄφθαλμοῖσιν,
 οἷον Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ. 270
 οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 ἵππῳ ἐνὶ ξεστῷ, ἴν' ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
 ἦλθες ἔπειτα σὺ κεῖσε· κελευσέμεναι δέ σ' ἔμελλεν
 δαίμων, ὃς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι· 275
 καὶ τοι Δηίφοβος θεοεΐκελος ἔσπετ' ἰούσῃ.
 τρὶς δὲ περιστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφώσασα,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
 πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδεΐδης καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς 280
 ἤμενοι ἐν μέσσοισιν ἀκούσαμεν, ὡς ἐβόησας.
 νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὀρμηθέντες
 ἢ ἐξελθέμεναι ἢ ἔνδοθεν αἰψ' ὑπακοῦσαι·
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἰεμένῳ περ.
 [ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν νῆες Ἀχαιῶν, 285
 Ἄντικλος δὲ σέ γ' οἶος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 ἤθελεν. ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάλιστα χερσὶ πίεξεν
 νωλεμέως κρατερῆσι, σάωσε δὲ πάντας Ἀχαιούς·
 τόφρα δ' ἔχ', ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.]“
 τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα· 290
 „Ἄτρεΐδη Μενέλαε διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἄλγιον· οὐ γάρ οἱ τι τά γ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρῆ ἔνδοθεν ἦεν.
 ἀλλ' ἄγετ' εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, ὄφρα καὶ ἤδη
 ὑπνῷ ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.“ 295

ὥς ἔφατ', Ἀργεΐη δ' Ἐλένη δμῶησι κέλευσεν
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
 αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι, 300
 δέμνια δὲ στόρεσαν, ἐκ δὲ ξείνους ἄγε κῆρουξ.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Τηλέμαχος θ' ἦρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἀτρεΐδης δὲ καθεῦθε μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο,
 παρ δ' Ἐλένη τανύπεπλος ἐλέξατο, δῖα γυναικῶν. 305

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος
 εἶματα ἐσθάμενος, περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θέτ' ὦμῳ,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῶ ἑναλίγκιος ἄντην, 310
 Τηλεμάχῳ δὲ παριζεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαξεν·
 „τίπτε δέ σε χρεῖῶ δεῦρ' ἤγαγε, Τηλέμαχ' ἦρως,
 ἐς Λακεδαίμονα δῖαν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
 δῆμιον ἦ ἴδιον; τόδε μοι νημερτὲς ἐνίσπες.“

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα· 315
 „Ἀτρεΐδη Μενέλαε διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἤλυθον, εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις.
 ἐσθίεται μοι οἶκος, ὄλωλε δὲ πύονα ἔργα·
 δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλεῖος δόμος, οἳ τέ μοι αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς, 320
 μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
 τούνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι, αἰ' κ' ἐθέλησθα
 κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν, εἴ που ὕπωπας
 ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας
 [πλαζομένου· περὶ γάρ μιν ὀϊζυρὸν τέκε μήτηρ.] 325
 μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσειο μηδ' ἐλεαίρων,

ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
 λίσσομαι, εἴ ποτέ τοί τι πατήρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς
 ἢ ἔπος ἢέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσεν
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί, 330
 τῶν νῦν μοι μνηῆσαι καὶ μοι νημερτὲς ἐνίσπες.“

τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 „ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
 ἤθελον εὐνηθῆναι ἀνάκτιδες αὐτοὶ ἐόντες.

ὥς δ' ὀπότε ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος 335
 νεβροὺς κοιμήσασα νεηγευέας γαλαθινοὺς
 κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγκεα ποιήεντα
 βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὴν εἰσῆλυθεν εὐνήν,
 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν,
 ὧς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει. 340

αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
 τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' ἐνκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
 ἐξ ἔριδος Φιλομηλεΐδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς,
 καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὀμιλήσειεν Ὀδυσσεύς· 345
 πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίετο πικρόγαμοί τε.

ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾶς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἐγὼ γε
 ἄλλα παρῆξ εἵποιμι παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω,
 ἀλλὰ τὰ μὲν μοι ἔειπε γέρον ἄλιος νημερτής,
 τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω. 350

Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμαῶτα νέεσθαι
 ἔσχον, ἐπεὶ οὗ σφιν ἔρεξα τεληέσσας ἑκατόμβας.
 [οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνηῆσθαι ἐφετιμέων.]
 νῆσος ἔπειτά τις ἔστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
 Αἰγύπτου προπάροιθε, Φάρου δέ ἐ κικλήσκουσιν, 355
 τόσσον ἄνευθ', ὅσσον τε πανημερίῃ γλαφυρῇ νηὺς
 ἤνυσεν, ἧ λιγυρὸς οὖρος ἐπιπνεΐησιν ὕπισθεν·

ἐν δὲ λιμὴν ἐύορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἶσας
 ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
 ἔνθα μ' εἰκόσιν ἤματ' ἔχον θεοί, οὐδέ ποτ' οὔροι
 πνεύοντες φαίνονθ' ἀλιαέες, οἳ ῥά τε νηῶν 361
 πομπῆες γίνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 καὶ νύ κεν ἦια πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
 εἰ μὴ τίς με θεῶν ὀλοφύρατο καὶ με σάωσεν,
 Πρωτέος ἰφθίμου θυγάτηρ ἄλιιο γέροντος, 365
 Εἰδοθέη· τῇ γὰρ ῥα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα.
 ἢ μ' οἴω ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἐταίρων·
 αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυάσκον
 γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
 ἢ δέ μευ ἄγχι σταῖσα ἔπος φάτο φώνησέν τε· 370
 'νήπιός εἰς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον ἠδὲ χαλίφρων,
 ἦε ἐκὼν μεθίεις καὶ τέρπεια ἄλγεα πάσχων;
 ὡς δὴ δῆθ' ἐνὶ νῆσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέκμωρ
 εὐρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἐταίρων.'

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 'ἐκ μὲν τοι ἐρέω, ἢ τις σύ πέρ ἐσσι θεάων, 376
 ὡς ἐγὼ οὔ τι ἐκὼν κατερύκομαι, ἀλλὰ νυ μέλλω
 ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἶπέ, θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν,
 ὅς τις μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδησε κελεύθου, 380
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.'

ὣς ἐφάμην, ἢ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
 'τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 πωλεῖταιί τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημερτῆς
 ἀθάνατος Πρωτεὺς Αἰγύπτιος, ὅς τε θαλάσσης 385
 πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμῶς·
 τὸν δέ τ' ἐμόν φασιν πατέρ' ἔμμεναι ἠδὲ τεκέσθαι.
 τὸν γ' εἴ πως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι,

ὅς κέν τοι εἶπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεται ἰχθυόεντα· 390
 καὶ δέ κέ τοι εἶπῃσι, διοτρεφές, αἴ κ' ἐθέλησθα,
 ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακόν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται
 οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.'

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 'αὐτὴ νῦν φράζεο σὺ λόχον θείοιο γέροντος, 395
 μή πῶς με προῖδῶν ἠὲ προδαεῖς ἀλέηται·
 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶ ἄνδρσι δαμῆναι.'

ὣς ἐφάμην, ἠ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
 'τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκη, 400
 τῆμος ἄρ' ἐξ ἄλῶς εἴσι γέρον ἄλιος νημερτῆς
 πνοιῆ ὑπο Ζεφύροιο μελαίνῃ φρικὴ καλυφθεῖς,
 ἐκ δ' ἐλθὼν κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν·
 ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς ἀλοσύδνης
 ἀθρόαι εὐδουσιν, πολιῆς ἄλῶς ἐξαναδῦσαι, 405
 πικρὸν ἀποπνεύουσαι ἄλῶς πολυβενθέος ὀδμῆν.
 ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα ἄμ' ἠοῖ φαινομένηφιν
 εὐνάσω ἐξείης· σὺ δ' ἐν κρίνασθαι ἑταίρους
 τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν εὐσσέλμοισιν ἄριστοι.
 πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφῶια τοῖο γέροντος. 410

φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν·
 αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσειται ἠδὲ ἴδηται,
 λέξεται ἐν μέσσησι νομεὺς ὥς πῶεσι μήλων.
 τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἴδησθε,
 καὶ τότε ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε, 415
 αὐθι δ' ἔχειν μεμαῶτα, καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι.
 πάντα δὲ γιγνώμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
 ἐρπετὰ γίγνονται, καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαῆς πῦρ·
 ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν μᾶλλον τε πιέζειν.

ἀλλ' ὅτε κεν δὴ σ' αὐτὸς ἀνειρήται ἐπέεσσιν, 420
 τοῖος ἔων, οἷόν κε κατευνηθέντα ἴδησθε,
 καὶ τότε δὴ σχέσθαι τε βίης λῦσαί τε γέροντα,
 ἥρως, εἴρεσθαι δέ, θεῶν ὅς τις σε χαλέπτει,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεια ἰχθυόεντα.'

ὣς εἰποῦσ' ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα. 425
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἔστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἦια, πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
 δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. 430

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 ἦια πολλὰ θεοὺς γοννούμενος· αὐτὰρ ἑταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποιίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
 τόφρα δ' ἄρ' ἢ γ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον
 τέσσαρα φωκάων ἐκ πόντου δέρματ' ἔνεικεν· 436

πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 εὐνάς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασ' ἀλίησιν
 ἦστο μένουσ'. ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 ἐξείης δ' εὐνήσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἐκάστω. 440

ἔνθα κεν αἰνότατος λόχος ἔπλετο· τεῖρε γὰρ αἰνώως
 φωκάων ἀλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή·
 τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κήτει κοιμηθείη;
 ἀλλ' αὐτὴ ἔσάωσε καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἐκάστω θῆκε φέρουσα 445

ἠδὲ μάλα πνεύουσιν, ὄλεσσε δὲ κήτεος ὀδμήν.
 πᾶσαν δ' ἠοίην μένομεν τετληότι θυμῷ·
 φῶκαι δ' ἐξ ἀλὸς ἤλθον ἀολλέες. αἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἔνδιος δ' ὁ γέρον ἦλθ' ἐξ ἀλός, εὔρε δὲ φώκας 450

ζατρεφείας, πάσας δ' ἄρ' ἐπώχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
 ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ὠίσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 ἡμεῖς δὲ ἰάχοντες ἐπεσσύμεσθ', ἀμφὶ δὲ χειῖρας
 βάλλομεν· οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθητο τέχνης, 455
 ἀλλ' ἢ τοι πρώτιστα λέων γένετ' ἠνγένειος,
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πάρδαλις ἠδὲ μέγας σῦς·
 γίγνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ καὶ δένδρεον ὑσιπέτηλον·
 ἡμεῖς δ' ἀστεμφέως ἔχομεν τετληότι θυμῷ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνιάξ' ὁ γέρων ὀλοφώια εἰδώς, 460
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνειρόμενος προσέειπεν·
 'τίς νύ τοι, Ἀτρέος υἱέ, θεῶν συμφράσσαστο βουλᾶς,
 ὄφρα μ' ἔλοις ἀέκοντα λοχησάμενος; τέο σε χρή;
 ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 'οἴσθηα, γέρον· τί με ταῦτα παρατροπέων ἐρεΐνεις;
 ὣς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέκνωρ 466
 εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.
 ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἶπέ, θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν,
 ὅς τις μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδησε κελεύθου,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.' 470
 ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 'ἀλλὰ μάλ' ὤφελλες Διί τ' ἄλλοισὶν τε θεοῖσιν
 ῥέξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν, ὄφρα τάχιστα
 σὴν ἐς πατρίδ' ἴκοιο πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
 οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐνκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, 476
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτιο διυπετέος ποταμοῖο
 αὐτίς ὕδωρ ἔλθῃς ῥέξης θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοί, ἦν σὺ μενοινᾶς.' 480
 ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

οὔνεκά μ' αὖτις ἄνωγεν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον
 Αἴγυπτόνδ' ἰέναι δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
 ἀλλὰ καὶ ὣς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 'ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω, γέρον, ὡς σὺ κελεύεις· 485
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ἢ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί,
 οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηθεν ἰόντες,
 ἦέ τις ὤλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἧς ἐπὶ νηὸς
 ἠὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον πολύπευσεν.' 490

ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 'Ἄτρεΐδη, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τί σε χοῆ
 ἴδμεναι, οὐδὲ δαῆναι ἐμὸν νόον· οὐδέ σέ φημι
 δὴν ἄκλαντον ἔσεσθαι, ἐπὴν ἐν πάντα πύσθαι.
 πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν γε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο· 495
 ἀρχοὶ δ' αὖ δύο μοῦνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἐν νόστῳ ἀπόλοντο· μάχη δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα.
 εἷς δ' ἔτι που ζῶος κατερούκεται εὐρέϊ πόντῳ.

Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμη δολιχηρόετμοισιν.
 Γυροῆσιν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσε 500
 πέτροησιν μεγάλῃσι καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης·
 καὶ νύ κεν ἔκφυγε κῆρα καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνη,
 εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε καὶ μέγ' ἀάσθη·
 φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.
 τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδήσαντος· 505

αὐτίκ' ἔπειτα τρίαιναν ἔλῶν χερσὶ στιβαροῆσιν
 ἤλασε Γυραίνην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
 καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μεῖνε, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ,
 τῷ ῥ' Αἴας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀάσθη·
 τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρουνα κυμαίνοντα. 510
 [ὣς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπόλωλεν, ἐπεὶ πῖεν ἄλμυρον ὕδωρ.]
 σὸς δὲ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεὸς ἠδ' ὑπάλυξεν

ἐν νηυσὶ γλαφυροῦσι· σάωσε δὲ πότνια Ἥρη.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε Μαλειάων ὄρος αἰπὺ
 ἵξεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θύελλα 515
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρει βαρέα στενάχοντα,
 ἄγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν, ὅθι δώματα ναῖε Θυέστης
 τὸ πρίν, ἀτὰρ τὸτ' ἔναιε Θυεστιάδης Αἴγισθος.
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
 ἄψ δὲ θεοὶ οὔρου στρέψαν, καὶ οἴκαδ' ἵκοντο, 520
 ἧ τοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης
 καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
 δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἶδε γαῖαν.
 τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός, ὃν ῥα καθεῖσεν
 Αἴγισθος δολόμητις ἄγων, ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν 525
 χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα· φύλασσε δ' ὃ γ' εἰς ἐνιαυτόν,
 μὴ ἔ λάθοι παριῶν, μνήσαιο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν.
 αὐτίκα δ' Αἴγισθος δολίην ἐφράσσατο τέχνην·
 κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους 530
 εἶσε λόχον, ἐτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
 αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
 ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν, ἀεικέα μερμηρίζων.
 τὸν δ' οὐκ εἰδὸτ' ὄλεθρον ἀνήγαγε καὶ κατέπεφνευ
 δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ. 535
 οὐδέ τις Ἀτρεΐδεω ἐτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
 οὐδέ τις Αἰγίσθου, ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.
 ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος, οὐδέ νύ μοι κῆρ
 ἦθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρᾶν φάος ἠελίοιο. 540
 αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην,
 δὴ τότε με προσέειπε γέρον ἄλιος νημερτής·
 'μηκέτι, Ἀτρέος υἱέ, πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὔτως

κλαῖ', ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δῆομεν· ἀλλὰ τάχιστα
 πείρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι. 545
 ἢ γὰρ μιν ζῶόν γε κινήσειαι, ἢ κεν Ὀρέστης
 κτεῖνεν ὑποφθάμενος, σὺ δὲ κεν τάφου ἀντιβολήσαιοις.⁴

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 αὐτίς ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀχνυμένῳ περ ἰάνθη,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων· 550
 'τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαξε,
 ὅς τις ἔτι ζῶὸς κατερύκεται εὐρείῃ πόντῳ
 [ἢ θανάων· ἐθέλω δὲ καὶ ἀχνύμενός περ ἀκοῦσαι].⁴

ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 'υἱὸς Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων· 555
 τὸν δ' ἶδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
 νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἢ μιν ἀνάγκη
 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. 560
 σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διοτρεφεὺς ᾧ Μενέλαε,
 Ἄργει ἐν ἵπποβότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν,
 ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
 ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς,
 τῇ περ ῥηίστη βιοτῇ πέλει ἀνθρώποισιν· 565
 οὐ νιφετός, οὔτ' ἄρ' χειμῶν πολὺς οὔτε ποτ' ὄμβρος,
 ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγὺν πνεύοντος ἀήτας
 Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους·
 οὔνεκ' ἔχεις Ἑλένην καὶ σφιν γαμβρὸς Διὸς ἐσσι.⁴

ὣς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα. 570
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἅμ' ἀντιθέοις ἐτάροισιν
 ἦια, πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
 δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·

δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. 575
 ἤμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλλα δῖαν,
 ἐν δ' ἴστούς τιθέμεσθα καὶ ἰστία νηυσὶν εἴσης,
 ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον,
 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἄλλα τύπτου ἐρετμοῖς. 580
 ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτιο διυπετέος ποταμοῖο
 στῆσα νέας καὶ ἔρεξα τεληέσσας ἑκατόμβας.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων,
 χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἴν' ἄσβεστον κλέος εἶη.
 ταῦτα τελευτήσας νεόμην, ἔδοσαν δέ μοι οὔρου 585
 ἀθάνατοι, τοί μ' ὄκα φίλην ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν,
 ὄφρα κεν ἐνδεκάτη τε δωδεκάτη τε γένηται·
 καὶ τότε σ' εὔ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,
 τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον εὐξοον· αὐτὰρ ἔπειτα 590
 δώσω καλὸν ἄλειςον, ἵνα σπένδησθα θεοῖσιν
 ἀθανάτοις ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα.“

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 „Ἀτρεΐδη, μὴ δὴ με πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔρουκε.
 καὶ γὰρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνεχοίμην 595
 ἤμενος, οὐδέ κέ μ' οἴκου ἔλοι πόθος οὐδὲ τοκῆων·
 αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων
 τέρομαι· ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάξουσιν ἑταῖροι
 ἐν Πύλῳ ἠγαθέη, σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἔρουκεις.
 δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω· 600
 ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῶ
 ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα· σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις
 εὐρέος, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπειρον
 πυροὶ τε ζυαῖ τε ἰδ' εὐρυφυῆς κροῖ λευκόν.
 ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἄρ' δρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμών· 605

αίγιβotos, καὶ μάλλον ἐπήρατος ἵπποβότοιο.
οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος οὐδ' ἐυλείμων,
αἶθ' ἄλλ' κεκλίαται· Ἰθάκη δέ τε καὶ περὶ πασέων.“

ὣς φάτο, μείδησεν δὲ βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος,
χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν· 610
„αἵματός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ.
δώρων δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
δώσω, ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστιν·
δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ 615
ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράανται,
ἔργον δ' Ἡφαίστοιο. πόρην δέ ἐ Φαίδιμος ἦρως,
Σιδονίων βασιλεύς, ὅθ' ἐὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν
κεῖσέ με νοστήσαντα· τεῖν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.“

ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, 620
[δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θείου βασιλῆος.
οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' ἐνήνορα οἶνον·
σίτου δέ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔπεμπον·
ὣς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο.]
μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεῆος μεγάροιο 625
δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες
ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος, ὕβριν ἔχοντες.
Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
ἄρχοι μνηστήρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἕξοχ' ἄριστοι.
τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμων ἐγγύθεν ἐλθὼν 630
Ἀντίνοον μύθοισιν ἀνειρόμενος προσέειπεν·
„Ἀντίνο', ἧ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἧε καὶ οὐκί,
ὅππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος;
νηά μοι οἴχετ' ἄγων, ἐμὲ δὲ χρεῶ γίνεται αὐτῆς
Ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι, ἔνθα μοι ἵπποι 635
δώδεκα θήλεια, ὑπὸ δ' ἠμίονοι ταλαεργοὶ

ἀδμηῆτες· τῶν κέν τιν' ἔλασσάμενος δαμασαίμην.“

ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφαντο
 ἐς Πύλον οἴχεσθαι Νηλήιον, ἀλλὰ πού αὐτοῦ
 ἀγρῶν ἢ μήλοισι παρέμμεναι ἢ ἐσβώτῃ. 640

τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Ἐυπείθεος υἱός·
 „νημερτές μοι ἔνισπε, πότ' ὄχετο καὶ τίνες αὐτῷ
 κοῦροι ἔποντ' Ἰθάκης ἐξαίρετοι; ἢ εἰς αὐτοῦ
 θῆτες τε δμῶές τε; δύναϊτό κε καὶ τὸ τελέεσσαι.
 καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' ἐν εἰδῶ, 645
 ἢ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα μέλαιναν,
 ἦε ἐκῶν οἱ δῶκας, ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ.“

τὸν δ' υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων ἀντίον ἠΰδα·
 „αὐτὸς ἐκῶν οἱ δῶκα· τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
 ὅππότε' ἀνὴρ τοιοῦτος ἔχων μελεδήματα θυμῷ 650
 αἰτίζη; χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἶη.

κοῦροι δ', οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας,
 οἱ οἱ ἔποντ'· ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντα νόησα
 Μέντορα ἢ ἐθεόν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐρώκειν.
 ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον 655
 χθιζὸν ὑπηοῖον, τότε δ' ἔμβη νηὶ Πύλουδε.“

ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δῶματα πατρός,
 τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 μνηστῆρας δ' ἄμυδις κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.
 τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Ἐυπείθεος υἱός, 660

[ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
 πίμπλαντ', ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἰκτην]·
 „ὦ πόποι, ἢ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέεσθη
 Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἦδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 ἐκ τοσσῶνδ' ἀέκητι νέος πάϊς οἴχεται αὐτως 665
 νῆα ἐρυσσάμενος κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
 ἄρξει καὶ προτέρῳ κακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἱ αὐτῷ

Ζεὺς ὀλέσειε βίην πρὶν ἤβης μέτρον ἰκέσθαι.
 ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἵκοσ' ἑταίρους,
 ὄφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχῆσομαι ἠδὲ φυλάξω 670
 ἐν πορθμῶ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
 ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός.“

ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδὲ κέλευον.
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.

οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος 675
 μύθων, οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσοδόμευον·
 κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπεύθετο βουλάς
 αὐλῆς ἐκτὸς ἐών, οἱ δ' ἐνδοθι μῆτιν ὕφαινον.
 βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελοπεΐη.

τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια· 680
 „κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
 ἦ εἰπέμεναι δμωῆσιν Ὀδυσῆος θείοιο
 ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
 μὴ μνηστεύσαντες μῆδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες
 ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν. 685

οἱ θάμ' ἀγειρόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλόν,
 κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος· οὐδέ τι πατρῶν
 ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἐόντες,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,
 οὔτε τινὰ ῥέξας ἑξαΐσιον οὔτε τι εἰπῶν 690

ἐν δήμῳ, ἦ τ' ἐστὶ δίκη θείων βασιλῆων·
 ἄλλον κ' ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοίη.
 κείνος δ' οὐ ποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργειν·
 ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα
 φαίνεται, οὐδέ τις ἔστι χάρις μετόπισθ' ἐνεργέων.“ 695

τὴν δ' αὖτε προσέειπε Μέδων πεπνυμένα εἰδώς·
 „αἰ γὰρ δή, βασίλεια, τόδε πλεῖστον κακὸν εἶη.
 ἀλλὰ πολὺν μεῖζόν τε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο

μνηστῆρες φράζονται, ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων.

Τηλέμαχον μεμάασι κατακτάμεν ὄξει χαλκῷ 700
οἴκαδε νισσόμενον· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουήν
ἔς Πύλον ἠγαθέην ἠδ' ἔς Λακεδαίμονα δῖαν.“

ὣς φάτο, τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλου ἦτορ,
δὴν δέ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τῶ δέ οἱ ὕσσε
δακρυόφι πλήσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή. 705

ὄψε δὲ δὴ μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
„κῆρυξ, τίπτε δέ μοι πάις οἴχεται; οὐδέ τί μιν χρεῶ
νηῶν ἠκνυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἶ θ' ἀλὸς ἵπποι
ἀνδράσι γίννονται, περόωσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρήν.
ἦ ἵνα μῆδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται;“ 710

τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Μέδων πεπνυμένα εἰδώσ·
„οὐκ οἶδ', ἦ τίς μιν θεὸς ὠρορεν, ἦε καὶ αὐτοῦ
θυμὸς ἐφωρμήθη ἵμεν ἔς Πύλον, ὄφρα πύθῃται
πατρὸς ἐοῦ ἢ νόστον ἢ ὄν τινα πότμον ἐπέσπεν.“

ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος. 715
τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
δίφρω ἐφέξεσθαι πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων,
ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἴξε πολυκμήτου θαλάμοιο
οἴκτρ' ὀλοφυρομένη. περὶ δὲ δμῳαὶ μινύριζον
παῖσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν, νέαι ἠδὲ παλαιαί. 720
τῆς δ' ἀδινὸν γοόωσα μετηύδα Πηνελόπεια·

„κλυτε, φίλαι· πέρι γάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγε' ἔδωκεν
ἐκ πασέων, ὅσσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἠδὲ γένοντο·
ἦ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
παντοίῃς ἀρετῆσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν 725

[ἐσθλόν, τοῦ κλέος εὐρὸν καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος].
νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρεῖψαντο θύελλαι
ἀκλέα ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὀρμηθέντος ἄκουσα.
σχέτλιαι, οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάστη

ἐκ λεχέων μ' ἀνεγεῖραι, ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ, 730
 ὀππότε' ἐκεῖνος ἔβη κοίλῃν ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
 εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὀρμαίνοντα·
 τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο,
 ἢ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν.
 ἀλλὰ τις ὀτρηνῶς Δολίον καλέσειε γέροντα, 735
 δμῶ' ἐμόν, ὃν μοι δῶκε πατήρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ,
 καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδέενδρον, ὄφρα τάχιστα
 Λαέρτη τάδε πάντα παρεξόμενος καταλέξῃ,
 εἰ δὴ πού τινα κεῖνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας
 ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἷ μεμάσιν 740
 ὃν καὶ Ὀδυσσεῆος φθῖσαι γόνον ἀντιθέοιο.“

τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 „νύμφα φίλῃ, σὺ μὲν ἄρ' με κατάκτανε νηλεί χαλκῷ
 ἢ ἔα ἐν μεγάρῳ· μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω.
 ἦδε' ἐγὼ τάδε πάντα, πόρον δέ οἱ, ὅσσα κέλευεν, 745
 σῖτον καὶ μέθυ ἠδύ· ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον
 μὴ πρὶν σοὶ ἐρέειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι
 ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι,
 ὥς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροῶα καλὸν ἰάπτῃς.
 ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῖ εἶμαθ' ἔλοῦσα, 750
 εἰς ὑπερῷ' ἀναβάσῃ σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
 εὐχε' Ἀθηναίῃ κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο·
 ἢ γὰρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σαώσαι.
 μῆδὲ γέροντα κᾶκου κεκακωμένον· οὐ γὰρ οἶω
 πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκεισιάδαο 755
 ἔχθεσθ', ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσσεται, ὅς κεν ἔχῃσιν
 δώματά θ' ὑπερφεῖα καὶ ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς.“

ὣς φάτο, τῆς δ' εὐνήσε γόνον, σχέθε δ' ὕσσε γόοιο.
 ἢ δ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῖ εἶμαθ' ἔλοῦσα
 εἰς ὑπερῷ' ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν, 760

ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέω, ἠρᾶτο δ' Ἀθήνη·
 „κλυθί μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη,
 εἴ ποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεὺς
 ἢ βοὸς ἢ ὄϊος κατὰ πίονα μηρί' ἔκηεν,
 τῶν νῦν μοι μνηῆσαι καὶ μοι φίλον νῆα σάωσον, 765
 μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντα.“

ὣς εἰποῦσ' ὀλόλυξε, θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς.
 μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα·
 ὧδε δέ τις εἶπεςκε νέων ὑπερηνορέόντων·
 „ἦ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμνήστη βασιλεία 770
 ἀρτύει, οὐδέ τι οἶδεν, ὃ οἱ φόνος νῆι τέτυκται.“

ὣς ἄρα τις εἶπεςκε, τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὡς ἐτέτυκτο.
 τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 „δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε
 πάντας ὁμῶς, μή πού τις ἀπαγγείλησι καὶ εἶσω. 775
 ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν
 μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν.“

ὣς εἰπὼν ἐκρίνατ' ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους,
 βᾶν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῆνα θαλάσσης.
 νῆα μὲν οὖν πάμπρωτον ἀλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν, 780
 ἐν δ' ἰστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ,
 ἠρτύναντο δ' ἔρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν,
 [πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν·]
 τεύχεα δέ σφ' ἤνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί· 785
 ἔνθα δὲ δόρπον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἐλθεῖν.

ἦ δ' ὑπερωίῳ αὖθι περιφρων Πηνελόπεια
 κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
 ὀρμαίνουσ', ἢ οἱ θάνατον φύγοι νείδης ἀμύμων,
 ἦ ὃ γ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείη. 790
 ὄσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ

δείσας, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσιν,
τόσσα μιν ὀρμαίνουσας ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος·
εὔδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα.

ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη. 795
εἶδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤικτο γυναικί,
Ἰφθίμη κούρη μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο,
τὴν Ἐύμηλος ὄπυιε Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
πέμπε δέ μιν πρὸς δῶματ' Ὀδυσσεύος θείοιο,
εἴως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γοόωσαν 800
παύσειε κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος.

ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα,
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
„εὔδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιμημένη ἦτορ.
οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἔωσι θεοὶ ῥεῖα ζῶοντες 805
κλαίειν οὐδ' ἀκάχησθαι, ἐπεὶ ῥ' ἔτι νόστιμός ἐστιν
σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστιν.“

τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περιφρῶν Πηνελόπεια
ἠδὺ μάλα κνώσσοις ἐν ὄνειροιῶσι πύλησιν·
„τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; οὐ τι πάρος γε 810
πωλέ", ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δῶματα ναίεις.
καί με κέλεαι παύσασθαι διζύος ἠδ' ὀδυνάων
πολλέων, αἳ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
παντοίῃς ἀρετῆσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν 815
[ἐσθλόν, τοῦ κλέος εὐρὸν καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος].
νῦν αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίλης ἐπὶ νηός,
νήπιος, οὔτε πόνων ἐν εἰδῶς οὔτ' ἀγοράων.
τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μάλλον ὀδύρομαι ἢ περ ἐκείνου·
τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δεῖδια, μή τι πάθησιν, 820
ἢ ὅ γε τῶν ἐνὶ δήμῳ, ἴν' οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ·
δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται,

ἰέμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.“

τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλον ἄμαυρόν·
 „θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δειδίθι λίην· 825
 τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἄμ' ἔρχεται, ἦν τε καὶ ἄλλοι
 ἄνδρες ἠρήσαντο παρεστάμεναι, δύναται γάρ,
 Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἔλεαίρει·
 ἢ νῦν με προέηκε τεῖν τάδε μυθήσασθαι.“

τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια· 830
 „εἰ μὲν δὴ θεὸς ἔσσι θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
 εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κεῖνον ὀϊζυρὸν κατάλεξον,
 ἢ που ἔτι ζῶει καὶ ὄρα φάος ἠελίοιο,
 ἢ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἀίδαο δόμοισιν.“

τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλον ἄμαυρόν· 835
 „οὐ μὲν τοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
 ζῶει ὃ γ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.“

ὣς εἰπὼν σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη
 ἔς πνοιᾶς ἀνέμων. ἢ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρουσεν
 κούρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη, 840
 ὥς οἱ ἔναργες ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῶ.

μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρὰ κέλευθα
 Τηλεμάχῳ φόνου αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.
 ἔστι δέ τις νῆσος μέσση ἀλλὶ πετρῆεσσα,
 μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης, 845
 Ἄστερις, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
 ἀμφίδυμοι· τῇ τὸν γε μένον λοχόωντες Ἀχαιοί.

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ Ε.

Ὀδυσσεύως σχεδία.

Ἦώς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγανού Τιθωνοῖο
 ὤρνυθ', ἴν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν·
 οἱ δὲ θεοὶ θωκόνδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὗ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πόλλ' Ὀδυσῆος 5
 μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἐὼν ἐν δώμασι νύμφης·
 „Ζεῦ πάτερ ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες,
 μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτοῦχος βασιλεὺς μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς,
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι· 10
 ὡς οὐ τις μέμνηται Ὀδυσῆος θείοιο
 λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχα
 νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἣ μιν ἀνάγκη
 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι· 15
 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
 νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτεῖναι μεμάασιν
 οἴκαδε νισσόμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν
 ἐς Πύλον ἠγαθήην ἠδ' ἐς Λακεδαιμόνα διαν.“ 20
 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 „τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτή,
 ὡς ἦ τοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθῶν;
 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένως, δύνασαι γάρ, 25
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἴκηται,

μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετὲς ἀπονέονται.“

ἦ ῥα καὶ Ἑρμείαν υἱὸν φίλον ἀντίον ἠΰδα·
 „Ἑρμεία, σὺ γὰρ αὖτε τὰ τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσσι,
 νύμφη ἐυπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν, 30
 νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὧς κε νέηται
 οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἀλλ' ὃ γ' ἐπὶ σχεδίου πολυδέσμου πῆματα πάσχων
 ἤματί κ' εἰκοστῷ Σχερίην ἐρίβωλον ἵκοιτο,
 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἱ ἀγχίθεοι γεγάασιν, 35
 οἱ κέν μιν περὶ κῆρι θεὸν ὧς τιμήσουσιν,
 πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλις ἐσθῆτά τε δόντες,
 πόλλ', ὅσ' ἂν οὐδέ ποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 εἴ περ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληίδος αἶσαν. 40
 ὧς γὰρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑπόροφον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.“

ὧς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος ἀργεῖφόντης.
 αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
 ἀμβρόσια χρύσεια, τὰ μιν φέρου ἡμὲν ἐφ' ὑγρὴν 45
 ἠδ' ἐπ' ἀπείρου γαῖαν ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 εἶλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς ἀργεῖφόντης.
 Πιερίην δ' ἐπιβὰς ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ· 50
 σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα λάρῳ ὄρουθι ἐοικώς,
 ὅς τε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἀλὸς ἀτρυγέτοιο
 ἰχθυῶν ἀγρώστων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἄλμῃ·
 τῷ ἵκελος πολέεσσιν ὀχῆσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν, 55
 ἐνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος ἠπειρόνδε
 ἦιεν, ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἐνὶ νύμφῃ

ναῖεν ἐυπλόκαμος· τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν.
 πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόσε δ' ὄδυμῃ
 κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδειν 60
 δαιομένων· ἢ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπι καλῆ
 ἰστὸν ἐποικομένη χρυσεῖη κερκίδ' ὕφαινευ.
 ὕλη δὲ σπέος ἀμφὶ πεφύκει τηλεθόωσα,
 κλήθρη τ' αἰγαιρός τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος.
 ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο, 65
 σκῶπές τ' ἰρηκές τε τανύγλωσσοί τε κορῶναι
 εἰνάλιαι, τῆσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
 ἢ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
 ἡμερὶς ἠβώωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῆσιν.
 κροῖναι δ' ἐξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ, 70
 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.
 ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου
 θήλεον. ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
 θηήσαιο ἰδὼν καὶ τερφθείη φρεσὶν ἦσιν.
 ἔνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος ἀργεῖφόντης. 75
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα ἐῷ θηήσατο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὸν σπέος ἤλυθεν. οὐδέ μιν ἄντην
 ἠγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψὼ δῖα θεάων·
 οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δῶματα ναίει. 80
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
 ἀλλ' ὅ γ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος, ἔνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ στοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων.
 [πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων.]
 Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ δῖα θεάων, 85
 ἐν θρόνῳ ἰδρῦσασα φαιινῷ σιγαλόεντι·
 „τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόροραπι, εἰλήλουθας
 αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὐ τι θαμίζεις

αὐδα, ὃ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
εἰ δύναιμι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν. 90
[ἀλλ' ἔπειο προτέρω, ἵνα τοι παρ' ξείνια θείω.]“

ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν
ἀμβροσίης πλήσασα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν·
αὐτὰρ ὃ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος ἀργεῖφόντης.
αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῆ, 95
καὶ τότε δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
„εἰρωτᾶς μ' ἐλθόντα θεὰ θεόν, αὐτὰρ ἐγὼ τοι
νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλεαι γάρ.
Ζεὺς ἐμέ γ' ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἀλμυρὸν ὕδωρ 100
ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷ τε θεοῖσιν
ἱερά τε ῥέξουσι καὶ ἐξαίτους ἐκατόμβας.

ἀλλὰ μάλ' οὐ πως ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὔθ' ἀλιῶσαι.
φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι ὀϊζυρώτατον ἄλλων, 105
τῶν ἀνδρῶν, οἷ ἄστνυ πέρι Πριάμοιο μάχοντο
[εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
ἢ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι, 110
τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσεν.]
τὸν νῦν σ' ἠνώγειν ἀποπεμπέμεν ὅτι τάχιστα·
οὐ γάρ οἱ τῆδ' αἶσα φίλων ἀπονόσφιν ὀλέσθαι,
ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑπόροφον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.“ 115

ὣς φάτο, ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ δῖα θεάων,
καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„σχέτλιοί ἐστε, θεοί, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
οἷ τε θεαῖς ἀγάσθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάξεσθαι

ἀμφαδίην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην. 120
 ὥς μὲν ὅτ' Ὀρείων ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥώς,
 τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζῶντες,
 ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἀγνή
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνευ.

ὥς δ' ὀπότε Ἰασίῳ ἐυπλόκαμος Δημήτηρ 125
 ᾧ θυμῷ εἶξασα μίγη φιλότητι καὶ εὐνή
 νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ.
 ὥς δ' αὖ νῦν μοι ἀγᾶσθε, θεοί, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
 τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα 130
 οἶον, ἐπεὶ οἱ νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 [ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμὸς τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσεν.]
 τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἔφασκον 135
 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα.
 ἀλλ' ἐπεὶ οὐ πῶς ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὔθ' ἀλιῶσαι,
 ἐρρέτω, εἰ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δέ μιν οὐ πῆ ἐγὼ γε· 140
 οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται.“
 τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος ἀργεῖφόντης· 145
 „οὔτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
 μὴ πῶς τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνη.“
 ὥς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς ἀργεῖφόντης·
 ἦ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια νύμφη
 ἦι', ἐπεὶ δὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων. 150

τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὔρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὅσσε
δακρυόφιν τέρσοντο, κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ οὐκέτι ἤνδανε νύμφη.

ἀλλ' ἦ τοι νύκτας μὲν ἰάυεσκεν καὶ ἀνάγκη
ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ· 155

ἤματα δ' ἄμ πέτροησι καὶ ἠιόνεσσι καθίζων
[δάκρυσσι καὶ στοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,]

πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων.

ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη προσεφώνεε δῖα θεάων·

„κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν 160
φθινέτω· ἦδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.

ἀλλ' ἄγε δούρατα μακρὰ ταμῶν ἀρμόζεο χαλκῷ
εὐρεῖαν σχεδίην· ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῆς

ὑψοῦ, ὥς σε φέρησιν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον.

αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρουθρὸν 165

ἐνθήσω μενοεικέ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι,

εἵματά τ' ἀμφιέσω· πέμψω δέ τοι οὔρου ὄπισθεν,

ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι,

αἶ κε θεοί γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,

οἳ μιν φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρηναί τε.“ 170

ὣς φάτο, ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„ἄλλο τι δὴ σύ, θεά, τόδε μήδεαι, οὐδέ τι πομπήν,

ἢ με κέλεαι σχεδίη περᾶν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,

δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι 175

ὠκύποροι περὶώσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρω.

οὐδ' ἂν ἐγὼν ἀέκητι σέθεν σχεδίης ἐπιβαίην,

εἰ μή μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι

μή τί μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.“

ὣς φάτο, μείδησεν δὲ Καλυψὼ δῖα θεάων, 180

χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

„ἤ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσι καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς·
οἶον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορευῆσαι.
ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθευ
καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος 185
ὄρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
μὴ τί τοι αὐτῶ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσθ' ἂν ἐμοί περ
αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρεῖᾶ τόσον ἴκοι·
καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ 190
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.“

ὣς ἄρα φωνήσασ' ἠγήσατο δῖα θεάων
καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἰχθυα βαῖνε θεοῖο.
ἴξον δὲ σπεῖος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνήρ,
καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη 195
Ἑρμείας, νύμφη δὲ τίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδήν,
ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν·
αὐτὴ δ' ἀντίον ἴξεν Ὀδυσσεῆος θείοιο,
τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
οἱ δ' ἐπ' ὄνειάθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. 200
αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυψὼ δῖα θεάων·
„διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἰέναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπησ. 205
εἴ γε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσίν, ὅσσα τοι αἶσα
κῆδε' ἀναπλήσαι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
ἐνθάδε κ' αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις
ἀθάνατός τ' εἴης, ἰμειρόμενός περ ἰδέσθαι
σὴν ἄλοχον, τῆς τ' αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα. 210
οὐ μὲν θην κείνης γε χερσίων εὐχομαι εἶναι
οὐδέμας οὐδὲ φυήν, ἐπεὶ οὐ πως οὐδὲ ἔοικεν

θνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.“

τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „πότνα θεά, μὴ μοι τόδε χῶεο. οἶδα καὶ αὐτὸς 215
 πάντα μάλ', οὐνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
 εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγεθος τ' εἰσάντα ιδέσθαι·
 ἢ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως·
 ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἤματα πάντα
 οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ιδέσθαι. 220
 εἰ δ' αὖ τις ῥαίησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 τλήσομαι ἐν στήθεσσι ἐχὼν ταλαπενθεῖα θυμόν·
 ἤδη γὰρ μάλα πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα
 κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.“

ὣς ἔφατ', ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν· 225
 ἐλθόντες δ' ἄρα τῷ γε μυχῶ σπείους γλαφυροῖο
 τερπέεσθην φιλότητι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς,
 αὐτὴ δ' ἀργύφρον φᾶρος μέγα ἔννυτο νύμφη, 230
 λεπτόν καὶ χαρίεν, περιὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ
 καλὴν χρυσεῖην, κεφαλῇ δ' ἐφύπερθε καλύπτρην.
 καὶ τότε Ὀδυσσῆι μεγαλήτορι μήδετο πομπήν·
 δῶκέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμησιν,
 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ 235
 στείλειδον περικαλλῆς ἐλάινον, εὖ ἐναρηρός·
 δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρον ἐύξοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
 νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκειν,
 κλήθρη τ' αἴγειρός τ', ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης,
 αὖα πάλαι, περίκηλα, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς. 240
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκειν,
 ἢ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ δῖα θεάων,
 αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα· θεῶς δέ οἱ ἦνυτο ἔργον.

εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ,
 ξέσσε δ' ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν. 245
 τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ δῖα θεάων·
 τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμοσεν ἀλλήλοισιν,
 γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἀρμονίησιν ἄρασεν.
 ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνῶσεται ἀνήρ
 φορτίδος εὐρείης, ἐν εἰδῶς τεκτοσυνάων, 250
 τόσσον ἔπ' εὐρεῖαν σχεδίην ποιήσατ' Ὀδυσσεύς.
 ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρῶν θαμέσι σταμίνεσσιν,
 ποίει· ἀτὰρ μακροῆσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα.
 ἐν δ' ἴστων ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ·
 πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνοι. 255
 φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυνῆσιν
 κύματος εἴλαρ ἔμεν· πολλήν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
 τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψὼ δῖα θεάων
 ἴστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά.
 ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ, 260
 μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἄλα δῖαν.
 τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
 τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου δῖα Καλυψὼ
 εἴματα τ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα.
 ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο 265
 τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν, ἐν δὲ καὶ ἦα
 κωρύκῳ· ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά.
 οὔρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε·
 γηθόσυνος δ' οὔρω πέτασ' ἴστία δῖος Ὀδυσσεύς.
 αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως 270
 ἦμενος, οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν
 Πληιάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὀψὲ δύοντα Βοώτην
 ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησιν καλέουσιν,
 ἣ ἰ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει,

οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο· 275

τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψὼ δῖα θεάων
 ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
 ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων,
 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα
 γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῶ· 280
 εἶσατο δ' ὡς ὄτ' ἔρινδον ἐν ἡεροειδέι πόντῳ.

τὸν δ' ἐξ Αἰθιοπῶν ἀνιῶν κρείων ἐνοσίχθων
 τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν· εἶσατο γὰρ οἱ
 πόντον ἐπιπλώων. ὁ δ' ἐχώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν· 285

„ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
 ἀμφ' Ὀδυσῆι ἐμεῖο μετ' Αἰθιοπέσσιιν ἐόντος·
 καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδόν, ἐνθα οἱ αἶσα
 ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ διζύος, ἦ μιν ἰκάνει.
 ἀλλ' ἔτι μὲν μὴν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος.“ 290

ὣς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
 χερσὶ τρίαίναν ἐλών· πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
 παντοίων ἀνέμων, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 σὺν δ' Εὐρός τε Νότος τ' ἔπεσον Ζέφυρός τε δυσσαῆς 295
 καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων.

καὶ τότε Ὀδυσσεῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·
 „ὦ μοι ἐγὼ δειλός. τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
 δεῖδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν, 300

ἦ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
 ἄλγε' ἀναπλήσειν· τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 οἴοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι
 παντοίων ἀνέμων. νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος. 305

τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότε ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
 καὶ δὴ ἐγὼ γ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 ἥματι τῷ, ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα
 Τρωῶες ἐπέροριψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι· 310
 τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
 νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἀλῶναι.“

ὣς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης
 δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξεν.
 τῆλε δ' ἀπὸ σχεδίας αὐτὸς πέσσε, πηδάλιον δὲ 315
 ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δέ οἱ ἴστων ἔαξεν
 δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα,
 τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ.
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, οὐδὲ δυνάσθη
 αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὀρμῆς· 320
 εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε διὰ Καλυψώ.
 ὀψὲ δὲ δὴ ῥ' ἀνέδυ, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
 πικρὴν, ἣ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.
 ἀλλ' οὐδ' ὣς σχεδίας ἐπελήθητο τειρόμενός περ,
 ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν ἐλλάβειτ' αὐτῆς, 325
 ἐν μέσση δὲ καθίζε τέλος θανάτου ἀλεείνων.
 τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 ὣς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέησιν ἀκάνθας
 ἄμ πεδίον, πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται,
 ὣς τὴν ἄμ πέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα· 330
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὐρύς Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν.

τὸν δὲ ἶδεν Κάδμου θυγάτηρ καλλίσφυρος Ἰνώ,
 Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα,
 νῦν δ' ἀλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἔξ ἔμμορε τιμῆς. 335
 ἣ ῥ' Ὀδυσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον ἄλγε' ἔχοντα,

[αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσετο λίμνης,]
 ἔϊξε δ' ἐπὶ σχεδίνης πολυδέσμου εἶπέ τε μῦθον·
 „κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 ὠδύσατ' ἐκπάγλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει; 340
 οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει μάλα περ μενεαίνων·
 ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 εἶματα ταῦτ' ἀποδὺς σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι
 κάλλιπ', ἀτὰρ χεῖρεσσι νέων ἐπιμαίεο νόστου
 γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι. 345
 τῇ δέ, τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο ταnúσσαι
 ἄμβροτον· οὐδέ τί τοι παθέειν δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπὴν χεῖρεσσιν ἐφάψαι ἠπείροιο,
 ἄψ ἀπολυσάμενος βαλέειν εἰς οἴνοπα πόντον
 πολλὸν ἀπ' ἠπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.“ 350

ὧς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν,
 αὐτὴ δ' ἄψ ἐς πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα
 αἰθυίῃ εἰκυῖα· μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν.
 αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν· 355
 „ὦ μοι ἐγὼ, μὴ τίς μοι ὑφαίνησιν δόλον αὔτε
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδίνης ἀποβῆναι ἀνώγει.
 ἀλλὰ μάλ' οὐ πω πείσομ', ἐπεὶ ἐκὰς ὀφθαλμοῖσιν
 γαῖαν ἐγὼν ἰδόμην, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
 ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον· 360
 ὄφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἀρμονίησιν ἀρήρη,
 τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ μοι σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ,
 νήξομ', ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἕμεινον.“

εἶος ὁ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, 365
 ὦρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφές, ἤλασε δ' αὐτόν.

ὥς δ' ἄνεμος ζαῆς ἠίων θημῶνα τινάξῃ
καρφαλέων· τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη·
ὣς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς 370
ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὥς ἵππον ἐλαύνων,
εἵματα δ' ἐξάπέδυνε, τὰ οἱ πόρε διὰ Καλυψώ.
αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν,
αὐτὸς δὲ προηνῆς ἀλλὴ κάππεσε χεῖρε πετάσσας,
νηχέμεναι μεμαῶς. ἴδε δὲ κρείων ἐνοσίχθων, 375
κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
„οὔτω νῦν κακὰ πολλὰ παθῶν ἀλόω κατὰ πόντον,
εἰς ὃ κεν ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγείης.
ἀλλ' οὐδ' ὣς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.“

ὣς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλιτρίχας ἵππους, 380
ἵκετο δ' εἰς Αἰγᾶς, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν.

αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς ἄλλ' ἐνόησεν.
ἦ τοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους,
παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
ᾤρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν, 385
ἕως ὃ γε Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μιγείη
διογενῆς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.

ἐνθα δὴ νύκτας δύο τ' ἡματα κύματι πηγᾷ
πλάζετο, πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσειτ' ὄλεθρον.
ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' Ἠώς, 390
καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἦ δὲ γαλήνη
ἔπλετο νηνεμίη· ὁ δ' ἄρα σχεδὸν εἶσιδε γαῖαν
ὄξυ μάλα προῖδῶν, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθεῖς.
ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανήη
πατρός, ὃς ἐν νούσῳ κῆται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, 395
θηρὸν τηκόμενος, στυγερός δέ οἱ ἔχραε δαίμων·
ἀσπάσιον δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν,
ὣς Ὀδυσσεὶ ἀσπαστὸν εἰείσατο γαῖα καὶ ὕλη,

νῆχε δ' ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι.
 ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, 400
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης·
 ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα ποτὶ ξερόν ἠπείροιο
 δεινὸν ἐρευγόμενον, εἴλυτο δὲ πάνθ' ἄλως ἄχνη·
 οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
 ἀλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε· 405
 καὶ τότε Ὀδυσσεῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 „ὦ μοι, ἐπεὶ δὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ιδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐπέρησα,
 ἔκβασις οὐ πη φαίνεθ' ἄλως πολιοῖο θύραζε· 410
 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κῦμα
 βέβρουχεν ῥόθιον, λισσῆ δ' ἀναδέδρομε πέτρον,
 ἀγχιβαθῆς δὲ θάλασσα, καὶ οὐ πως ἔστι πόδεσσιν
 στήμεναι ἀμφοτέρωσι καὶ ἐκφυγέειν κακότητα·
 μή πῶς μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρον 415
 κῦμα μέγ' ἀρπάξαν· μελέῃ δέ μοι ἔσσεται ὀρμή.
 εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ἦν που ἐφεύρω
 ἠϊόνας τε παραπλήγας λιμένας τε θαλάσσης,
 δεῖδω, μή μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα θύελλα
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ βαρέα στενάχοντα, 420
 ἢ τί μοι καὶ κῆτος ἐπισσέυῃ μέγα δαίμων
 ἐξ ἄλως, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη·
 οἶδα γάρ, ὥς μοι ὀδώδυσται κλυτὸς ἐννοσίγαιος.“
 εἶος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δέ μιν μέγα κῦμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτῆν. 425
 ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινούσ δρῦφθη, σὺν δ' ὅστέ' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέρωσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρον,
 τῆς ἔχετο στενάχων, εἰὼς μέγα κῦμα παρῆλθεν.

καὶ τὸ μὲν ὣς ὑπάλυξε, παλιρορόθιον δέ μιν αὖτις 430
πλήξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντω.
ὣς δ' ὅτε πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο
πρὸς κοτυληδονόφιν πυκινὰ λείγρες ἔχονται,
ὣς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
ῥινοὶ ἀπέδρουφθεν· τὸν δὲ μέγα κῦμα κάλυψεν. 435
ἔνθα κε δὴ δύστηνος ὑπὲρ μόρον ὤλετ' Ὀδυσσεύς,
εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
κύματος ἐξαναδύς, τὰ τ' ἐρεύγεται ἠπειρόνδε,
νῆχε παρῆξ ἐς γαῖαν ὀρώμενος, εἴ που ἐφεύροι
ἠιόνας τε παραπλήγας λιμένας τε θαλάσσης. 440
ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
ἴξε νέων, τῇ δὴ οἱ εἴισατο χῶρος ἄριστος,
λειῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
ἔγνω δὲ προρέοντα καὶ εὔξατο ὄν κατὰ θυμόν·
„κλῦθι, ἄναξ, ὅτις ἐσσί· πολύλλιστον δέ σ' ἰκάνω, 445
φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
αἰδοῖος μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἀνδρῶν ὅς τις ἵκηται ἀλώμενος, ὡς καὶ ἐγὼ νῦν
σόν τε ῥόον σά τε γούναθ' ἰκάνω πολλὰ μογήσας.
ἀλλ' ἐλέαιρε, ἄναξ· ἰκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι.“ 450
ὣς φάθ', ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐὸν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα,
πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δὲ σάωσεν
ἐς ποταμοῦ προχοάς. ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν
χειρὰς τε στιβαρὰς· ἀλλὶ γὰρ δέδμητο φίλου κῆρ.
ᾧδε δὲ χροῖα πάντα, θάλασσα δὲ κήκιε πολλή 455
ἂν στόμα τε ῥῖνάς θ'. ὁ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἀναυδος
κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἵκανε.
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖο.
καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήεντα μεθῆκεν, 460

ἄψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα κατὰ ῥόον, αἶψα δ' ἄρ' Ἴνω
δέξατο χερσὶ φίλησιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρουραν.

ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·
„ὦ μοι ἐγώ, τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γένηται; 465

εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάσσω,

μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση

ἐξ ὀλιγηπελίας δαμάση κεκαφηότα θυμόν·

αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶπι πρό.

εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην 470

θάμνοις ἐν πυκνοῖσι καταδράθω, εἴ με μεθείη

ῥῆγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθοι,

δεῖδω, μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.“

ὣς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·

βῆ δ' ἴμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὔρεν 475

ἐν περιφαινομένῳ· δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους,

ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλίας, ὁ δ' ἐλαίης.

τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων,

οὔτε ποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,

οὔτ' ὕμβρος περάσκει διαμπερές· ὣς ἄρα πυκνοὶ 480

ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδῖς· οὐς ὑπ' Ὀδυσσεὺς

δύσετ'. ἄφαρ δ' εὐνήν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλησιν

εὐρεΐαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἠλιθα πολλή,

ὄσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρουσθαι

ῶρη χειμερίη, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι. 485

τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.

ὥς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρουσε μελαίνῃ

ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,

σπέρμα πυρὸς σῶζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὔοι, 490

ὣς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο. τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

ὑπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
 δυσπονέος καμάτοιο φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὀδυσσεύως ἄφιξις εἰς Φαίακας.

ὥς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
 ὑπνω καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
 βῆ δ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
 οἳ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ,
 ἀγχοῦ Κυκλώπων ἀνδρῶν ὑπερηνορέοντων, 5
 οἳ σφεας σινέσκοντο, βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
 ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδῆς,
 εἶσεν δὲ Σχερίῃ ἐκάς ἀνδρῶν ἀλφηστώων,
 ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
 καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας. 10
 ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμείς Ἀιδόσδε βεβήκειν,
 Ἀλκίνοος δὲ τότε ἦρχε, θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς.
 τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 νόστον Ὀδυσσῆι μεγαλήτορι μητιώσα.
 βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἔνι κούρη 15
 κοιμᾶτ' ἀθανάτησι φυῆν καὶ εἶδος ὁμοίη,
 Ναυσικᾶα θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 παρ δὲ δύ' ἀμφίπολοι, χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι,
 σταθμοῖιν ἐκάτερθε, θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί.
 ἦ δ' ἀνέμου ὡς πνοιῆ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης, 20
 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
 εἰδομένη κούρη ναυσικλητοῖο Δύμαντος,

ἢ οἱ δμηλική μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ.
 τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „Ναυσικάα, τί νύ σ' ὧδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ; 25
 εἴματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα,
 σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστίν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν
 ἐννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν, οἳ κέ σ' ἄγωνται·
 ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
 ἐσθλή, χαίρουσιν δὲ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ. 30
 ἀλλ' ἴομεν πλυνέουσαι ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν·
 καὶ τοι ἐγὼ σννέριθος ἅμ' ἔψομαι, ὄφρα τάχιστα
 ἐντύνεται, ἐπεὶ οὐ τοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσειαι·
 ἤδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ. 35
 ἀλλ' ἄγ' ἐπότρυνον πατέρα κλυτὸν ἠῶθι πρὸ
 ἠμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι, ἣ κεν ἄγησιν
 ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
 καὶ δὲ σοὶ ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἢ πόδεσσι
 ἔρχεσθαι· πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοῖ εἶσι πόλῃος.“ 40
 ἣ μὲν ἄρ' ὧς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὐλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 ἔμμεναι. οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
 δεύεται οὔτε χιῶν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ' αἶθρη
 πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη· 45
 τῷ ἐνὶ τέρονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα.
 ἐνθ' ἀπέβη γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέφραδε κούρη.
 αὐτίκα δ' Ἠὼς ἦλθεν εὐθρόνος, ἣ μιν ἐγείρειν
 Ναυσικάαν εὐπεπλον· ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον,
 βῆ δ' ἰέναι διὰ δώμαθ', ἵν' ἀγγείλῃε τοκεῦσιν, 50
 πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κιχήσατο δ' ἐνδον ἐόντας.
 ἣ μὲν ἐπ' ἐσχάρη ἦστο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 ἠλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε

ἔρχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλειτοῦς βασιλῆας
 ἐς βουλήν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί. 55
 ἦ δὲ μάλ' ἄγχι σταῖσα φίλον πατέρα προσέειπεν·
 „πάππα φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην
 ὑψηλὴν ἐύκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἶματ' ἄγωμαι
 ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι ῥερυπωμένα κεῖται;
 καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρώτοισιν ἔοντα 60
 βουλὰς βουλεύειν καθαρὰ χροῖ εἶματ' ἔχοντα.
 πέντε δέ τοι φίλοι νῆες ἐνὶ μεγάροισι γεγάασιν,
 οἱ δὴ ὀπυῖοντες, τρεῖς δ' ἠΐθεοι θαλέθοντες·
 οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἶματ' ἔχοντες
 ἐς χορὸν ἔρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῆ φρενὶ πάντα μέμηλεν.“ 65
 ὣς ἔφατ'· αἶδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι
 πατρὶ φίλῳ. ὁ δὲ πάντα νόει καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 „οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.
 ἔρχεν, ἀτὰρ τοι δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην
 ὑψηλὴν ἐύκυκλον, ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν.“ 70
 ὣς εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέκλετο, τοὶ δὲ πίθοντο.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἅμαξαν ἐύτροχον ἡμιονεῖην
 ὥπλεον, ἡμιόνους θ' ὑπαγον ζευξάν θ' ὑπ' ἀπήνη·
 κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρειν ἐσθῆτα φαιινήν.
 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐυξέστῳ ἐπ' ἀπήνη, 75
 μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν
 παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
 ἀσκήῳ ἐν αἰγείῳ· κούρη δ' ἐπεβήσετ' ἀπήνης.
 δῶκεν δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
 εἶως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν. 80
 ἦ δ' ἔλαβεν μάλιστα καὶ ἠνία σιγαλόεντα,
 μαστιξεν δ' ἐλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνουιν.
 αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα καὶ αὐτήν,
 οὐκ οἶην, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.

αἶ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἴκοντο, 85
 ἔνθ' ἦ τοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ
 καλὸν ὑπεκπρόρεεν μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι,
 ἔνθ' αἶ γ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης.
 καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πάρα δινήεντα
 τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης 90
 εἶματα χερσὶν ἔλοντο καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ,
 στεῖβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς ἔριδα προφέρουσαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα,
 ἐξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἄλός, ἦχι μάλιστα
 λάιγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα. 95
 αἶ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ
 δεῖπνον ἔπειθ' εἶλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο,
 εἶματα δ' ἡελίοιο μένον τερσήμεναι ἀύγῃ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμωαί τε καὶ αὐτή,
 σφαίρη ταὶ δ' ἄρ' ἔπαιζον ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι· 100
 τῆσι δὲ Ναυσικῆα λευκώλενος ἤροχετο μολπῆς.
 οἴη δ' Ἄρτεμις εἴσι κατ' οὔρεα ἰοχέαιρα,
 ἢ κατὰ Τηϋῆγον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον,
 τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείης ἐλάφοισιν·
 τῆ δέ θ' ἄμα νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, 105
 ἄγρονόμοι παίζουσι, γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
 πασάων δ' ὑπὲρ ἣ γε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
 ῥεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
 ὣς ἢ γ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμῆς.
 ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι 110
 ζεύξασ' ἡμιόνους πτύξασά τε εἶματα καλά,
 ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὣς Ὀδυσσεὺς ἔγροίτο ἴδοι τ' ἐνώπιδα κούρην,
 ἢ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἠγήσαιο.
 σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια· 115

ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθείη δ' ἔμβαλε δίνη·
αἶ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄνσαν· ὁ δ' ἔγρευτο δῖος Ὀδυσσεύς,
ἐξόμενος δ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·

„ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω;
ἦ ῥ' οἷ γ' ὑβρίζται τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, 120

ἦε φιλόξεινοι καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής;

ὥς τέ με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτή·

[νυμφάων, αἱ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα
καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεια ποιήεντα.]

ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν ἀνδθέντων. 125

ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι.“

ὣς εἰπὼν θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς,
ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθου κλάσε χειρὶ παχείῃ
φύλλων, ὥς ῥύσαιτο περὶ χροῖ μῆδεα φωτός.

βῆ δ' ἴμεν ὥς τε λέων ὀρεσίτροφος ἀλκὶ πεποιθώς, 130

ὅς τ' εἶσ' ὕομενος καὶ ἀήμενος, ἐν δέ οἱ ὄσσε

δαίεται· αὐτὰρ ὁ βουεὶ μετέρχεται ἦ δίεςσιν

ἠὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ εἰ γαστήρ
μῆλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·

ὣς Ὀδυσσεύς κούρησιν ἐυπλοκάμοισιν ἔμελλεν 135

μίξεσθαι γυμνός περ ἐών· χρεῖῳ γὰρ ἱκανεν.

σμερδαλέος δ' αὐτῆσι φάνη κεκακωμένος ἄλμη,

τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἠμόνας προουχούσας.

οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῆ γὰρ Ἀθήνη

θάρος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυῖαν. 140

στῆ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεύς,

ἦ γούνων λίσσοιτο λαβῶν ἐνώπιδα κούρην,

ἦ αὐτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισιν

λίσσοιτ', εἰ δείξειε πόλιν καὶ εἶματα δοίη.

ὣς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, 145

λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισιν,

μή οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιο φρένα κούρη.
 αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον.
 „γουννοῦμαί σε, ἄνασσα· θεός νύ τις, ἧ βροτός ἐσσι;
 εἰ μὲν τις θεός ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, 150
 Ἄρτέμιδί σε ἐγὼ γε, Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα εἶσκω·
 εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν, οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,
 τρὶς μάκαρες μὲν σοί γε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 τρὶς μάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς 155
 αἶεν εὐφροσύνησιν λαίνεται εἵνεκα σεῖο,
 λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.
 κείνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάριτατος ἔξοχον ἄλλων,
 ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 οὐ γάρ πω τοιόνδε ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν, 160
 οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόοντα.
 Δῆλω δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῶ
 φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα·
 ἦλθον γὰρ καὶ κεῖσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαός,
 τὴν ὁδόν, ἧ δὴ μέλλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι. 165
 ὣς δ' αὐτῶς καὶ κείνο ἰδὼν ἔτεθήπεα θυμῶ
 δῆν, ἐπεὶ οὐ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρου γαίης,
 ὣς σέ, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε, δεῖδία δ' αἰνῶς
 γούνων ἄψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 χθιζὸς ἐεικοστῶ φύγον ἤματι οἴνοπα πόντον· 170
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει κραιπναί τε θύελλαι
 νήσου ἀπ' Ὠγυγίης. νῦν δ' ἐνθάδε κάμβαλε δαίμων,
 ὄφρ' ἔτι πού καὶ τῆδε πάθω κακόν· οὐ γὰρ δῖω
 παύσεσθ', ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
 ἀλλά, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σέ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας 175
 ἐς πρώτην ἰκόμην, τῶν δ' ἄλλων οὐ τινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.

ἄστν δέ μοι δεῖξον, δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἴ τί πού εἰλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰοῦσα.
 σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῆσι μενοινᾶς, 180
 ἄνδρα τε καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ ὄθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
 ἀνῆρ ἠδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
 χάσματα δ' εὐμενέτησι, μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.“ 185

τὸν δ' αὖ Νausικᾶά λευκώλενος ἀντίον ἠΰδα·
 „ξεῖν', ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας·
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλησιν, ἐκάστω·
 καὶ πού σοὶ τάδ' ἔδωκε, σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπησ· 190
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέραν τε πόλιν καὶ γαῖαν ἱκάνεις,
 οὔτ' οὔν ἐσθῆτος δευήσεαι οὔτε τευ ἄλλου,
 ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 ἄστν δέ τοι δεῖξω, ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν.
 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν, 195
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ' μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.“

ἦ ῥα καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσεν·
 „στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε φῶτα ἰδοῦσαι;
 ἦ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν; 200
 οὐκ ἔσθ' οὔτος ἀνῆρ διερὸς βροτός, οὐδὲ γένηται,
 ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται
 δημοτῆτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος. 205
 ἀλλ' ὄδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνει,
 τὸν νῦν χρὴ κομέειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἶσιν ἅπαντες
 ξεῖνοί τε πτωχοί τε, δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.

ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνω βρωσίην τε πόσιν τε,
λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.“ 210

ὣς ἔφαθ', αἱ δ' ἔσταν τε καὶ ἀλλήλησι κέλευσαν,
καδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆ' εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσεν
Ναυσικάα θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·

παρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔθηκαν,
δῶκαν δὲ χρυσέην ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον, 215

ἦνωγον δ' ἄρα μιν λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῆσιν.
δὴ ῥα τότε ἀμφιπόλοισι μετηύδα δῖος Ὀδυσσεύς·

„ἀμφίπολοι, στήθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὅφρ' ἐγὼ αὐτὸς
ἄλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ

χρίσομαι· ἦ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή. 220
ἄντην δ' οὐκ ἂν ἐγὼ γε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ

γυμνοῦσθαι κούρησιν ἐνπλοκάμοισι μετελθῶν.“

ὣς ἔφαθ', αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρη.
αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χροά νίξετο δῖος Ὀδυσσεύς

ἄλμην, ἣ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους, 225
ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἄλῶς χυρόν ἀτρυγέτιο.

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσθαθ', ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμῆς,

τὸν μὲν Ἀθηναίῃ θῆκεν Διὸς ἐκγεγαυῖα
μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, καδ δὲ κάρητος 230

οὔλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνῆρ
ἰδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη

τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει,
ὣς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῆ τε καὶ ὤμοις. 235

ἔξετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιῶν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
κάλλει καὶ χάρισι στίλβων· θηεῖτο δὲ κούρη.

δὴ ῥα τότε ἀμφιπόλοισιν ἐνπλοκάμοισι μετηύδα·

„κλυτέ μεν, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὅφρα τι εἶπω.

οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν. 240
 Φαιήκεσ' ὅδ' ἀνήρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισιν·
 πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι,
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοῖ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 αἰ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη
 ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἳ ἄδοι αὐτόθι μίμνειν. 245
 ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρωσὶν τε πόσιν τε.“

ὣς ἔφαθ', αἰ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πίθοντο,
 παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆι ἔθεσαν βρωσὶν τε πόσιν τε.
 ἦ τοι ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
 ἀρπαλέως· δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος· 250
 αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν.
 εἶματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,
 ξεῦξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἂν δ' ἔβη αὐτή,
 ὠτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 „ὄρσεο δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἴμεν, ὄφρα σε πέμψω
 πατρὸς ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἐνθα σέ φημι 256
 πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσσοι ἄριστοι.
 ἀλλὰ μάλ' ὦδ' ἔρδειν, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν.
 ὄφρ' ἂν μὲν κ' ἀγροὺς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
 τόφρα σὺν ἀμφιπόλοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν 260
 καρπαλίμως ἔρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἠγεμονεύσω.
 αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβείομεν, ἣν πέρι πύργος
 ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἐκάτερθε πόληος,
 λεπτή δ' εἰσίδμη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι
 εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἐκάστω. 265
 ἐνθα δέ τέ σφ' ἀγορὴ καλὸν ποσιδήιον ἀμφίς,
 ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα.
 ἐνθα δὲ νηῶν ὄπλα μελαινάων ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπεῖρα, καὶ ἀποξύνουσιν ἔρετμά.
 οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρη, 270

ἄλλ' ἴστοι καὶ ἔρετμὰ νεῶν καὶ νῆες εἶσαι,
 ἧσιν ἀγαλλόμενοι πολιὴν περόωσι θάλασσαν.
 τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, μὴ τις ὀπίσσω
 μωμεύῃ· μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον·
 καὶ νύ τις ᾧδ' εἶπησι κακώτερος ἀντιβολήσας· 275
 'τίς δ' ὄδε Ναυσικάα ἔπεται καλός τε μέγας τε
 ξεῖνος; ποῦ δέ μιν εὔρε; πόσις νύ οἱ ἔσσεται αὐτῆ.
 ἦ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἧς ἀπὸ νηὸς
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν, ἐπεὶ οὐ τινες ἐγγύθεν εἰσὶν·
 ἦ τίς οἱ εὐξαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν 280
 οὐρανόθεν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἥματα πάντα.
 βέλτερον, εἰ καὐτὴ περ ἐποιχομένη πόσιν εὔρεν
 ἄλλοθεν· ἦ γὰρ τούσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοί μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἔσθλοί·
 ᾧς ἐρέουσιν, ἔμοι δέ κ' ὄνειδεα ταῦτα γένοιτο. 285
 καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ἦ τις τοιαῦτά γε ῥέξοι,
 ἦ τ' ἀέκητι φίλων, πατρὸς καὶ μητρὸς ἑόντων,
 ἀνδράσι μίσγηται, πρίν γ' ἀμφάδιον γάμον ἔλθειν.
 ξεῖνε, σὺ δ' ᾧκ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα τάχιστα
 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρὸς ἔμοιο. 290
 δήεις ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι κελεύθου
 αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνη νάει, ἀμφὶ δὲ λειμῶν·
 ἐνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμενος τεθαλυῖά τ' ἀλώῃ,
 τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας.
 ἐνθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον, εἰς ὃ κεν ἡμεῖς 295
 ἄστυδε ἔλθωμεν καὶ ἰκώμεθα δῶματα πατρὸς.
 αὐτὰρ ἐπὴν ἡμέας ἔλπη ποτὶ δῶματ' ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαίηκων ἴμεν ἐς πόλιν ἠδ' ἐρέεσθαι
 δῶματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστί, καὶ ἂν πάσις ἠγήσαιτο 300
 νήπιος· οὐ μὲν γὰρ τι ἔοικότα τοῖσι τέτυκται

δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἦρωος. ἀλλ' ὀπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ ἀυλή,
 ὦκα μάλα μεγάροιο διελθέμεν, ὄφρ' ἄν ἵκηαι
 μητέρ' ἐμήν· ἢ δ' ἦσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς ἀυγῇ
 ἠλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι, 306
 κίονι κεκλιμένη· δμωαὶ δέ οἱ εἴατ' ὄπισθεν.
 ἐνθα δὲ πατρὸς ἐμοῖο θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ,
 τῷ ὃ γε οἴνοποτάζει ἐφήμενος ἀθάνατος ὤς.
 τὸν παραμειψάμενος μητρὸς περὶ γούνασι χειῖρας 310
 βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδῃαι
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
 [εἴ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἐλπωρῇ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐνκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.] 315

ὣς ἄρα φωνήσασ' ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ
 ἡμιόνους· αἶ δ' ὦκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα.
 αἶ δ' ἐν μὲν τρώων, ἐν δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν·
 ἢ δὲ μάλ' ἠνιόχευεν, ὅπως ἅμ' ἐποίατο πεξοὶ
 ἀμφίπολοί τ' Ὀδυσσεύς τε, νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην.
 δύσετό τ' ἠέλιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο 321
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἴν' ἄρ' ἔξετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἠρᾶτο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 „κλυθί μευ, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη·
 νῦν δὴ πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὐ ποτ' ἄκουσας
 ῥαιομένου, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς ἐννοσίγαιος. 326
 δός μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν.“

ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 αὐτῷ δ' οὐ πω φαίνεται ἐναντίη· αἶδετο γάρ ῥα
 πατροκασίγνητον, ὃ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινεν 330
 ἀντιθέῳ Ὀδυσῆι πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η

Ὅδυσσέως εἴσοδος πρὸς Ἀλκίνοον.

Ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἠρᾶτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 κούρην δὲ προτὶ ἄστν φέρει μένος ἡμιόνουιν.
 ἦ δ' ὅτε δὴ οὗ πατρὸς ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἴκανεν,
 στήσεν ἄρ' ἐν προθύροισι, κασίγνητοι δέ μιν ἀμφὶς
 ἴσταντ' ἀθανάτοις ἐναλίγκιοι, οἳ ῥ' ὑπ' ἀπήνης 5
 ἡμιόνους ἔλουν ἐσθῆτά τε ἔσφερον εἴσω.
 αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἐὼν ἤιε· δαῖε δέ οἱ πῦρ
 γρῆυς Ἀπειραΐη θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
 τήν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον ἀμφιέλισσαι·
 Ἀλκινόω δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, οὔνεκα πᾶσιν 10
 Φαιήκεσσιν ἄνασσε, θεοῦ δ' ὡς δῆμος ἄκουεν·
 ἦ τρέφε Νausικᾶαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.
 ἦ οἱ πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμειν.

καὶ τότε Ὀδυσσεὺς ὦρτο πόλινδ' ἴμεν· ἀμφὶ δ'
 Ἀθήνη

πολλὴν ἠέρα χεῦε φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆι, 15
 μή τις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντιβολήσας
 κερτομέοι τ' ἐπέεσσι καὶ ἐξερέοιθ', ὅτις εἴη.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πόλιν δύσεσθαι ἐραννήν,
 ἔνθα οἱ ἀντεβόλησε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 παρθενικῆ εἰκυῖα νεήνιδι κάλπιν ἐχούσῃ. 20
 στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῦ, ὁ δ' ἀνείρετο δῖος Ὀδυσσεύς·
 „ὦ τέκος, οὐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ἠγήσαιο
 Ἀλκινόου, ὃς τοῖσδε μετ' ἀνθρώποισι ἀνάσσει;
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἰκάνω
 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· τῷ οὐ τίνα οἶδα 25

ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.“

τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, ὅν με κελεύεις,
 δείξω, ἐπεὶ μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει.
 ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον, ἐγὼ δ' ὁδὸν ἠγεμονεύσω, 30
 μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο μηδ' ἐρέεινε·
 οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
 οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ.
 νηυσὶ θοῆσιν τοί γε πεποιθότες ὠκείησιν
 λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσιν, ἐπεὶ σφισι δῶκ' ἐνοσίχθων·
 τῶν νέες ὠκεῖται ὡς εἰ πτερὸν ἢ νόημα.“ 36

ὣς ἄρα φωνήσασ' ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἰχνια βαῖνε θεοῖο.
 τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
 ἐρχόμενον κατὰ ἄστνυ διὰ σφέας· οὐ γὰρ Ἀθήνη 40
 εἶα ἐυπλόκαμος, δεινὴ θεός, ἢ ῥά οἱ ἀχλὺν
 θεσπεσίην κατέχευε φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας εἰσας
 αὐτῶν θ' ἠρώων ἀγορὰς καὶ τείχεα μακρὰ
 ὑψηλά, σκολόπεσσιν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι. 45
 ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἴκοντο,
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „οὔτος δὴ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὅν με κελεύεις
 πεφραδέμεν· δῆεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας
 δαίτην δαινυμένους· σὺ δ' ἔσω κίε, μηδέ τι θυμῷ 50
 τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
 ἔργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
 δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχήσεται ἐν μεγάροισιν·
 Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον, ἐκ δὲ τοκῆων
 τῶν αὐτῶν, οἳ περ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα. 55
 Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων

γείνατο καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
 ὀπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος,
 ὅς ποθ' ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν.
 ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός·
 τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγείνατο παῖδα 61
 Ναυσίθοον μεγάθυμον, ὃς ἐν Φαίηξιν ἀνασσειν.
 Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥηξήνορά τ' Ἀλκινόον τε·
 τὸν μὲν ἄκουρον ἐόντα βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 νυμφίον, ἐν μεγάρῳ μίαν οἶην παῖδα λιπόντα 65
 Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσατ' ἄκοιτιν
 καὶ μιν ἔτισ', ὡς οὐ τις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
 ὅσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.
 ὣς κείνη περὶ κῆρι τετίμηται τε καὶ ἔστιν
 ἕκ τε φίλων παίδων ἕκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο 70
 καὶ λαῶν, οἳ μὲν ῥα θεὸν ὡς εἰσορόωντες
 δειδέχεται μύθοισιν, ὅτε στείχησ' ἀνὰ ἄστν.
 οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτῇ δεύεται ἐσθλοῦ·
 ἦσί τ' ἐν φρονέησι, καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει.
 εἴ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ, 75
 ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑπόροφον καὶ σῆν ἐς πατρίδα γαῖαν·“
 ὣς ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, λίπε δὲ Σχερίην ἐρατεινήν,
 ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγνιαν Ἀθήνην, 80
 δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀλκινόου πρὸς δῶματ' ἴε κλυτὰ· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
 ὤρμαιν' ἴσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἰκέσθαι.
 ὣς τε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης
 δῶμα καθ' ὑπερεφῆς μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο. 85
 χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλέδατ' ἐνθα καὶ ἐνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·

χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
 σταθμοὶ δ' ἀργύρεοι ἐν χαλκῷ ἕστασαν οὐδῶ,
 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσῆ δὲ κορώνη. 90
 χρύσειοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
 οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίησι πραπίδεσσι
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωσ ἤματα πάντα.
 ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῦχον ἐρηρέδατ' ἐνθα καὶ ἐνθα, 95
 ἕς μυχὸν ἕξ οὐδοῖο διαμπερές, ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ ἐύννητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
 ἐνθα δὲ Φαιήκων ἠγήτορες ἐδριόωντο
 πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.
 χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐυδμήτων ἐπὶ βωμῶν 100
 ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δῶματα δαιτυμόνεσσι.
 πεντήκοντα δέ οἱ δμῶαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες
 αἰ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπι μήλοπα καρπόν,
 αἰ δ' ἰστοῦς ὑφύωσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσιν 105
 ἤμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
 καιρουσσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἰδριες ἀνδρῶν
 νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαννέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 ἰστῶν τεχνῆσθαι· πέρι γὰρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη 110
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἑσθλάς.
 ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 τετράγυος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκασι τηλεθόωντα,
 ὄγχυαι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι 115
 συκέαι τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.
 τάων οὐ ποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει
 χεῖματος οὐδὲ θέρους, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ

ξεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 ὄγχνη ἐπ' ὄγχνη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλω, 120
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλή, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 ἔνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἄλωη ἐρρίζωται,
 τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῶ ἐνὶ χώρῳ
 τέρσεται ἠελίῳ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγώσιν,
 ἄλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν 125
 ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκαΐζουσιν.
 ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι.
 ἐν δὲ δύω κρηναὶ ἢ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 σκίδναται, ἢ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἴησιν 130
 πρὸς δόμον ὑψηλόν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
 τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.

ἔνθα στὰς θηεῖτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα ἔῳ θηήσατο θυμῶ,
 καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο δώματος εἴσω. 135
 εὔρε δὲ Φαιήκων ἠγήτορας ἠδὲ μέδοντας
 σπένδοντας δεπάεσσιν ἐυσκόπῳ ἀργεῖφόντῃ,
 ᾧ πυμάτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίατο κοίτου.
 αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 πολλὴν ἠέρ' ἔχων, ἣν οἱ περίχευεν Ἀθήνη, 140
 ὄφρ' ἴκετ' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς,
 καὶ τότε δὴ ῥ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος ἀήρ.
 οἱ δ' ἄνεω ἐγένοντο, δόμον κάτα φῶτα ἰδόντες·
 θαύμαζον δ' ὀρόωντες. ὁ δὲ λιτάνευεν Ὀδυσσεύς· 145
 „Ἀρήτη, θύγατερ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
 σὸν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας
 τούσδε τε δαιτυμόνας· τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν
 ζωέμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος

κτῆματ' ἐνὶ μεγάροισι γέρας θ', ὅ τι δῆμος ἔδωκεν· 150
 αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἰκέσθαι
 θᾶσσον, ἐπεὶ δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πῆματα πάσχω.“

ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίησιν
 παρ πυρί· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
 ὄψε δὲ δὴ μετέειπε γέρον ἦρως Ἐχένης, 155
 ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν
 καὶ μύθοις ἐκέκαστο, παλαιά τε πολλά τε εἰδώσ·
 ὃ σφιν ἐν φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 „Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον, οὐδὲ ἔοικεν,
 ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἦσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίησιν, 160
 οἶδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόωνται·
 ἄλλ' ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου
 εἶσον ἀναστήσας, σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον
 οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῳ
 σπείσομεν, ὃς θ' ἰκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. 165
 δόρπον δὲ ξεῖνῳ ταμίῃ δότω ἔνδον ἐόντων.“

αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 χειρὸς ἐλῶν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
 ᾤρσεν ἀπ' ἐσχαρόφιν καὶ ἐπὶ θρόνου εἶσε φαινοῦ,
 υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα, 170
 ὃς οἱ πλησίον ἴξε, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν.
 χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῆ χρυσεῖῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα, 175
 εἶδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα χαριζομένη παρεόντων.
 αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 „Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῳ 180

σπείσομεν, ὅς θ' ἰκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.“

ὣς φάτο, Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
 νόμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπάεσβιν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσάν τε πῖον θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν· 185

„κέκλυτε, Φαιήκων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ὄφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες·
 ἠῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέουας καλέσαντες
 ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν ἠδὲ θεοῖσιν 190

ῥέξομεν ἱερὰ καλά, ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 μνησόμεθ', ὡς χ' ὁ ξεῖνος ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἦν πατρίδα γαῖαν ἴκηται
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστίν,
 μηδέ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθησιν, 195

πρὶν γε τὸν ἧς γαίης ἐπιβήμεναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
 πείσεται, ἄσσα οἱ αἶσα κατὰ κλῶθές τε βαρεῖαι
 γιγνομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,
 ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανόωνται. 200

αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς
 ἡμῖν, εὖτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἐκατόμβας,
 δαίνυνται τε παρ' ἅμμι καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 εἰ δ' ἄρα τις καὶ μῦθος ἰὼν ξύμβληται ὀδίτης,
 οὔ τι κατακρύπτουσιν, ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν, 205
 ὡς περ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα Γηγάντων“

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „Ἀλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσίν· οὐ γὰρ ἐγὼ γε
 ἀθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 οὐδέμας οὐδὲ φυήν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν. 210
 οὓς τινὰς ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας ὀιζύν

ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν ἄλγεσιν ἴσωσαίμην.
 καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μᾶλλον ἐγὼ κακὰ μυθησαίμην,
 ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε κηδόμενόν περ. 215
 οὐ γάρ τι στυγερῆ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 ἔπλετο, ἢ τ' ἐκέλευσε ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη
 καὶ μάλα τειρόμενον καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσίν, ἢ δὲ μάλ' αἰεὶ
 ἐσθιέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν, ἐκ δέ με πάντων 220
 ληθάνει, ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλησθῆναι ἀνώγει.
 ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι ἄμ' ἠοῖ φαινομένηφιν,
 ὡς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης
 καὶ περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰῶν
 κτῆσιν ἐμήν, δμῶάς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα.“ 225

ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδὲ κέλευον
 πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τε πῖον θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
 οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
 αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς, 230
 παρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδῆς
 ἤσθην· ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός.
 τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 ἔγνω γὰρ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἶματ' ἰδοῦσα
 καλά, τὰ ῥ' αὐτῆ τεῦξε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν· 235
 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῆ·
 τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἶματ' ἔδωκεν;
 οὐ δὴ φῆς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι;“

τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς· 240
 „ἀργαλέον, βασίλεια, διηνεκέως ἀγορεῦσαι,
 κήδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες·

τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάξ.
 Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἀλί κεῖται·
 ἔνθα μὲν Ἄτλαντος θυγάτηρ δολόεσσα Καλυψὼ 245
 ναίει ἐυπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδέ τις αὐτῇ
 μίσγεται οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων
 οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. 250
 [ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἐλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης
 ἱννήμαρ φερόμην· δεκάτη δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 νῆσον εἰς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψὼ
 ναίει ἐυπλόκαμος, δεινὴ θεός, ἥ με λαβοῦσα 255
 ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν ἠδὲ ἔφασκεν
 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
 ἀλλ' ἐμὸν οὔ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐπειθεν.]
 ἔνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἔμπεδον, εἵματα δ' αἰεὶ
 δάκρυσι δεύεσκον, τὰ μοι ἄμβροτα δῶκε Καλυψὼ· 260
 ἀλλ' ὅτε δὴ ὀγδόατόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐκέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι
 Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἣ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
 πέμπε δ' ἐπὶ σχεδίνῃ πολυδέσμου, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 σῆτον καὶ μέθυ ἠδύ, καὶ ἄμβροτα εἵματα ἔσσειν· 265
 οὔρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
 ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλέον ἥματα ποντοπορεύων,
 ὀκτωκαιδεκάτη δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα
 γαίης ὑμετέρης, γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ
 δυσμόρῳ· ἣ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀϊζυῖ 270
 πολλῇ, τήν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδησε κέλευθον,
 ὥριεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον, οὐδέ τι κῦμα

εἶα ἐπὶ σχεδίῃς ἀδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι.
 τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἐγὼ γε 275
 νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον, ὄφρα με γαίῃ
 ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ.
 ἔνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βιήσατο κῦμ' ἐπὶ χέρσου,
 πέτρῃς πρὸς μεγάλησι βαλὸν καὶ ἀτερπεί χώρῳ·
 ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, εἶος ἐπῆλθον 280
 εἰς ποταμόν, τῇ δὴ μοι εἰείσατο χῶρος ἄριστος,
 λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
 ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων, ἐπὶ δ' ἀμβροσίῃ νύξ
 ἦλυθ'. ἐγὼ δ' ἀπάνευθε διυπετέος ποταμοῖο
 ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραθον, ἀμφὶ δὲ φύλλα 285
 ἠφυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
 ἔνθα μὲν ἐν φύλλοισι φίλον τετιμημένος ἦτορ
 εὔδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ.
 δείλετό τ' ἠέλιος καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς 290
 παιζούσας, ἐν δ' αὐτῇ ἔην εἰκυῖα θεῆσιν·
 τὴν ἰκέτευσ'· ἦ δ' οὐ τι νοήματος ἠμβροτεν ἐσθλοῦ,
 ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
 ἐρξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
 ἦ μοι σῖτον ἔδωκεν ἄλις ἠδ' αἶθοπα οἴνου 295
 καὶ λουῖσ' ἐν ποταμῷ καὶ μοι τάδε εἶματ' ἔδωκεν.
 ταῦτά τοι ἀχνύμενός περ ἀληθείην κατέλεξα.“

τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 „ξεῖν', ἦ τοι μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν
 παῖς ἐμή, οὐνεκά σ' οὐ τι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν 300
 ἦγεν εἰς ἡμέτερον, σὺ δ' ἄρα πρῶτην ἰκέτευσας.“

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „ἦρως, μή τοι τούνεκ' ἀμύμονα νεΐκεε κούρη·
 ἦ μὲν γάρ μ' ἐκέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεσθαι,

ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔθελον δείσας αἰσχυνόμενός τε, 305
μὴ πως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι·

δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.“

τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
„ξεῖν', οὐ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
μασιδίως κεχολῶσθαι· ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα. 310

αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
τοῖος ἑών, οἷός ἐσσι, τά τε φρονέων, ἅ τ' ἐγὼ περ,
παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι
αὖθι μένων· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην,
εἴ κ' ἐθέλων γε μένοις· ἀέκοντα δέ σ' οὐ τις ἐρύξει 315
Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.

πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὄφρ' ἐν εἰδήσῃ,
αὐρίον ἔς· τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνω
λέξαι, οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην, ὄφρ' ἂν ἵκηαι
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἴ πού τοι φίλον ἐστίν, 320
εἴ περ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαστέρω ἔστ' Ἐυβοίης,
τὴν περ τηλοτάτω φάσ' ἔμμεναι, οἱ μιν ἴδοντο
λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
ἦγον ἐποψόμενον Τιτυὸν Γαιήιον υἱόν.

καὶ μὲν οἱ ἔνθ' ἦλθον καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν 325
ἦματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀπήνυσαν οἴκαδ' ὀπίσσω.
εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσίν, ὅσσον ἄρισται
νῆες ἐμαὶ καὶ κοῦροι ἀναρρίπτειν ἄλα πηδῶ.“

ὣς φάτο, γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν· 330
„Ζεῦ πάτερ, αἶθ', ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα
Ἀλκίνοος· τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν
ἄσβεστον κλέος εἶη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἰκοίμην.“

ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν 335

δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας
 χλαίνας τ' ἐνθήμεναι οὐλας καθύπερθεν ἔβασθαι.
 αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι, 340
 ὠτρυνον δ' Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·
 „ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε· πεποιήται δέ τοι εὐνή.“
 ὣς φάν, τῷ δ' ἀσπαστὸν εἰείσατο κοιμηθῆναι.

ὣς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ· 345
 Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο,
 παρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

Ὀδυσσεύως σύστασις πρὸς Φαίακας.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 ἂν δ' ἄρα διογενῆς ὦρτο πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 τοῖσιν δ' ἠγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 Φαιήκων ἀγορήνδ', ἣ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο. 5
 ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν
 πλησίον. ἣ δ' ἀνὰ ἄστνυ μετώχετο Παλλὰς Ἀθήνη
 εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 νόστον Ὀδυσσῆι μεγαλήτορι μητιόωσα,
 καὶ ῥα ἐκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον· 10
 „δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 εἰς ἀγορὴν ἰέναι, ὕφρα ξεῖνοιο πύθησθε,

ὄς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα
πόντον. ἐπιπλαγχθεῖς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.⁶⁶

ὣς εἰποῦσ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 15

καρπαλίμως δ' ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἔδραι

ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἐθήησαντο ἰδόντες

υἷον Λαέρταο δαΐφρονα· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις

καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, 20

ὣς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο

δεινός τ' αἰδοῖός τε καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους

πολλούς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.

αὐτὰρ ἐπεὶ ὃ' ἤγερθεν ὀμηγερέες τε γέγοντο,

τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν· 25

„κέκλυτε, Φαιήκων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,

ὄφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

ξεῖνος ὄδ', οὐκ οἷδ' ὅς τις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,

ἢ πρὸς ἠοίων ἢ ἐσπερίων ἀνθρώπων·

πομπὴν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι. 30

ἡμεῖς δ', ὡς τὸ πάρος περ, ἐποτρυνώμεθα πομπήν.

οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται,

ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.

ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα δῖαν

πρωτόπλοον, κούρω δὲ δύω καὶ πεντήκοντα 35

κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.

δησάμενοι δ' ἐν πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ

ἔκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα

ἡμετερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι παρέξω.

κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι 40

σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλὰ

ἔρχεσθ', ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν,

μηδέ τις ἀρνεῖσθω. καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδὸν

Δημόδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδὴν
τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν.“ 45

ὣς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο, τοὶ δ' ἕμ' ἔποντο
σκηπτοῦχοι· κῆρυξ δὲ μετώχετο θεῖον ἀοιδόν.
κούρω δὲ κρινθέντε δύω καὶ πεντήκοντα
βήτην, ὡς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἀλὸς ἀτρυγέτιο.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν, 50
νῆα μὲν οἷ γε μέλαιναν ἀλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν,
ἐν δ' ἰστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ,
ἠρτύναντο δ' ἔρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν,
[πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν.]
ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὤρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα 55
βάν ῥ' ἴμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
πλήντο δ' ἄρ' αἰθούσαι τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν
[ἄγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν, νέοι ἠδὲ παλαιοί].
τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἰέρευσεν,
ὀκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς· 60
τοὺς δέρον ἀμφὶ θ' ἔπον τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν.

κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἤλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδόν,
τὸν πέρι μοῦσα φίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε·
ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἠδεῖαν ἀοιδήν.
τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον 65
μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·
κάδ' δ' ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα λίγεια
αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι
κῆρυξ· παρ δ' ἐτίθει κάνεον καλήν τε τράπεζαν,
παρ δὲ δέπας οἴνοιο πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. 70
οἱ δ' ἐπ' ὀνειάθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
οἴμης τῆς τότε ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὸν ἴκανε,

νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος, 75
 ὣς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλεΐῃ
 ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν, ἄναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 χαῖρε νόω, ὅ τ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο.

ὣς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάινον οὐδὸν 80
 χρησόμενος· τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλᾶς.

ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔλων χερσὶ στιβαρῆσιν
 καὶ κεφαλῆς εἴρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα· 85
 αἶδετο γάρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.

ἦ τοι ὅτε λήξειεν ἀείδων θεῖος ἀοιδός,
 δάκρυ ὀμορξάμενος κεφαλῆς ἀπο φᾶρος ἔλεσκεν
 καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἔλων σπείσασκε θεοῖσιν·
 αὐτὰρ ὅτ' ἄψ ἄρχοιτο καὶ ὀτρύνειαν ἀείδειν 90

Φαίηκων οἱ ἄριστοι, ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν,
 ἄψ Ὀδυσσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάσκειν.
 ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ' ἠδὲ νόησεν

ἦμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν. 95
 αἶψα δὲ Φαίηκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
 „κέκλυτε, Φαίηκων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες.

ἦδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν εἴσης
 φόρμιγγός θ', ἢ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλεΐῃ·
 νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν 100
 πάντων, ὣς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπη οἴσι φίλοισιν

οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων
 πύξ τε παλαιμοσύνη τε καὶ ἄλμασιν ἠδὲ πόδεσσιν.“

ὣς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
 καὶ δ' ἐκ πασσαλόφει κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν, 105

Δημοδόκου δ' ἔλε χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάρου
 κῆρυξ· ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδόν, ἣν περ οἱ ἄλλοι
 Φαιήκων οἱ ἄριστοι, ἀέθλια θανμανέοντες.
 βὰν δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, ἅμα δ' ἔσπετο πούλυς ὄμιλος,
 μυριοί· ἂν δ' ἴσταντο νέοι πολλοί τε καὶ ἐσθλοί. 110
 ὦρτο μὲν Ἀκρόνεώς τε καὶ Ὠκύαλος καὶ Ἐλατρεύς,
 Ναυτεὺς τε Προυνεύς τε καὶ Ἀγχιάλος καὶ Ἐρετμεύς,
 Ποντεύς τε Πρωρεὺς τε, Θόων Ἀναβησίνεώς τε
 Ἀμφιάλος θ' υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδαο·
 ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος βροτολοιγῷ ἴσος Ἄρηι 115
 Ναυβολίδης, ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε
 πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα.
 ἂν δ' ἔσταν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας θ' Ἄλιός τε καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος.
 οἱ δ' ἦ τοι πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσιν. 120
 τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο·
 τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἄριστος ἔην Κλυτόνηος ἀμύμων·
 ὄσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνουιν,
 τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκεθ', οἱ δὲ λίποντο. 125
 οἱ δὲ παλαιμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο·
 τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.
 ἄλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστατος ἦεν·
 δίσκῳ δ' αὖ πάντων πολὺ φέρτατος ἦεν Ἐλατρεύς,
 πύξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς πάσις Ἀλκινόοιο. 130
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις,
 τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη πάσις Ἀλκινόοιο·
 „δεῦτε, φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἄεθλον
 οἶδέ τε καὶ δεδάηκε. φυὴν γε μὲν οὐ κακὸς ἐστίν,
 μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας ὑπερθευ 135
 αὐχένα τε στιβαρὸν μέγα τε σθένος· οὐδέ τι ἥβης

δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηται πολέεσσιν·
οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
ἄνδρα γε συγχεῦναι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη.“

τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε· 140
„Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
αὐτὸς νῦν προκάλεσσαι ἴων καὶ πέφραδε μῦθον.“

αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσ' ἀγαθὸς πάϊς Ἀλκινόοιο,
στῆ ῥ' ἐς μέσσον ἴων καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπεν·
„δεῦρ' ἄγε καὶ σύ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων, 145
εἴ τινα που δεδάηκας· ἔοικε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους·
οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος, ὄφρα κ' ἔησιν,
ἢ ὃ τι ποσσὶν τε ῥέξῃ καὶ χερσὶν ἔησιν.

ἀλλ' ἄγε πείρησαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ.
σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσειται, ἀλλὰ τοι ἤδη 150
νηῦς τε κατεΐρυσται καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.“

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
„Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες;
κήδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν ἢ περ ἄεθλοι,
ὅς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα, 155
νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων
ἦμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον.“

τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο νείκεσέ τ' ἄντην·
„οὐ γὰρ σ' οὐδέ, ξεῖνε, δαήμονι φωτὶ εἶσκω
ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται, 160
ἀλλὰ τῷ, ὅς θ' ἅμα νηὶ πολυκλήιδι θαμίζων
ἄρχος ναυτῶων, οἷ τε πρηκτιῆρες ἔασιν,
φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὀδαιῶν
κερδέων θ' ἀρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας.“

τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς·

„ξεῖν', οὐ καλὸν ἔειπες· ἀτασθάλω ἀνδρὶ ἔοικας.

οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
 ἀνδράσιν, οὔτε φυὴν οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτ' ἀγορητύν.
 ἄλλος μὲν γὰρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ,
 ἀλλὰ θεὸς μορφήν ἔπεσι στέφει, οἳ δέ τ' ἐς αὐτὸν 170
 τερπόμενοι λεύσσουσιν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
 αἰδοῖ μιλίχῃ, μετὰ δὲ πρόπει ἀγρομένοισιν,
 ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστν θεὸν ὡς εἰσορόωσιν.
 ἄλλος δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν,
 ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφὶ περιστέφεται ἐπέεσσιν, 175
 ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπές, οὐδέ κεν ἄλλως
 οὐδὲ θεὸς τεύξειε, νόον δ' ἀποφώλιός ἐσσι.
 ὦρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 εἰπῶν οὐ κατὰ κόσμον. ἐγὼ δ' οὐ νῆις ἀέθλων,
 ὡς σύ γε μυθεῖαι, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὀίω 180
 ἔμμεναι, ὄφρ' ἤβῃ τε πεποιῖθεα χερσὶ τ' ἐμῆσιν.
 νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι· πολλὰ γὰρ ἔτλην
 ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
 ἀλλὰ καὶ ὣς, κακὰ πολλὰ παθῶν, πειρήσομ' ἀέθλων·
 θυμοδακῆς γὰρ μῦθος, ἐπώτρυνας δέ με εἰπῶν.“ 185
 ἦ ῥα καὶ αὐτῷ φάρει ἀναΐξας λάβε δίσκον
 μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ
 ἢ οἴω Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν.
 τὸν ῥα περιστρέψας ἦκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός,
 βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ 190
 Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
 λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντων
 ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρός. ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη
 ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαξεν·
 „καὶ κ' ἀλάος τοι, ξεῖνε, διακρίνειε τὸ σῆμα 195
 ἀμφαφῶν, ἐπεὶ οὔ τι μεμιγμένον ἐστὶν ὀμίλῳ,
 ἀλλὰ πολὺν προῶτον. σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλον·

οὐ τις Φαιήκων τόδε γ' ἴξεται, οὐδ' ὑπερήσει.“

ὣς φάτο, γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
χαίρων, οὐνεχ' ἑταῖρον ἐνηέα λεῦσσ' ἐν ἀγῶνι. 200

καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσιν·

„τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι. τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
ἦσειν ἢ τοσσοῦτον δίομαι ἢ ἔτι μᾶσσον.

τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει,
δεῦρ' ἄγε πειρηθῆτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην, 205

ἢ πύξ ἢ ἐπάλῃ ἢ καὶ ποσίν, οὐ τι μεγαίρω,

πάντων Φαιήκων, πλήν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.

ξεῖνος γάρ μοι ὄδ' ἐστί· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;

ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνήρ,

ὅς τις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων 210

δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολουέι.

τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω,

ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθῆμεναι ἄντην.

πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ὅσσοι ἄεθλοι·

εὔ μὲν τόξον οἶδα ἐύξοον ἀμφαφάασθαι· 215

πρωτός κ' ἄνδρα βάλοιμι διστεύσας ἐν ὀμίλῳ

ἀνδρῶν δυσμενέων, εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι

ἄγχι παρασταῖεν καὶ τοξαζοίατο φωτῶν.

οἶος δὴ με Φιλοκλήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ

δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί. 220

τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι,

ὅσσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῆτον ἔδοντες.

ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθέλησω,

οὐδ' Ἡρακλῆι οὐτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλιῆι,

οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων. 225

τῷ ῥα καὶ αἰψ' ἔθανεν μέγας Εὐρύτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας

ἵκετ' ἐνὶ μεγάροισι· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων

ἔκτανεν, οὐνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.

δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀιστῶ.
οἴοισιν δειδοῖκα ποδὶν μὴ τίς με παρέλθῃ 230
Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεικελίως ἔδαμάσθη
κύμασιν ἐν πολλοῖς, ἐπεὶ οὐ κοιμιδὴ κατὰ νῆα
ἦεν ἐπηετανός· τῶ μοι φίλα γυῖα λέλυνται.“

ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ἄλκίνοος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπεν· 235
„ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν, ἣ τοι ὀπηδεῖ,
χωόμενος, ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστὰς
νείκεσεν, ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὐ τις ὄνοιτο,
ὅς τις ἐπίσταιτο ἦσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν· 240
ἀλλ' ἄγε νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα καὶ ἄλλω
εἵπῃς ἠρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισιν
δαινύῃ παρὰ σῆ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσιν,
ἡμετέρῃς ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν
Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερὲς ἐξ ἔτι πατρῶν. 245
οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί,
ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι·
αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροὶ τε
εἵματά τ' ἐξημοιβὰ λοετρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.
ἀλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρομνες ὅσοι ἄριστοι, 250
παίσατε, ὡς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπη οἴσι φίλοισιν
οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων
ναντιλίῃ καὶ ποσὶ καὶ ὀρχηστῦ καὶ ἀοιδῇ.
Δημοδόκῳ δέ τις αἴψα κίων φόρμιγγα λίγειαν
οἰσέτω, ἣ που κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.“ 255

ὣς ἔφατ' Ἄλκίνοος θεοείκελος, ὥρτο δὲ κῆρυξ
οἴσων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
αἰδουμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν
δῆμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας εὐ πρήσσεσκον ἕκαστα·

λείηναν δὲ χορόν, καλὸν δ' εὖρυναν ἀγῶνα. 260

κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἤλθε φέρων φόρμιγγα λίγειαν
 Δημοδόκῳ· ὁ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον, ἀμφὶ δὲ κοῦροι
 πρωθῆβαι ἴσταντο, δαήμονες ὀρχηθμοῖο,
 πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ. 265

αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀεΐδειν
 ἀμφ' Ἄρως φιλότητος ἐυστεφάνου τ' Ἀφροδίτης,
 ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἥφαιστοιο δόμοισιν
 λάθρη, πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἤσχυνε καὶ εὐνήν
 Ἥφαιστοιο ἄνακτος. ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἤλθεν 270
 Ἥλιος, ὃ σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότητι.

Ἥφαιστος δ' ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσεν,
 βῆ δ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων,
 ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, κόπτε δὲ δεσμούς
 ἀρρήκτους ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν. 275

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῦξε δόλον κεχολωμένος Ἄρει,
 βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνια κεῖτο·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμῖσιν χέε δέσματα κύκλω ἀπάντη·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο,
 ἤντ' ἀράχνια λεπτά, τὰ γ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο, 280
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο.

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν,
 εἶσατ' ἴμεν ἐς Δῆμνον, ἐνκτίμενον πτολίεθρον,
 ἢ οἱ γαϊάων πολὺν φιλτάτη ἐστὶν ἀπασέων.
 οὐδ' ἀλαδὸς σκοπιῆν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης, 285

ὡς ἴδεν Ἥφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κιόντα·
 βῆ δ' ἰέναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο
 ἰσχανόων φιλότητος ἐυστεφάνου Κυθερείης.
 ἢ δὲ νέον παρὰ πατρὸς ἐρισθενέος Κρονίωνος
 ἐρχομένην κατ' ἄρ' ἔξεθ'· ὁ δ' εἶσω δώματος ἦεν, 290

ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 „δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε· τραπέιομεν εὐνηθέντες·
 οὐ γὰρ ἔθ' Ἑφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἤδη
 οἴχεται ἐς Ἀἴμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.“

ὣς φάτο, τῇ δ' ἀσπαστὸν εἰείσατο κοιμηθῆναι. 295
 τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
 τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἑφαιστοιο,
 οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι·
 καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, ὃ τ' οὐκέτι φυνκτὰ πέλοντο.
 ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις, 300
 αὐτίς ὑποστρέψας πρὶν Ἀἴμνον γαῖαν ἰκέσθαι·
 Ἥελιος γάρ οἱ σκοπιῆν ἔχεν εἶπέ τε μῦθον.

[βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δῶμα φίλον τετιμημένος ἦτορ·]
 ἔστη δ' ἐν προθύροισι, χόλος δέ μιν ἄγριος ἤρειν·
 σμερδαλέον δ' ἐβόησε γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσιν· 305
 „Ζεῦ πάτερ ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
 δεῦθ', ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε,
 ὡς ἐμὲ χωλὸν ἑόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' αἰδήλον Ἄρηα,
 οὔνεχ' ὃ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἐγὼ γε 310
 ἠπεδανὸς γενόμην. ἀτὰρ οὐ τί μοι αἴτιος ἄλλος,
 ἀλλὰ τοκῆε δύω, τῷ μὴ γείνασθαι ὄφελλον.
 ἀλλ' ὄψεσθ', ἵνα τῷ γε καθεύδεται ἐν φιλότῃ
 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες, ἐγὼ δ' ὀρώων ἀκάρημαι.
 οὐ μὲν σφραγῆς ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κειέμεν οὔτως 315
 καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάχ' οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω
 εὐδειν· ἀλλὰ σφωε δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει,
 εἰς ὃ κέ μοι μάλα πάντα πατήρ ἀποδῶσιν ἔεδνα,
 ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἴνεκα κούρης,
 οὔνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος.“ 320

ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ·

ἦλθε Ποσειδάων γαιήοχος, ἦλθ' ἐριούνης
 Ἑρμείας, ἦλθεν δὲ ἄναξ ἐκαέργος Ἀπόλλων.
 θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἐκάστη.
 ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεοί, δωτῆρες ἑάων· 325
 ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλωσ μακάρεσσι θεοῖσιν
 τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἥφαιστοιο.

ᾧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 „οὐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα· κιχάνει τοι βραδὺς ὤκνυ,
 ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἶλεν Ἄρηα 330
 ὠκύτατόν περ ἑόντα θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 χαλὸς ἑών, τέχνησι· τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.“

ᾧσ οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 „Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων, 335
 ἦ ῥά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεῖς
 εὔδειν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ;“

τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα διάκτορος ἀργεῖφόντης·
 „αἶ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἄναξ ἐκατηβόλ' Ἀπολλων·
 δεσμοὶ μὲν τρὶς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν, 340
 ὑμεῖς δ' εἰσορόωτε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι,
 αὐτὰρ ἐγὼν εὔδοιμι παρὰ χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ.“

ᾧσ ἔφατ', ἐν δὲ γέλωσ ᾧρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλωσ ἔχε, λίσσετο δ' αἰεὶ
 Ἥφαιστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἄρηα. 345
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „λύσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπίσχομαι, ὡς σὺ κελεύεις,
 τίσειν αἴσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.“

τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις·
 „μὴ με, Ποσειδάων γαιήοχε, ταῦτα κέλευε· 350
 δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάσθαι.
 πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,

εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο χρεός καὶ δεσμὸν ἀλύξας·“

τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

„Ἥφαιστ', εἴ περ γάρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας 355
οἴχηται φεύγων, αὐτός τοι ἐγὼ τάδε τίσω.“

τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις·

„οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεδὸν ἔπος ἀρνήσασθαι.“

ὣς εἰπὼν δεσμὸν ἀνίει μένος Ἥφαιστοιο.

τὼ δ' ἐπεὶ ἐκ δεσμοῖο λύθεν κρατεροῦ περ ἑόντος, 360

αὐτίκ' ἀναΐξαντε ὁ μὲν Θρήκηνδε βεβήκειν,

ἢ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη,

ἔς Πάφον· ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις.

ἔνθα δέ μιν χάριτες λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ

ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἑόντας, 365

ἀμφὶ δὲ εἶματα ἔσσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι.

ταῦτ' ἄρ' αἰοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἧσιν ἀκούων ἠδὲ καὶ ἄλλοι

Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.

Ἀκλίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν 370

μουνάξ ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν οὐ τις ἔριζεν.

οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλήν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,

πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων,

τήν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα

ἰδνωθεῖς ὀπίσω, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεῖς 375

ῥηιδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὔδας ἰκέσθαι.

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σφαῖρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο,

ὠρχείσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ

ταρφέ' ἀμειβομένῳ· κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι

ἔστεῶτες κατ' ἀγῶνα, πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρειν. 380

δὴ τότε ἄρ' Ἀκλίνοον προσεφώνεε δῖος Ὀδυσσεύς·

„Ἀκλίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,

ἡμὲν ἀπείλησας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,

ἦδ' ἄρ' ἐτοῖμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.“

ὣς φάτο, γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, 385

αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρόετμοισι μετηύδα·

„κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες.

ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι·

ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήιον, ὡς ἐπιεικές.

δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες 390

ἀρχοὶ κραίνουσι, τρισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός·

τῶν οἱ ἕκαστος φᾶρος ἐυπλυνῆς ἠδὲ χιτῶνα

καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος.

αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέα, ὄφρ' ἐνὶ χερσὶν

ξεῖνος ἔχων ἐπὶ δόρπον ἴη χαίρων ἐνὶ θυμῷ. 395

Εὐρύαλος δέ ἐ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσιν

καὶ δώρω, ἐπεὶ οὐ τι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.“

ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδὲ κέλευον,

δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.

τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε· 400

„Ἀλκίνοε κρεῖιον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,

τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.

δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, ᾧ ἔπι κώπη

ἀργυρέη, κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος

ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.“ 405

ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον

καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„χαῖρε, πάτερ ᾧ ξεῖνε. ἔπος δ' εἴ πέρ τι βέβανται

δεινόν, ἄφαρ τὸ φέροισεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι.

σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἰκέσθαι 410

δοῖεν, ἐπεὶ δὴ δηθὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχεις.“

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

„καὶ σὺ φίλος μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὕλβια δοῖεν.

μηδέ τί τοι ξίφεός γε ποθὴ μετόπισθε γένοιτο

τούτου, ὃ δὴ μοι δῶκας ἀρεσδάμενος ἐπέεσσιν.“ 415

ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
 δύσετό τ' ἠέλιος καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρήεν.
 καὶ τὰ γ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·
 δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο
 μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα. 420

τοῖσιν δ' ἠγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισιν.
 δὴ ῥα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 „δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ', ἢ τις ἀρίστη·
 ἐν δ' αὐτῇ θῆς φᾶρος εὐπλυνῆς ἠδὲ χιτῶνα, 425
 ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
 ὄφρα λοεσσάμενός τε ἰδῶν τ' ἐν κείμενα πάντα
 δῶρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἐνεικαν,
 δαιτί τε τέρεπται καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων.
 καὶ οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλειςον ἐμὸν περικαλλῆς ὀπάσσω, 430
 χρύσειον, ὄφρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα
 σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Δίί τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν.“

ὣς ἔφατ', Ἀρήτη δὲ μετὰ δμωῆσιν ἔειπεν
 ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν ὅττι τάχιστα.
 αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ, 435
 ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλοῦσαι.
 γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἀμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ
 τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν
 ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,
 ἐσθῆτα χρυσοῦν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν· 440

ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος θῆκεν καλὸν τε χιτῶνα,
 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θεῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλον,
 μὴ τίς τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὅππότε ἂν αὔτε
 εὐδῆσθα γλυκὺν ὕπνον ἰῶν ἐν νηὶ μελαίνῃ.“ 445

αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, θεῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλεν
 ποικίλον, ὃν ποτέ μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Κίρκη.
 αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἀνώγειν
 ἔς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἶδε θυμῷ 450
 θερμὰ λοέτρ', ἐπεὶ οὐ τι κομιζόμενός γε θάμιζεν,
 ἐπεὶ δὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἠυκόμοιο.

τόφρα δέ οἱ κομιδὴ γε θεῶ ὥς ἔμπεδος ἦεν.
 τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν χλαῖναν καλήν βάλον ἠδὲ χιτῶνα, 455
 ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βὰς ἄνδρας μέτα οἴνοποτῆρας
 ἦιε· Ναυσικάα δὲ θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσα
 στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶσα,
 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 460
 „χαῖρε, ξεῖν', ἵνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
 μνήσῃ ἐμεῦ, — ὅτι μοι πρώτη ζῶάγρι' ὀφέλλεις.“

τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „Ναυσικάα θύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 οὔτω νῦν Ζεὺς θεΐη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, 465
 οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἡμᾶρ ιδέσθαι·
 τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῶ ὥς εὐχετοῶμην
 αἰεὶ ἡμᾶτα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐβίῳσαο, κούρη.“

ἦ ῥα καὶ ἔς θρόνον ἴξε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα·
 οἱ δ' ἤδη μοίρας τε νέμον κερόωντό τε οἶνον. 470
 κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδόν,
 Δημόδοκον λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἄρ' αὐτὸν
 μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
 δὴ τότε κῆρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
 νώτου ἀποπροταμών, ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο, 475
 ἀργιόδοντος ὕος, θαλερῆ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφή·

„κῆρουξ, τῆ δὴ, τοῦτο πόρε κρέας, ὄφρα φάγησιν,
 Δημοδόκῳ· καὶ μιν προσπτύξομαι ἀχνύμενός περ·
 πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ
 τιμῆς ἔμμοροὶ εἶσι καὶ αἰδοῦς, οὔνεκ' ἄρα σφέας 480
 οἴμας μοῦσ' ἐδίδαξε, φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν.“

ὣς ἄρ' ἔφη, κῆρουξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 ἦρω Δημοδόκῳ· ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 οἱ δ' ἐπ' ὀνειάθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, 485
 δὴ τότε Δημοδόκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „Δημόδοκ', ἔξοχα δὴ σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων.
 ἦ σέ γε μοῦσ' ἐδίδαξε, Διὸς πάις, ἦ σέ γ' Ἀπόλλων·
 λῆην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀεΐδεις,
 ὅσσ' ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί, 490
 ὡς τέ που ἦ αὐτὸς παρεῶν ἢ ἄλλου ἀκούσας.
 ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον
 δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε δῖος Ὀδυσσεύς
 ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ ὃ' Ἴλιον ἐξαλάπαξαν. 495
 αἶ κεν δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
 αὐτίκα καὶ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ἔπασε θέσπιν ἀοιδίην.“
 ὣς φάθ', ὁ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδίην,
 ἐνθεν ἑλών, ὡς οἱ μὲν εὐσσέλωμον ἐπὶ νηῶν 500
 βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι, τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
 εἶατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
 αὐτοὶ γὰρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 ὣς ὁ μὲν ἐστήκει, τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον 505
 ἤμενοι ἀμφ' αὐτόν· τρίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 ἢε διαπληῆξαι κοῖλον δόρον νηλεί χαλκῷ,

ἢ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρης;
 ἢ ἕαν μὲγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριοι εἶναι,
 τῆ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν· 510

αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψη
 δουράτεον μέγαν ἵππου, ὅθ' εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἄργείων Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.

ἦειδεν δ', ὡς ἄστν διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν
 ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες. 515

ἄλλον δ' ἄλλη ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπήν,
 αὐτὰρ Ὀδυσσεῖα προτὶ δώματα Διηφόβοιο
 βήμεναι ἡύτ' Ἄρηα σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 κείθι δὴ αἰνύτατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα
 νικῆσαι καὶ ἔπειτα διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην. 520

ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 τήκετο, δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 ὅς τε εἴης πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν
 ἄστει καὶ τεκέεσσι ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ· 525

ἢ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντα ἰδοῦσα
 ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει· οἱ δέ τ' ὀπίσθεν
 κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὦμους
 εἴρερον εἰσανάγουσι, πόνου τ' ἐχέμεν καὶ διζύν·
 τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχει φθινύθουσι παρειαί· 530

ὣς Ὀδυσσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν.
 ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀκλίνους δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ' ἠδὲ νόησεν,
 ἦμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν.
 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα· 535

„κέκλυτε, Φαιήκων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν·
 οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀεΐδει.

ἐξ οὗ δορπέομέν τε καὶ ὄρορε θεῖος ἀοιδός,
 ἐκ τοῦ δ' οὐ πω παύσατ' ὀϊζυροῖο γόοιο 540
 ὁ ξεῖνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
 ἀλλ' ἄγ' ὁ μὲν σχεθέτω, ἴν' ὁμῶς τερπόμεθα πάντες,
 ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτως·
 εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοίοιο τέτυκται,
 πομπή καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες. 545
 ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
 ἀνέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεςσιν.
 τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 ὅττι κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 εἶπ' ὄνομ', ὅττι σε κείθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε 550
 ἄλλοι θ', οἱ κατὰ ἄστνυ καὶ οἱ περιναιετάουσιν.
 οὐ μὲν γὰρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλός, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται,
 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆες.
 εἶπε δέ μοι γαῖάν τε τεῆν δῆμόν τε πόλιν τε, 555
 ὄφρα σε τῆ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες·
 οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
 οὐδέ τι πηδάλι' ἔστι, τὰ τ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν,
 ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν
 καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πίουνας ἀγροῦς 560
 ἀνθρώπων καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἀλὸς ἐκπερόωσιν
 ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτέ σφιν
 οὔτε τι πημανθῆναι ἐπι δέος οὔτ' ἀπολέσθαι.
 ἀλλὰ τόδ' ὥς ποτε πατρὸς ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα
 Ναυσιθόου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι 565
 ἡμῖν, οὔνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἴμεν ἀπάντων.
 φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν ἐνεργέα νῆα
 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἠεροειδέι πόντῳ
 ραισέμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.

ὣς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τὰ δέ κεν θεὸς ἦ τελέσειεν 570
 ἢ κ' ἀτέλεστ' εἶη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ὅππῃ ἀπεπλάγχθησθε τε καὶ ἄς τινὰς ἴκεο χώρας
 ἀνθρώπων, αὐτούς τε πόλιάς τ' ἐν ναιετοώσας,
 ἡμὲν ὅσοι χαλεποὶ τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, 575
 οἳ τε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
 εἶπε δ', ὅτι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ
 Ἄργείων Δαναῶν ἠδ' Ἰλίου οἴτον ἀκούων.
 τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον
 ἀνθρώποις, ἵνα ἦσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή. 580
 ἦ τίς τοι καὶ πῆδ' ἀπέφθιτο Ἰλιόθι πρὸ
 ἐσθλὸς ἔων, γαμβρὸς ἢ πενθερός; οἳ τε μάλιστα
 κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἰμά τε καὶ γένος αὐτῶν.
 ἦ τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδώς,
 ἐσθλός; ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτιο χερσίων 585
 γίγνεται, ὅς κεν ἑταῖρος ἔων πεπνυμένα εἰδῆ.“

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Ἄλκινου ἀπόλογοι. Κυκλώπεια.

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „Ἄλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἦ τοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
 τοιοῦδ', οἷος ὄδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.
 οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι 5
 ἢ ὅτ' εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατά δῆμον ἅπαντα,
 δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ

ἤμενοι ἐξείης, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
 σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύστων
 οἰνοχόος φορέησι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσιν· 10
 τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στουδέντα
 εἴρεσθ', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω·
 τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω,
 κήδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες. 15
 νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὄφρα καὶ ὑμεῖς
 εἴδεται, ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγῶν ὑπο νηλεῆς ἤμαρ
 ὑμῖν ξεῖνος ἔω καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
 εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
 ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μεν κλέος οὐρανὸν ἵκει. 20
 ναιετάω δ' Ἰθάκην ἐυδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῆ
 Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
 πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλησιν,
 Δουλίχιόν τε Σάμη τε καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.
 αὐτῆ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἀλλὶ κεῖται 25
 πρὸς ζόφον, αἶ δέ τ' ἀνευθε πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,
 τρηχεῖ, ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὐ τοι ἐγὼ γε
 ἦς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ιδέσθαι.
 ἦ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρourke Καλυψὼ δῖα θεάων,
 [ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·] 30
 ὣς δ' αὐτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίη δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 ἀλλ' ἐμὸν οὐ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 ὣς οὐδὲν γλύκιον ἦς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 γίγνεται, εἴ περ καὶ τις ἀπόπροθι πίονα οἴκου 35
 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
 ὃν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι.

Ἴλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσαν,
 Ἴσμάρω. ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς· 40
 ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
 ἔνθ' ἦ τοι μὲν ἐγὼ διερχῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 ἠνώγεα, τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
 ἔνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα 45
 ἔσφαζον παρὰ θῖνα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς·
 τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν,
 οἳ σφιν γείτονες ἦσαν, ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
 ἥπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων
 ἀνδράσι μάρνασθαι, καὶ ὄπι χρῆ πεζὸν ἔοντα. 50
 ἦλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὦρη,
 ἠέριοι· τότε δὴ ῥα κακὴ Διὸς αἴσα παρέστη
 ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἴν' ἄλγεα πολλὰ πάθοιμεν.
 στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῆσιν,
 βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείησιν. 55
 ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
 τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλεονάς περ ἔοντας.
 ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
 καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοῦς.
 ἔξ δ' ἀφ' ἐκάστης νηὸς εὐκνήμιδες ἑταῖροι 60
 ὤλονθ'· οἳ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μόρον τε.
 ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
 οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
 πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι, 65
 οἳ θάνου ἐν πεδίῳ Κικόνων ὑπο δηωθέντες.
 νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.

αἶ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι, ἰστία δέ σφιν 70
 τριχθαῖ τε καὶ τετραχθαῖ διέσχισεν ἴς ἀνέμοιο.
 καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθμεν δείσαντες ὄλεθρον,
 αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερέσσαμεν ἠπειρόνδε.
 ἔνθα δὴ δύο νύκτας δύο τ' ἡμέατα συνεχῆς αἰεὶ
 κείμεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες. 75
 ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ ἐυπλόκαμος τέλεσ' Ἥως,
 ἰστοὺς στησάμενοι ἀνά θ' ἰστία λευκ' ἐρύσαντες
 ἡμεῖθα, τὰς δ' ἀνεμὸς τε κυβερνηταί τ' ἴθυνον.
 καὶ νῦ κεν ἀσκηθῆς ἰκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 ἀλλὰ με κῦμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα Μάλειαν 80
 καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.

ἔνθεν δ' ἐννημᾶρ φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα· ἀτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 γαίης Λωτοφάγων, οἳ τ' ἀνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
 ἔνθα δ' ἐπ' ἠπειροῦ βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ, 85
 αἰψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σίτιό τ' ἐπασσάμεθ' ἠδὲ ποτήτος,
 δὴ τότε ἔγων ἑτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας,
 οἳ τινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες
 [ἄνδρε δύο κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας]. 90
 οἳ δ' αἰψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.
 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγῳ μῆδονθ' ἑτάροισιν ὄλεθρον
 ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
 τῶν δ' ὅς τις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἦθελεν οὐδὲ νέεσθαι, 95
 ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
 λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθέσθαι.
 τοὺς μὲν ἔγων ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη,
 νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῆσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας·
 αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους 100

σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκείων,
 μή πῶς τις λωτοῖο φαγῶν νόστοιο λάθῃται.
 οἱ δ' αἰψ' εἴσβαινον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον,
 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτον ἔρετμοῖς.

ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ· 105

Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθμείστων
 ἰκόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρόωσιν,
 ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 πυροὶ καὶ κριθαὶ ἠδ' ἄμπελοι, αἳ τε φέρουσιν 110

οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὕμβρος ἀέξει.
 τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες,
 ἀλλ' οἳ γ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, θेमιστεύει δὲ ἕκαστος
 παίδων ἠδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν. 115

νησος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται,
 γαίης Κυκλώπων οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ,
 ὑλήεσσ'· ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν
 ἄγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει,
 οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἳ τε καθ' ὕλην 120
 ἄλγεα πάσχουσιν κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.

οὔτ' ἄρα ποιμνησιν καταῖσχεται οὔτ' ἀρότοισιν,
 ἀλλ' ἢ γ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα
 ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.
 οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρηοι, 125

οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 νῆας ἐυσσέλμους, αἳ κεν τελέοιεν ἕκαστα
 ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι, οἳά τε πολλὰ
 ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν·
 οἳ κέ σφιν καὶ νῆσον ἐυκτιμένην ἐκάμοντο. 130

οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γε, φέροι δέ κεν ὦρια πάντα·

ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἀλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας
 ὑδροηλοὶ μαλακοί· μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν.
 ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήιον αἰεὶ
 εἰς ὄρας ἀμῶεν, ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὔδας. 135

ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ἴν' οὐ χρεῶ πείσματός ἐστιν,
 οὔτ' εὐνάς βαλέειν οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
 ἀλλ' ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον, εἰς ὃ κε ναυτέων
 θυμὸς ἐποτρύνη καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀήται.

αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ, 140
 κρήνη ὑπὸ σπείους· περὶ δ' αἴγειροι πεφύασιν.

ἔνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἠγεμόνευεν
 νύκτα δι' ὄρφναίην, οὐδὲ προουφαίνεται' ἰδέσθαι·
 ἀἴηρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη
 οὐρανόθεν προύφαινε, κατείχετο δὲ νεφέεσσιν. 145

ἔνθ' οὐ τις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὄφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' οὔν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐσσέλμους ἐπικέλσαι.

κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἰστία πάντα,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης· 150
 ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἥῳ δῖαν.

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν.
 ὦρσαν δὲ νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 αἴγας ὄρεσκάους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι. 155

αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες
 βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
 νῆες μὲν μοι ἔποντο δυώδεκα, ἐς δὲ ἐκάστην
 ἐννέα λάγχανον αἴγες· ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἴῳ. 160

ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
 ἡμεῖθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·

οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρουθρός,
 ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
 ἠφύσαμεν Κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἐλόντες. 165

Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντων,
 καπνὸν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν οἴων τε καὶ αἰγῶν.
 ἦμος δ' ἠέλιος κατέδν καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως, 170
 καὶ τότε ἔγῶν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

„ἄλλοι μὲν νῦν μίμνεντ', ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν
 ἐλθῶν τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἳ τινὲς εἴσιν,
 ἢ ῥ' οἳ γ' ὑβρίζται τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, 175
 ἢε φιλόξενοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.“

ὣς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην, ἐκέλευσα δ' ἑταίρους
 αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 οἳ δ' αἰψ' εἴσβαινον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον,
 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς. 180

ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ' ἐγγὺς ἐόντα,
 ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἶδομεν ἄγχι θαλάσσης
 ὑψηλόν, δάφνησι κατηρεφές. ἔνθα δὲ πολλὰ
 μῆλ', οἷές τε καὶ αἰγες, ἰάνυεσκον· περὶ δ' αὐλή
 ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισιν 185

μακροῦσιν τε πίτυσιν ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
 ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅς ῥα τὰ μῆλα
 οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ἦδη.

καὶ γὰρ θαῦμα τέτυκτο πελώριον, οὐδὲ ἐφῶκειν 190
 ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι
 ὑψηλῶν ὀρέων, ὃ τε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.

δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους

αὐτοῦ παρ νηί τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι,
 αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυοκαίδεκ' ἀρίστους 195
 βῆν· ἀτὰρ αἴγεον ἄσκον ἔχον μέλανος οἴνοιο
 ἠδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων Ἐυάνθεος υἱός,
 ἱρεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκειν,
 οὔνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἠδὲ γυναικὶ
 ἀζόμενοι· ᾧκει γὰρ ἐν ἄλσει δενδρήεντι 200
 Φοίβου Ἀπόλλωνος. ὁ δέ μοι πόρην ἀγλαὰ δῶρα·
 χρυσοῦ μὲν μοι ἔδωκ' ἔυεργέος ἐπὶ τὰ τάλαντα,
 δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον, αὐτὰρ ἔπειτα
 οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δωδέκα πᾶσιν ἀφύσσας
 ἠδὺν ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτὸν 205
 ἠεῖδη δμῶων οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 ἀλλ' αὐτὸς ἄλοχός τε φίλη ταμίη τε μί' οἴῃ.
 τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρόν,
 ἐν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
 χεῦ', ὀδμῆ δ' ἠδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδειν 210
 θεσπεσίῃ· τότ' ἂν οὐ τοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.
 τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἄσκον μέγαν, ἐν δὲ καὶ ἦα
 κωρύκῳ· ἀντίκα γάρ μοι δίσατο θυμὸς ἀγήνωρ
 ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν,
 ἄγριον, οὔτε δίκας εὐ εἰδότα οὔτε θέμιστας. 215
 καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', οὐδέ μιν ἔνδον
 εὔρομεν, ἀλλ' ἐνόμεινε νομὸν κάτα πίονα μῆλα.
 ἐλθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθηεύμεσθα ἕκαστα.
 ταρσοὶ μὲν τυρῶν βροῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ
 ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται 220
 ἔρχατο, χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
 χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι. ναῖον δ' ὀρῶ ἄγγεα πάντα,
 γαυλοὶ τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
 ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρότισθ' ἔταροι λίσσοντ' ἐπέεσσι

τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν, αὐτὰρ ἔπειτα 225
 καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοῆν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
 σηκῶν ἐξελάσαντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρον ὕδωρ·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, ἧ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν,
 ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη.
 οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἐτάροισι φανείς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι. 230

ἔνθα δὲ πῦρ κήαντες ἐθύσαμεν ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
 τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν μένομέν τε μιν ἔνδον
 ἤμενοι, εἶος ἐπῆλθε νέμων. φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
 ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἶη,
 ἔντοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὄρυμαγδὸν ἔθηκεν· 235
 ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρου.
 αὐτὰρ ὃ γ' εἰς εὐρὸν σπέος ἤλασε πίοια μῆλα
 πάντα μάλ', ὅσθ' ἤμελγε, τὰ δ' ἄρσενά λείπε θύρηφιν,
 ἄρνειούς τε τράγους τε, βαθείης ἔντοσθεν αὐλῆς.
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψὸς' αἰείρας, 240
 ὄβριμον· οὐκ ἂν τὸν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι
 ἐσθλαὶ τετράκνυλοι ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν·
 τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρησιν.
 ἐξόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρουον ἦκεν ἐκάστη. 245
 αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος
 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκεν,
 ἤμισυ δ' αὐτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἶη
 πίνειν αἰνυμένῳ καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἶη.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, 250
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἴσιδεν, εἶρετο δ' ἡμέας·
 ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κέλευθα;
 ἦ τι κατὰ προῆξιν ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε,
 οἷά τε ληιστῆρες, ὑπεῖρ ἄλλα, τοί τ' ἀλόωνται
 ψυχὰς παρθέμενοι κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες; 255

ὣς ἔφαθ', ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν αὐτόν τε πέλωρον.
 ἀλλὰ καὶ ὣς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ
 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης, 260
 οἴκαδε ἰέμενοι, ἄλλην ὁδὸν ἄλλα κέλευθα
 ἦλθομεν· οὔτω πον Ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι.
 λαοὶ δ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
 τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστίν·
 τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν καὶ ἀπώλεσε λαοὺς 265
 πολλοὺς. ἡμεῖς δ' αὖτε κίχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα
 ἰκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήιον ἢ καὶ ἄλλως
 δοίης δωτίνην, ἣ τε ξείνων θέμις ἐστίν.
 ἀλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεοὺς· ἰκέται δέ τοί εἰμεν,
 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἰκετάων τε ξείνων τε, 270
 ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ·

ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 νηπιός εἰς, ὧ ξεῖν', ἣ τηλόθεν εἰλήλουθας,
 ὃς με θεοὺς κέλευαι ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι·
 οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν 275
 οὐδὲ θεῶν μακάρων, ἐπεὶ ἦ πολὺν φέρτεροί εἰμεν·
 οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδοίμην
 οὔτε σεῦ οὔθ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κελεύοι.
 ἀλλὰ μοι εἴφ', ὅπη ἔσχεσ ἰὼν ἐνεργέα νῆα,
 ἣ πού ἐπ' ἐσχατιῆς, ἣ καὶ σχεδόν, ὄφρα δαεῖω· 280

ὣς φάτο πειράζων, ἐμὲ δ' οὐ λάθην εἰδότα πολλά,
 ἀλλὰ μιν ἄψορον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι·
 νῆα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
 ἄκρη προσπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἐνεικεν· 285
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον·

ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεί θυμῷ,
 ἀλλ' ὃ γ' ἀναΐξας ἐτάροις ἐπὶ χειῖρας ἱάλλεν,
 σὺν δὲ δύω μάρψας ὣς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
 κόπτ'. ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν. 290
 τοὺς δὲ διὰ μελεῖστί ταμῶν ὠπλίσσατο δόρπον·
 ἦσθιε δ' ὣς τε λέων ὄρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν,
 ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόμεντα.
 ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέτομεν Διὶ χειῖρας,
 σχέτλια ἔργ' ὀρόωντες, ἀμηχανίῃ δ' ἔχε θυμόν. 295
 αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν
 ἀνδρόμεα κρεῖ' ἔδων καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
 κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μῆλων.
 τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμὸν
 ἄσσον ἰών, ξίφος ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, 300
 οὐτάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
 χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρुकεν.
 αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·
 οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλάων
 χερσὶν ἀπώσασθαι λίθου ὄβριμον, ὃν προσέειπεν. 305
 ὣς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἡῶ δῖαν·
 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ ἠμελγε κλυτὰ μῆλα,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρονον ἦκεν ἐκάστη.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄ' ἔργα, 310
 σὺν δ' ὃ γε δὴ αὖτε δύω μάρψας ὠπλίσσατο δεῖπνον.
 δειπνήσας δ' ἄντρου ἐξήλασε πίονα μῆλα,
 ῥηιδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 ἄψ' ἐπέειπεν, ὡς εἶτε φαρέτρη πῶμ' ἐπιθείη.
 πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὕρον τρέπε πίονα μῆλα 315
 Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
 εἶ πως τισαίμην, δοίῃ δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.

ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῶ,
 χλωρὸν ἐλαῖνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὄφρα φοροίη 320
 ἀυανθέν. τὸ μὲν ἄμμες εἴσκομεν εἴσορόωντες
 ὅσσον θ' ἴστων νηὸς εἰκοσόροιο μελαίνης,
 φορτίδος εὐρείης, ἢ τ' ἐκπεράα μέγα λαῖτμα·
 τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἴσοράσθαι.
 τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς 325
 καὶ παρέθηχ' ἐτάροισιν, ἀποξῦσαι δὲ κέλευσα.
 οἱ δ' ὀμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστάς
 ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ.
 καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρούσας ὑπὸ κόπρῳ,
 ἢ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἥλιθα πολλή· 330
 αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάσθαι ἄνωγον,
 ὅς τις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν αἰείρας
 τριῖψαι ἐπ' ὀφθαλμῶ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἰκάνοι.
 οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἠθέλον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην. 335
 ἐσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων.
 αὐτίκα δ' εἰς εὐρὸν σπέος ἦλασε πίονα μῆλα
 πάντα μάλ', οὐδέ τι λείπε βαθείης ἔντοθεν αὐλῆς,
 ἢ τι οἰσάμενος, ἢ καὶ θεὸς ὣς ἐκέλευσεν.
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' αἰείρας, 340
 ἐξόμενος δ' ἠμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρουον ἤκεν ἐκάστη.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄ ἔργα,
 σὺν δ' ὃ γε δὴ αὐτε δύο μάρψας ὠπλίσσατο δόρπον.
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστάς, 345
 κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
 ,Κύκλωψ, τῆ, πίε οἴνου, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα,
 ὄφρ' εἰδῆς, οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθειν

ἡμετέρη. σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον, εἴ μ' ἐλεήσας
οἴκαδε πέμψειας· σὺ δὲ μαίνεαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς. 350
σχέτλιε, πῶς κέν τις σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἴκοιτο
ἀνθρώπων πολέων, ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας;

ὣς ἐφάμην, ὁ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν· ἦσατο δ' αἰνῶς
ἠδὲ ποτὸν πίνων καὶ μ' ἦτεε δεύτερον αὖτις·
,δὸς μοι ἔτι πρόφρων, καὶ μοι τεδὸν οὔνομα εἶπε 355
αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίρης.
καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ξεῖδωρος ἄρουρα
οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὕμβρος ἀέξει·
ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.'

ὣς φάτ', ἀτάρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἶθοπα οἶνον. 360
τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίησιν.
αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσηύδων μελιχίοισιν·
,Κύκλωψ, εἰρωτᾶς μ' ὄνομα κλυτόν, αὐτὰρ ἐγὼ τοι
ἔξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥς περ ὑπέστης. 365
Οὔτις ἐμοί γ' ὄνομα· Οὔτιν δέ με κικλήσκουσιν
μήτηρ ἠδὲ πατήρ ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.'

ὣς ἐφάμην, ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεί θυμῷ·
,Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισιν,
τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται.' 370

ἦ καὶ ἀνακλινθεῖς πέσεν ὕπτιος, αὐτὰρ ἔπειτα
κεῖτ' ἀποδοχμῶσας παχὺν αὐχένα, καδ δέ μιν ὕπνος
ἦρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος
ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἴνοβαρείων.
καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, 375
εἶως θερμαίνοιτο· ἔπεσσι δὲ πάντας ἑταίρους
θάρσυνον, μή τις μοι ὑποδείσας ἀναδύη.
ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάινος ἐν πυρὶ μέλλεν
ἄψεσθαι χλωρός περ ἐών, διεφαίνετο δ' αἰνῶς,

καὶ τότε ἔγων ἄσσον φέρον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι 380
ἴσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλάινον, ὄξυν ἐπ' ἄκρω,
ὀφθαλμῶ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἐρεισθεὶς
δίνεον, ὡς ὅτε τις τρουπῶ δόρου νήιον ἀνήρ
τροπάνω, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσσειούσιν ἱμάντι 385
ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ.
ὣς τοῦ ἐν ὀφθαλμῶ πυριήκεα μοχλὸν ἐλόντες
δινέομεν, τὸν δ' αἷμα περίρρεε θερμὸν ἰόντα.
πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν ἀντιμή
γλήνης καιομένης, σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ρίζαι. 390
ὡς δ' ὅτ' ἀνήρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἢ σκέπαρον
εἰν ὕδατι ψυχρῶ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα
φαρμάσων· τὸ γὰρ αὐτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
ὣς τοῦ σίξ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέω περὶ μοχλῶ.
σμερδαλέον δὲ μέγ' ὤμωξεν, περὶ δ' ἴαχε πέτρῃ, 395
ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ'· αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἷματι πολλῶ.
τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων,
αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπνευ, οἱ ῥά μιν ἀμφὶς
ᾤκεον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας. 400
οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
ἰστάμενοι δ' εἴροντο περὶ σπέος, ὅτι ἐ κήδοι·
,τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδε βόησας
νύκτα δι' ἀμβροσίην καὶ ἀύπνους ἄμμε τίθησθα;
ἦ μὴ τίς σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει; 405
ἦ μὴ τίς σ' αὐτὸν κτείνει δόλω ἢ βίηφιν;
τοὺς δ' αὐτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερός Πολύφημος·
,ὦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλω οὐδὲ βίηφιν·
οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
,εἰ μὲν δὴ μὴ τίς σε βιάζεται οἶον ἔόντα, 410

νοῦσόν γ' οὐ πως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι,
ἀλλὰ σύ γ' εὐχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι·

ὣς ἄρ' ἔφην ἀπιόντες, ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.

Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν 415

χερσὶ ψηλαφόων ἀπὸ μὲν λίθου εἶλε θυράων,
αὐτὸς δ' εἰνὶ θυρήσιν καθέζετο χεῖρε πετάσσας,
εἴ τινα πού μετ' ὕεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε·
οὔτω γὰρ πού μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.

αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὅχ' ἄριστα γένοιτο, 420

εἴ τιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἤδ' ἐμοὶ αὐτῷ
εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον
ὡς τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθην ἦεν.
ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.

ἄρσενες ὄιες ἦσαν ἐντρεφές δασύμαλλοι, 425

καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφές εἶρος ἔχοντες·
τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐνστρεφέεσσι λύγοισιν,
τῆς ἐπι Κύκλωψ εὐδὲ πέλωρ ἀθεμίστια εἰδώς,
σύντρεις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
τὼ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἴτην σώοντες ἑταίρους. 430

τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' ὄιες φέρον· αὐτὰρ ἐγὼ γε —

ἄρνεϊὸς γὰρ ἔην μήλων ὅχ' ἄριστος ἀπάντων,
τοῦ κατὰ νῶτα λαβῶν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεῖς
κείμην· αὐτὰρ χερσὶν ἄώτου θεσπεσίῳ

νωλεμέως στρεφθεῖς ἐχόμην τετληότι θυμῷ. 435

ὣς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἡῶ δῖαν·

ἦμος δ' ἠοιγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,

καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα,

θήλειαι δὲ μέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς·

οὔθ' αὖτε γὰρ σφαραγεῦντο. ἄναξ δ' ὀδύνησιν κακῆσιν 440

τειρόμενος πάντων ὀίων ἐπεμαίετο νῶτα

ὀρθῶν ἐσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ὑπ' εἰροπόκων οἴων στέρνοισι δέδεντο.
 ὕστατος ἄρνεϊὸς μῆλων ἔστειχε θύραζε
 λάχνῳ στεινόμενος καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι. 445
 τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερός Πολύφημος·
 ,κριὲ πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μῆλων
 ὕστατος; οὐ τι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἴων,
 ἀλλὰ πολὺν πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἄνθεα ποίης
 μακρὰ βιβάς, πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις, 450
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίειαι ἀπονέεσθαι
 ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος. ἦ σύ γ' ἀνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθέεις, τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι δαμασσάμενος φρένας οἴνω,
 Οὔτις, ὃν οὐ πῶ φημι πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον. 455
 εἰ δὴ ὁμοφρονέοις ποτιφωνήεις τε γένοιο
 εἰπεῖν, ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἤλασκάξει·
 τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλη
 θεινομένου ῥαίοιτο πρὸς οὔδει, κὰδ δέ κ' ἐμὸν κῆρ
 λωφήσειε κακῶν, τά μοι οὔτιδανὸς πόρην Οὔτις. 460
 ὧς εἰπὼν τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε.
 ἐλθόντες δ' ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς
 πρῶτος ὑπ' ἄρνειοῦ λύομην, ὑπέλυσα δ' ἐταίρους.
 καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,
 πολλὰ περιτροπέοντες ἐλεύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα 465
 ἰκόμεθ'. ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 οἳ φύγομεν θάνατον, τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ εἶων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἐκάστω,
 κλαίειν, ἀλλ' ἐκέλευσα θεῶς καλλίτριχα μῆλα
 πόλλ' ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλυρον ὕδωρ. 470
 οἳ δ' αἰψ' εἴσβαινον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον,
 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτου ἐρετμοῖς.

ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
καὶ τότε ἔγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισιν·
,Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἐταί-
ρους

475

ἔδμεναι ἐν σπῆι γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφιν.
καὶ λίην σέ γ' ἔμελλε κυχήσεσθαι κακὰ ἔργα,
σχέτλι', ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄξεο σῶ ἐνὶ οἴκῳ
ἔσθήμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.'

ὣς ἐφάμην, ὃ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μᾶλλον, 480
ἦκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο,
καὶ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρώροιο
[τυτθόν, ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἰκέσθαι].

ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
τὴν δ' ἄψ ἠπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα, 485
πλημυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.

αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεςσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν
ῶσα παρέξ, ἐτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα
ἐμβαλέειν κώπης, ἴν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν,
κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον. 490

ἀλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
καὶ τότε δὴ Κύκλωπα προσηύδων· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
,σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθιζέμεν ἄγριον ἄνδρα;

ὃς καὶ νῦν πόντουδε βαλὼν βέλος ἤγαγε νῆα 495
αὔτις ἐς ἠπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.
εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ ἢ αὐδήσαντος ἄκουσεν,
σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλας καὶ νῆια δοῦρα
μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλῶν· τόσσον γὰρ ἴησιν.'

ὣς φάσαν, ἀλλ' οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυ-
μόν,

500

ἀλλὰ μιν ἄψορρον προσέφην κεκοτηότι θυμῷ·

,Κύκλωψ, αἴ κέν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
ὀφθαλμοῦ εἶρηται ἀεικελίην ἀλαωτύν,
φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
υἷον Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκί᾽ ἔχοντα.‘ 505

ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ’ οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ·
,ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ’ ἱκάνει.
ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἡὺς τε μέγας τε,
Τήλεμος Εὐρουμίδης, ὃς μαντοσύνη ἐκέκαστο
καὶ μαντευόμενος κατεγήρα Κυκλώπεσσιν.‘ 510

ὃς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
ἀλλ’ αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
ἐνθάδ’ ἐλεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν·
νῦν δέ μ’ ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὔτιδανὸς καὶ ἄκικυς 515
ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ’ ἐδαμάσσατο οἶνω.
ἀλλ’ ἄγε δεῦρ’, Ὀδυσσεῦ, ἵνα τοι παρ ξείνια θείω
πομπήν τ’ ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν ἐννοσίγαιον·
τοῦ γὰρ ἐγὼ πάϊς εἰμί, πατὴρ δ’ ἐμὸς εὐχεται εἶναι·
αὐτὸς δ’, αἴ κ’ ἐθέλῃς, ἰήσεται, οὔδέ τις ἄλλος 520
οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.‘

ὣς ἔφατ’, αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
,αἴ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄιδος εἶσω,
ὥς οὐκ ὀφθαλμόν γ’ ἰήσεται οὐδ’ ἐνοσίχθων.‘ 525

ὣς ἐφάμην, ὁ δ’ ἔπειτα Ποσειδάωνι ἄνακτι
εὐχέτο χεῖρ’ ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
,κλυῖθι, Ποσειδάων γαιήοχε κυανοχαῖτα,
εἰ ἔτεόν γε σός εἰμι, πατὴρ δ’ ἐμὸς εὐχεται εἶναι,
δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἴκαδ’ ἰκέσθαι 530
[υἷον Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκί᾽ ἔχοντα].
ἀλλ’ εἴ οἱ μοῖρ’ ἐστὶ φίλους τ’ ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι

οἶκον εὐκτίμενον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν,
ὄψε κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἅπο πάντας ἑταίρους,
νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίας, εὐροὶ δ' ἐν πῆματα οἴκῳ. 535

ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε κυανοχαίτης.
αὐτὰρ ὃ γ' ἔξαῦτις πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας
ἦκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον,
καδ' δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
τυτθόν, ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἰκέσθαι. 540

ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.

ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
νῆες εὐσσελμοὶ μένον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
εἶατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ, 545

νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
δασσάμεθ', ὡς μὴ τίς μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
ἀρνειὸν δ' ἐμοὶ οἴῳ εὐκνήμιδες ἑταῖροι 550

μῆλων δαιομένων δόσαν ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
Ζηνὶ κελαινεφεί Κρονίδη, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
ῥέξας μηρί' ἔκαιον· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
ἀλλ' ὃ γε μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
νῆες εὐσσελμοὶ καὶ ἐμοὶ ἐρήρηες ἑταῖροι. 555

ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἠδύ·
ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως, 560
δὴ τότε ἔγῶν ἐτάροισιν ἐποτρύνσας ἐκέλευσα
αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
οἱ δ' αἰψ' εἴσβαινον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον,

ἔξῃς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτου ἐρετμοῖς.

ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ, 565
ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων καὶ
Κίρκης.

Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιεν
Αἰολος Ἴπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
πλωτῆ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δέ τέ μιν πέρι τεῖχος
χάλκεον ἄρρηκτον, λισσῆ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ.
τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν, 5
ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἠβώνοντες·
ἔνθ' ὃ γε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτις.
οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κεδνῆ
δαίνυνται, παρὰ δέ σφιν ὄνειάτα μυρία κεῖται,
κνισῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῆ 10
ἤματα· νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν
εὐδουσ' ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖσι λέχεσσι.
καὶ μὲν τῶν ἰκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλά.
μῆνα δὲ πάντα φίλει με καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,
Ἴλιον Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν· 15
καὶ μὲν ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼν ὁδὸν ἦτεον ἠδὲ κέλευον
πεμπέμεν, οὐδέ τι κεῖνος ἀνήνατο, τεῦχε δὲ πομπήν.
δῶκε δέ μ' ἐκδείρας ἄσκον βοὸς ἐννεῶροιο,
ἔνθα δὲ βυκτᾶων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα· 20

κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
 ἡμὲν πανέμεναι ἠδ' ὀρνύμεν, ὅν κ' ἐθέλησιν.
 νηὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιδι φαεινῇ
 ἀργυρῆ, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ·
 αὐτὰρ ἐμοὶ πνοιὴν Ζεφύρου προέηκεν ἄῆναι, 25
 ὄφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτούς· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίησιν.

ἐννημαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ,
 τῇ δεκάτῃ δ' ἤδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα,
 καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντες· 30
 ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα,
 αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, οὐδέ τῳ ἄλλῳ
 δῶχ' ἐτάρων, ἵνα θᾶσσον ἰκοίμεθα πατρίδα γαῖαν·
 οἱ δ' ἔταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
 καί μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι
 δῶρα παρ' Αἰόλου μεγαλήτορος Ἴπποτάδαο. 36

ᾧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 ,ὦ πόποι, ὡς ὄδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
 ἀνθρώποις, ὅτεών τε πόλιν καὶ γαῖαν ἵκηται.
 πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ 40
 ληίδος, ἡμεῖς δ' αὖτε ὁμῆν ὁδὸν ἐκτελέσαντες
 οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες·
 καὶ νῦν οἱ τάδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότῃτι
 Αἴολος. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδώμεθα, ὅτι τάδ' ἐστίν,
 ὅσσοις τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκηῶ ἔνεστιν. 45

ὣς ἔφασαν, βουλή δὲ κακὴ νίκησεν ἐταίρων·
 ἀσκήν μὲν λῦσαν, ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὕρουσαν.
 τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρειν πόντουδε θύελλα
 κλαίοντας, γαίης ἄπο πατρίδος. αὐτὰρ ἐγὼ γε
 ἐγρόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα, 50
 ἠὲ πεσῶν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,

ἢ ἀκέων τλαίην καὶ ἔτι ζωοῖσι μετείην.
 ἀλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα, καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηὶ
 κείμην. αἶ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
 αὐτίς ἐπ' Αἰολίην νῆσον, στενάχοντο δ' ἑταῖροι. 55

ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ,
 αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θεῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σίτιό τ' ἐπασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος,
 δὴ τότε ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον
 βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δὲ κίχανον 60
 δαινύμενον παρὰ ἧ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσσιν.

ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
 ἐζόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον ἕκ τ' ἐρέοντο·
 ,πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων;
 ἦ μὲν σ' ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν, ὕφρ' ἀφίκοιο 65
 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα καὶ εἴ πού τοι φίλον ἐστίν.'

ὣς φάσαν, αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον ἀχνύμενος κῆρ·
 ,ἄσάν μ' ἔταροί τε κακοὶ πρὸς τοῖσί τε ὕπνος
 σχέτλιος. ἀλλ' ἀκέσασθε, φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν.'

ὣς ἐφάμην μαλακοῖσι καθαρπτόμενος ἐπέεσσιν, 70
 οἱ δ' ἄνεω ἐγένοντο· πατήρ δ' ἠμείβετο μύθῳ·
 ,ἔρρ' ἐκ νήσου θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζωόντων·
 οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
 ἄνδρα τόν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν·
 ἔρρε, ἐπεὶ ἄρα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἰκάνεις.' 75
 ὣς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.

ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς
 ἡμετέρῃ ματίῃ, ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.
 ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ, 80
 ἑβδομάτῃ δ' ἰκόμεσθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον,
 Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμῆν

ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει.
 ἔνθα κ' ἄνπνος ἀνήρ διοιὺς ἐξήρατο μισθοῦς,
 τὸν μὲν βουκολέων, τὸν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύων· 85
 ἔγγυς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι.
 ἔνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἦλθομεν, ὃν πέρι πέτρῃ
 ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν,
 ἀκταὶ δὲ προβλήτες ἐναντία ἀλλήλησιν
 ἐν στόματι προύχουσιν, ἀραιή δ' εἴσοδος ἐστίν, 90
 ἔνθ' οἱ γ' εἶσω πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
 αἱ μὲν ἄρ' ἐντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
 πλησίαι· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κῦμά γ' ἐν αὐτῷ,
 οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον, λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνῃ·
 αὐτὰρ ἐγὼν οἶος σχέθον ἔξω νῆα μέλαιναν, 95
 αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, πέτρῃς ἐκ πείσματα δήσας.
 ἔστην δὲ σκοπιῆν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν·
 ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα,
 καπνὸν δ' οἶον ὄρωμεν ἀπὸ χθονὸς αἰσσοῦντα.
 δῆ τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας, 100
 οἱ τινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῆτον ἔδοντες,
 ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας.
 οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδόν, ἧ περ ἄμαξαι
 ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην,
 κούρη δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ, 105
 θυγατέρ' ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο.
 ἠ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέεθρον
 Ἄρτακίην· ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον·
 οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον ἐκ τ' ἐρέοντο,
 ὅς τις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσοι· 110
 ἠ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑπερεφῆς δῶ.
 οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δῶματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 εὔρον, ὅσῃν τ' ὄρεος κορυφήν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.

ἦ δ' αἰψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφατῆα,
 ὄν πόσιν, ὅς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον. 115
 αὐτίχ' ἕνα μάρφας ἐτάρων ὠπλίσσατο δεῖπνον·
 τῶ δὲ δὴ ἀίξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἰκέσθην.
 αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοήν διὰ ἄστεος· οἱ δ' αἰόντες
 φοίτων ἴφθιμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
 μυρίοι, οὐκ ἄνδρεςσιν ἐοικότες, ἀλλὰ Γίγασιν. 120
 οἱ δ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισιν
 βάλλον· ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρειν
 ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενῶν·
 ἰχθυῶν δ' ὡς πείρουτες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.
 ὄφρ' οἱ τοὺς ὄλεκον λιμένος πολυβενθέος ἐντός, 125
 τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὸς κυανοπρώροιο.
 αἰψα δ' ἐμοῖς ἐτάρουσιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν·
 οἱ δ' ἄλλα πάντες ἀνέρριψαν δείσαντες ὄλεθρον. 130
 ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας
 νηῶν ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀολλέες αὐτόθ' ὕλοντο.
 ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους.
 Αἰαίην δ' ἐς νῆσον ἀφίκομεθ'· ἐνθα δ' ἔναιεν 135
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς ἀυδήεσσα,
 αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο·
 ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσιμβρότου Ἥελίοιο
 μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὠκεανὸς τέκε παῖδα.
 ἐνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ 140
 ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἠγεμόνευεν.
 ἐνθα τότε ἐκβάντες δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
 κείμεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' Ἥώς,

καὶ τότε ἔγων ἐμὸν ἔγχος ἔλων καὶ φάσγανον ὄξυ 145
καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήιον ἐς περιωπήν,
εἴ πως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπήν τε πυθοίμην.
ἔστην δὲ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθῶν,
καὶ μοι εἴσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρουοδείης,
Κίρκης ἐν μεγάροισι, διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην. 150
μερμήριξα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
ἐλθεῖν ἠδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἶθοπα καπνόν.
ᾧδε δέ μοι φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
πρωτ' ἐλθόντ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης
δεῖπνον ἐταίροισιν δόμεναι προέμεν τε πυθέσθαι. 155
ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιῶν νεὸς ἀμφιελίσσης,
καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα,
ὅς ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν
ἦκεν. ὁ μὲν ποταμόνδε κατήειεν ἐκ νομοῦ ὕλης
πιόμενος· δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἠελίοιο· 160
τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα
πληῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρου χάλκεον ἐξεπέρησεν,
καδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίησι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων δόρου χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
εἰρυσάμην· τὸ μὲν αὔθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ 165
εἶασ'· αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπᾶς τε λύγους τε,
πεῖσμα δ', ὅσον τ' ὄργυιαν, ἐυστρεφῆς ἀμφοτέρωθεν
πλεξάμενος συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου,
βῆν δὲ καταλοφάδεια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν
ἔγχει ἐρειδόμενος, ἐπεὶ οὐ πως ἦεν ἐπ' ὤμου· 170
χειρὶ φέρειν ἐτέρη· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
καδ δ' ἔβαλον προπάροιθε νεός, ἀνέγειρα δ' ἐταίρους
μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
ᾧ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ' ἀχνύμενοί περ
εἰς Αἶδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ· 175

ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηὶ θοῇ βρωσίς τε πόσις τε,
μνησόμεθα βρώμης, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῶ.⁶

ὣς ἐφάμην, οἳ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο,
ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἀλὸς ἀτρυγέτοιο
θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν. 180
αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.

ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἠδύ·
ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν, 185
δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορῆν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
,[κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι.]
ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὄπη ζόφος οὐδ' ὄπη ἠώς,

οὐδ' ὄπη ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶς ὑπὸ γαῖαν, 191
οὐδ' ὄπη ἀννεῖται· ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον,
εἴ τις ἔτ' ἔσται μῆτις. ἐγὼ δ' οὐκ οἶομαι εἶναι.
εἶδον γὰρ σκοπιῆν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθῶν
νησον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἔστεφάνωται· 195

αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κεῖται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση
ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.⁶

ὣς ἐφάμην, τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ
μνησαμένοις ἔργων Δαιστρυγόνος Ἀντιφάταο
Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος ἀνδροφάγοιο. 200

κλαῖον δὲ λιγέως θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·
ἀλλ' οὐ γάρ τις προῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν.
αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας ἐυκνήμιδας ἑταίρους
ἠρίθμεον, ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὕπασσα·
τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής. 205
κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλομεν ὦκα·

ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρύλοχοιο
 βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῷ γε δύο καὶ εἴκοσ' ἑταῖροι
 κλαίοντες· κατὰ δ' ἅμμε λίπον γοόοντας ὕπισθεν.
 εὖρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης 210
 ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ·
 ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἠδὲ λέοντες.
 τοὺς αὐτῆ κατέθελξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν
 οὐδ' οἷ γ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοί γε
 οὐρῆσιν μακροῆσι περισσαίνοντες ἀνέσταν. 215
 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἄρακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα
 σαίνωσ', αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ,
 ὧς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἠδὲ λέοντες
 σαῖνον· τοὶ δ' ἔδεισαν, ἐπεὶ ἶδον αἰνὰ πέλωρα.
 ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο, 220
 Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῆ,
 ἰστὸν ἐποιχομένης μέγαν ἄμβροτον, οἷα θεάων
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Πολίτης ὕρχαμος ἀνδρῶν,
 ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν κεδνώτατός τε· 225
 ,ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἰστὸν
 καλὸν ἀοιδιάει, δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν,
 ἢ θεὸς ἢ γυνή· ἀλλὰ φθεγγώμεθα θᾶσσον.
 ὧς ἄρ' ἐφώνησεν, τοὶ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες.
 ἦ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὦϊξε φαιινὰς 230
 καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀιδρεῖησιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινε, ὀισάμενος δόλον εἶναι.
 εἶσεν δ' εἰσαγαγοῦσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε,
 ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρόν
 οἴνω Πραμνεῖω ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτῳ 235
 φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοῖατο πατρίδος αἴης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα

θάβδω πεπληγυῖα κατὰ συφειοῖσιν ἔεργνυ.

οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε
καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὡς τὸ πάρος περ.

ὣς οἱ μὲν κλαίοντες ἔερχατο, τοῖσι δὲ Κίρκη 241
πάρ ρ' ἄκυλον βάλανόν τε βάλεν καρπὸν τε κρανεΐης
ἔδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν·

Εὐρύλοχος δ' αἰψ' ἦλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν
ἀγγελίην ἐτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον. 245

οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος ἰέμενός περ,

κῆρ ἄχει μέγλω βεβολημένος· ἐν δέ οἱ ὄσσε

δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ὠίετο θυμός.

ἀλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες,

καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξεν ὄλεθρον· 250

ἦομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·

εὐρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλὰ

[ἔξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ].

ἐνθα δέ τις μέγαν ἴστων ἐποιχομένην λίγ' αἶιδεν

ἢ θεὸς ἢ ἐ γυνή· τοὶ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες· 255

ἢ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὠίξε φαιινὰς

καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεΐησιν ἔποντο·

αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, δισάμενος δόλον εἶναι.

οἱ δ' ἅμ' αἰστώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν

ἔξεφάνη· δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίαζον· 260

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον

ὤμοιιν βαλόμην, μέγα χάλκεον, ἀμφὶ δὲ τόξα·

τὸν δ' ἄψ ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἠγήσασθαι.

αὐτὰρ ὅ γ' ἀμφοτέρησι λαβῶν ἐλλίσσετο γούνων

[καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα]· 265

μη μ' ἄγε κεῖσ' ἀέκοντα, διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ·

οἶδα γάρ, ὡς οὔτ' αὐτὸς ἐλεύσειαι οὔτε τιν' ἄλλον

ἄξεις σῶν ἐτάρων. ἀλλὰ ξὺν τοῖσδεσι θᾶσσον

φεύγωμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἡμᾶρ·

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 „Εὐρύλοχ', ἦ τοι μὲν σὺ μὲν' αὐτοῦ τῶδ' ἐνὶ χώρῳ 271
 ἔσθων καὶ πίνων κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 αὐτὰρ ἐγὼν εἶμι, κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη·

ὣς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀνήιον ἠδὲ θαλάσσης.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας 275
 Κίρκης ἴξεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
 ἔνθα μοι Ἑρμείας χρυσόροραπις ἀντεβόλησεν
 ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, νεηνίῃ ἀνδρὶ εἰκῶς,
 πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦ περ χαριεστάτη ἦβη·
 ἐν τ' ἄρα μοι φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 „πῆ δὴ αὐτ', ὦ δύστηνε, δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος, 281
 χώρου ἄιδρις ἐών; ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 ἔρχεται ὡς τε σύες πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες.
 ἦ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; οὐδέ σε φημι
 αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σύ γ', ἔνθα περ ἄλλοι. 285
 ἀλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω.

τῆ, τόδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς δῶματα Κίρκης
 ἔρχευ, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλάλησιν κακὸν ἡμᾶρ.
 πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώια δήνεα Κίρκης.
 τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτω. 290
 ἀλλ' οὐδ' ὡς θέλξει σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἔασει
 φάρμακον ἐσθλόν, ὃ τοι δώσω, ἐρέω δὲ ἕκαστα.
 ὁππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκει ῥάβδῳ,
 δὴ τότε σὺ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκη ἐπάϊξαι, ὡς τε κτάμεναι μενεαίνων. 295

ἠ δέ σ' ὑποδείσσασα κελήσεται εὐνηθῆναι·
 ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν,
 ὄφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἐτάρους αὐτόν τε κομίσῃ·
 ἀλλὰ κέλεσθαί μιν μακάρων μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,

μή τί τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο, 300
μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείη·

ὣς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον ἀργεῖφόντης
ἐκ γαίης ἐρύσας καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.

ρίξῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος·
μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
ἀνδράσι γε θνητοῖσι, θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται. 306

Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
νῆσον ἀν' ὑλήεσσαν, ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
ἦια, πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.

ἔστην δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο· 310
ἐνθα στὰς ἐβόησα, θεὰ δέ μοι ἔκλυεν αὐδῆς.

ἦ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὦϊξε φαιινὰς
καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν ἀκαχήμενος ἦτορ.

εἶσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου
καλοῦ δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσὶν ἦεν· 315

τεῦχε δέ μοι κνκεῶ χρυσέῳ δέπαι, ὄφρα πίοιμι,
ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.

αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἔθελξεν,
ῥάβδῳ πεπληγυῖα ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

ἔρχεο νῦν συφεόνδε, μετ' ἄλλων λέξο ἐταίρων· 320
ὣς φάτ', ἐγὼ δ' ἄορ ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ

Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥς τε κτάμεναι μενεαίνων.

ἦ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; 325
θαῦμά μ' ἔχει, ὥς οὔ τι πίων τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης·

οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
ὅς κε πῆ καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.

[σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσι ἀκήλητος νόος ἐστίν.]

ἦ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, ὅν τέ μοι αἰεὶ 330

φάσκειν ἐλεύσεσθαι χρυσόροαπισ ἀργεῖφόντης
 ἐκ Τροίης ἀνιόντα θεῶν σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 ἀλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄορ θεό, νῶι δ' ἔπειτα
 εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβείομεν, ὄφρα μιγέντε
 εὐνῇ καὶ φιλότῃτι πεποιίδομεν ἀλλήλοισιν. 335

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γάρ με κέλεαι σοὶ ἥπιον εἶναι,
 ἢ μοι σῶς μὲν ἔσθῃκας ἐνὶ μεγάροισιν ἑταίρους,
 αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα δολοφρονέουσα κελεύεις
 εἰς θάλαμόν τ' ἰέναι καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς, 340
 ὄφρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης.
 οὐδ' ἂν ἐγὼ γ' ἐθέλοιμι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 μὴ τί μοι αὐτῶ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο. 345

ὣς ἐφάμην, ἣ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυεν, ὡς ἐκέλευον. 345
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,
 καὶ τότε ἐγὼ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.

ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 τέσσαρες, αἳ οἱ δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασιν·
 γίννονται δ' ἄρα ταί γ' ἐκ τε κρηνέων ἀπὸ τ' ἀλσέων 350
 ἐκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς ἄλαδε προρέουσιν.
 τάων ἣ μὲν ἔβαλλε θρόνοις ἐνὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρεα καθύπερθε, ὑπένερθε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·
 ἣ δ' ἑτέρη προπάρουθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας
 ἀργυρέας, ἐπὶ δέ σφι τίθει χρύσεια κάνεια· 355
 ἣ δὲ τρίτη κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
 ἠδὺν ἐν ἀργυρέῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 ἣ δὲ τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει καὶ πῦρ ἀνέκαιεν
 πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ, ἰαίνετο δ' ὕδωρ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ζέσσειεν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῶ, 360
 εἰς ῥ' ἀσάμινθον ἔσασα λό' ἐκ τρίποδος μεγάλου,

θυμῆρες κεράσασα, κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων,
 ὄφρα μοι ἐκ κάματος θυμοφθόρον εἴλετο γυίων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ λουῖσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλήν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα, 365
 εἶσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου
 καλοῦ δαιδαλέου, ὑπὸ δὲ θροῆνυς ποσὶν ἦεν.

[χέριβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῆ χρυσεῖη ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν. 370

σῆτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πόλλ' ἐπιθειῖσα χαριζομένη παρεόντων·]
 ἐσθέμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῶ δ' οὐχ ἦνδανε θυμῶ,
 ἀλλ' ἤμην ἄλλο φρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.

Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἔμ' ἤμενον οὐδ' ἐπὶ σίτῳ 375
 χεῖρας ἰάλλοντα, κρατερόν δέ με πένθος ἔχοντα,
 ἄγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ,τίφθ' οὕτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔξαι ἴσος ἀναύδῳ,
 θυμὸν ἔδων, βρώμης δ' οὐχ ἄπτεαι οὐδὲ ποτῆτος;
 ἦ τινά που δόλον ἄλλον δῖαι· οὐδέ τί σε χρὴ 380
 δειδίμεν· ἦδη γάρ τοι ἀπάμοσα καρτερόν ὄρκον·

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ,ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, ὃς ἐναΐσιμος εἶη,
 πρὶν τλαίῃ πάσασθαι ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
 πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ιδέσθαι; 385
 ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν φαγέμεν τε κελεύεις,
 λῦσον, ἴν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἐρήρας ἐταίρους·

ὣς ἐφάμην, Κίρκη δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκειν
 ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέωξε σφυριοῦ,
 ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν εἰκότας ἐννεώροισιν. 390
 οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι, ἦ δὲ δι' αὐτῶν
 ἐρχομένη προσάλειφεν ἐκάστῳ φάρμακον ἄλλο·

τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ἄς πρὶν ἔφυσεν
φάρμακον οὐλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη·

ἄνδρες δ' ἄψ ἐγένοντο νεώτεροι, ἢ πάρος ἦσαν, 395
καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράσθαι.

ἔγνωσαν δέ μ' ἐκεῖνοι ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.

πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδν γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' ἐλέαιρε καὶ αὐτή.

ἦ δέ μευ ἄγχι στᾶσα προσηύδα διὰ θεάων· 400

·διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.

νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσετε ἠπειρόνδε,

κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσετε ὄπλα τε πάντα·

αὐτὸς δ' ἄψ ἰέναι καὶ ἄγειν ἐρίηρας ἐταίρους· 405

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐμοί γ' ἐπεπεῖθετο θυμὸς ἀγήνωρ,
βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.

εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ θοῇ ἐρίηρας ἐταίρους

οἴκτρ' ὀλοφυρομένους θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.

ὥς δ' ὅτ' ἂν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας, 410

ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσσονται·

πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι, οὐδ' ἔτι σηκοὶ

ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσιν

μητέρας· ὣς ἔμ' ἐκεῖνοι ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,

δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς 415

ὣς ἔμεν, ὥς εἰ πατρίδ' ἰκοίατο καὶ πόλιν αὐτὴν

τρηχεῖης Ἰθάκης, ἵνα τε τράφεν ἠδὲ γένοντο.

καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

·σοὶ μὲν νοστήσαντι, διοτρεφές, ὣς ἐχάρημεν,

ὥς εἴ τ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν· 420

ἀλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων κατάλεξον ὄλεθρον·

ὣς ἔφαν, αὐτὰρ ἐγὼ προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·

·νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσομεν ἠπειρόνδε,

κτῆματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσομεν ὄπλα τε πάντα·
 αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθε ἐμοὶ ἅμα πάντες ἔπεσθαι, 425
 ὄφρα ἴδηθ' ἐτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης
 πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.

ὣς ἐφάμην, οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίδοντο.
 Εὐρύλοχος δέ μοι οἶος ἐρύκανε πάντας ἐταίρους
 [καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα]· 430
 ,ἄ δειλοί, πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμείρετε τούτων,
 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι, ἢ κεν ἅπαντας
 ἢ σῶς ἢ ἐλύκους ποιήσεται ἢ ἐλέοντας,
 οἱ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη,
 ὣς περ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο 435
 ἡμέτεροι ἔταροι, σὺν δ' ὁ Θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 τούτου γὰρ καὶ κεῖνοι ἀτασθαλίησιν ὄλοντο.'

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ γε μετὰ φρεσὶ μερμήριξα,
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 τῷ οἱ ἀποπλήξας κεφαλὴν οὐδάσδε πελάσσαι 440
 καὶ πηῶ περ εἰόντι μάλα σχεδόν· ἀλλὰ μ' ἐταῖροι
 μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 ,διογενές, τοῦτον μὲν ἔασομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
 αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 ἡμῖν δ' ἠγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης.' 445

ὣς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀνήιον ἠδὲ θαλάσσης.
 οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηὶ λέλειπτο,
 ἀλλ' ἔπετ'· ἔδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν.

τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
 ἐνδυκέως λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ, 450
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλεν ἠδὲ χιτῶνας·
 δαινυμένους δ' ἐν πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισιν.
 οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον φράσσαντό τ' ἐσάντα,
 κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα.

ἢ δέ μεν ἄγχι σταῖσα προσηύδα δῖα θεάων· 455

,[διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
μηκέτι νῦν θαλερὸν γόον ὄρουτε· οἶδα καὶ αὐτή,
ἡμὲν ὅσ' ἐν πόντῳ πάθεται ἄλγεα ἰχθυόεντι,
ἢ δ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον, 460
εἰς ὃ κεν αὐτίς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε,
οἶον ὅτε πρῶτιστον ἐλείπετε πατρίδα γαῖαν
τροχείης Ἰθάκης. νῦν δ' ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι,
αἰὲν ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι, οὐδέ ποθ' ὕμιν
θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπεὶ ἦ μάλα πολλὰ πέποσθε· 465

ὣς ἔφαθ', ἡμῖν δ' αὐτ' ἐπεπεΐθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
ἔνθα μὲν ἤματα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἠδύ·
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὦραι
[μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη], 470
καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφαν ἐρήϊρες ἑταῖροι·
,δαιμόνι', ἦδη νῦν μιμνήσκειο πατρίδος αἴης,
εἴ τοι θέςφατόν ἐστι σαωθῆναι καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑπόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν·

[ὣς ἔφαν, αὐτὰρ ἐμοί γ' ἐπεπεΐθετο θυμὸς ἀγῆνωρ. 475
ὣς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἠδύ·
ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.]
αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς 480
γούνων ἐλλιτάνευσα, θεὰ δέ μεν ἔκλυεν αὐδῆς·
[καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·]
,ὦ Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἦν περ ὑπέστης,
οἴκαδε πεμψέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἦδη,
ἢ δ' ἄλλων ἐτάρων, οἳ μεν φθινύθουσι φίλον κῆρ 485

ἀμφ' ἔμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύ γε νόσφι γένηαι·

ὣς ἐφάμην, ἣ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
 ,διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῶ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ.
 ἀλλ' ἄλλην χρῆ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι καὶ ἰκέσθαι 490
 εἰς Ἀίδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
 ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο,
 μάντηος ἀλαοῦ, τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσιν·
 τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια,
 οἴῳ πεπνῦσθαι, τοὶ δὲ σκιαὶ αἰσσοῦσιν· 495

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδέ νύ μοι κῆρ
 ἦθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρᾶν φάος ἡελίοιο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον· 500
 ,ὦ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἠγεμονεύσει;
 εἰς Ἄιδος δ' οὐ πῶ τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ·

ὣς ἐφάμην, ἣ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
 ,διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 μή τί τοι ἠγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηὶ μελέσθω, 505
 ἰστὸν δὲ στήσας ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πετάσσας
 ἦσθαι· τὴν δέ κέ τοι πνοιῇ Βορέαιο φέρησιν.
 ἀλλ' ὀπότε ἂν δὴ νηὶ δι' Ὠκεανοῖο περήσης,
 ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσεα Περσεφονείης,
 μακραί τ' αἰγίροι καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι, 510
 νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' Ὠκεανῶ βαθυδίνῃ,
 αὐτὸς δ' εἰς Ἄιδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα.
 ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσιν
 Κώκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ,
 πέτρῃ τε ξύνεσις τε δύω ποταμῶν ἐριδούπων· 515
 ἐνθα δ' ἔπειθ', ἦρως, χριμφθεῖς πέλας, ὣς σε κελεύω,

βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἄμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χειῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν,
 πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἠδέϊ οἴνω,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφριτα λευκὰ παλύνειν. 520
 πολλὰ δὲ γοννοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
 ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην στεῖραν βοῦν, ἣ τις ἀρίστη,
 ῥέξειεν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν,
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν οἶν ἱερευσέμεν οἴῳ
 παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν. 525
 αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῆσι λίσση κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν,
 ἔνθ' οἶν ἀρνειὸν ῥέξειεν θῆλύν τε μέλαιναν
 εἰς ἔρεβος στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι
 ἰέμενος ποταμοῖο ῥοάων· ἔνθα δὲ πολλαὶ
 ψυχαὶ ἐλεύσονται νεκύων κατατεθνηῶτων. 530
 δὴ τότε ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι
 μῆλα, τὰ δὴ κατάκειτ' ἐσφαγμένα νηλεί χαλκῷ,
 δείραντας κατακῆαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ 535
 ἦσθαι, μηδὲ ἔαν νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
 αἵματος ἄσσον ἴμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
 ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
 ὃς κέν τοι εἶπησιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἰχθυόεντα. 540
 ὣς ἔφατ', αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 ἄμφι δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσβεν·
 αὐτῇ δ' ἀργύφειον φᾶρος μέγα ἔννυτο νύμφη,
 λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλειτ' ἰξυῖ
 καλὴν χρυσεῖην, κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην. 545
 αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ὤτρυνον ἑταίρους
 μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·

μηκέτι νῦν εὐδοντες ἀωτειῖτε γλυκὺν ὕπνον,
 ἀλλ' ἴομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη·
 ὣς ἐφάμην, τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ. 550

οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἐταίρους.
 Ἐλπήνωρ δέ τις ἔσκε νεώτατος, οὔτε τι λήην
 ἄλκιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρώς·
 ὅς μοι ἄνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 ψύχεος ἱμείρων, κατελέξατο οἴνοβαρείων. 555

κιννυμένων δ' ἐτάρων ὄμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας
 ἐξαπίνης ἀνόρουσε καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ἦσιν
 ἄψορρον καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακροήν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν· ἐκ δέ οἱ αὐχὴν
 ἀστραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Αἰδόσδε κατήλθεν. 560

ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον·
 φράσθε νύ που οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 ἔρχεσθ'· ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη,
 εἰς Αἶδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
 ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσῖαο. 565

ὣς ἐφάμην, τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 ἐξόμενοι δὲ κατ' αὐῶν γόων τίλλοντό τε χαίτας·
 ἀλλ' οὐ γάρ τις προῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν.

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης
 ἦομεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες, 570
 τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 ἀρνειὸν κατέδησεν ὄιν θῆλύν τε μέλαιναν,
 ῥεῖα παρεξελθοῦσα· τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ' ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα;

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Λ.

Νέκυια.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα δῖαν,
 ἐν δ' ἰστὸν τιθέμεσθα καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ,
 ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ἄν δὲ καὶ αὐτοὶ
 βαίνομεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. 5

ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἴκμενον οὖρον ἴει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 Κίρκη ἐνπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα.
 ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἡμεσθα· τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυεν. 10

τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἰστία ποντοπορούσης.
 δύσετό τ' ἠέλιος σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί,
 ἢ δ' ἐς πείραθ' ἴκανε βαθυρροῦ Ὠκεανοῖο.
 ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε,
 ἠέρι καὶ νεφέλη κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς 15

ἠέλιος φαέθων καταδέσκειται ἀκτίνεσσι,
 οὔθ' ὀπὸτ' ἄν στείχησι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 οὔθ' ὅτ' ἄν ἄψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται,
 ἀλλ' ἐπὶ νύξ ὀλοή τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.

νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν, ἐκ δὲ τὰ μῆλα 20
 εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο
 ἦομεν, ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.

ἔνθ' ἱερόια μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
 ἔσχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 βόθρον ὄρουξ', ὅσσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα, 25
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεόμην πᾶσιν νεκύεσσι,

πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἠδέει οἴνω,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνον.
 πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
 ἔλθων εἰς Ἰθάκην στεῖραν βοῦν, ἣ τις ἀρίστη, 30
 ῥέξειν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν,
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν οἶν ἰερευσέμεν οἴῳ
 παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισιν.
 τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 ἔλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβῶν ἀπεδειροτόμησα 35
 ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἶμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
 ψυχὰι ὑπέξ ἐρέβευς νεκύων κατατεθνηώτων.
 [νύμφαι τ' ἠίδεοί τε πολύτλητοί τε γέροντες
 παρθενικαί τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι,
 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείησιν, 40
 ἄνδρες ἀρηίφατοι βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες·
 οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
 θεσπεσίη ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἤρειν.]
 δὴ τότε' ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεί χαλκῶ, 45
 δείραντας κατακῆαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἤμην, οὐδ' εἶων νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
 αἵματος ἄσσον ἴμεν, πρὶν Τειρεσίαο πνθῆσθαι. 50

πρώτη δὲ ψυχὴ Ἑλπήνορος ἦλθεν ἑταίρου·
 οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρουοδείης·
 σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς
 ἄκλαυτον καὶ ἄθαπτον, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγεν.
 τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῶ 55
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἑλπήνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφου ἠερόεντα;

ἔφθης πεζὸς ἰὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ·

ὣς ἐφάμην, ὃ δέ μ' οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ·
 ,[διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,] 60

ἄσέ με δαίμονος αἴσα κακὴ καὶ ἀθέσφατος οἴνος.
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
 ἄπορον καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐχὴν
 ἀστραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Ἀιδόσδε κατῆλθεν. 65

νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι, οὐ παρεόντων,
 πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρός, ὃ σε τρέφε τυτθὸν ἐόντα,
 Τηλεμάχου θ', ὃν μοῦνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
 οἶδα γάρ, ὡς ἐνθένδε κιῶν δόμου ἐξ Ἀίδαο
 νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις ἐνεργέα νῆα· 70

ἐνθα σ' ἔπειτα, ἄναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἐμεῖο.
 μή μ' ἄκλαυτον ἄθαπτον ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν
 νοσφισθεῖς, μή τοί τι θεῶν μῆνιμα γένωμαι,
 ἀλλὰ με κακκῆαι σὺν τεύχεσιν, ἄσφα μοι ἔστιν,
 σῆμά τέ μοι χεῦναι πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, 75
 ἀνδρὸς δυστήνοιο καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
 ταῦτά τέ μοι τελέσαι πῆξαι τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν,
 τῷ καὶ ζωὸς ἔρεσσον ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν·

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ,ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω· 80

νῶι μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ στυγεροῖσιν
 ἤμεθ', ἐγὼ μὲν ἄνευθεν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχων,
 εἶδωλον δ' ἐτέρωθεν ἐταίρου πόλλ' ἀγόρευεν·

ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ μητρὸς κατατεθνηκυῖης,
 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀντίκλεια, 85
 τὴν ζωὴν κατέλειπον ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν.
 τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ·
 ἄλλ' οὐδ' ὣς εἶων προτέρην, πυκινόν περ ἄχεύων,

αἵματος ἄσσον ἴμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.

ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θηβαίου Τειρεσίαο 90
 χρύσειον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν·
 ,[διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
 τίπτ' αὐτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἠελίοιο
 ἦλυθες, ὄφρα ἴδῃ νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον;
 ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου, ἄπισχε δὲ φάσγανον ὄξύ, 95
 αἵματος ὄφρα πῖω καὶ τοι νημερτέα εἶπω.

ὣς φάτ', ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
 κουλεῶ ἔγκατέπηξ'. ὁ δ' ἐπεὶ πῖεν αἶμα κελαινόν,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων·
 ,νόστον δίζηαι μελιηδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ· 100
 τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ οἶω
 λήσειν ἐννοσίγαιον, ὃ τοι κότον ἐνθετο θυμῷ
 χωόμενος, ὅτι οἶ νῖόν φίλον ἐξαλάωσας.
 ἀλλ' ἔτι μὲν κε καὶ ὣς κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε,
 αἶ κ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυνκακέειν καὶ ἑταίρων, 105
 ὁππότε κε πρῶτον πελάσῃς ἐνεργέα νῆα
 Θρινακίῃ νήσῳ προφυγῶν ἰοειδέα πόντον,
 βοσκομένας δ' εὗρητε βόας καὶ ἴφια μῆλα
 Ἥελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.
 τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἕαζ νόστου τε μέδῃαι, 110
 καὶ κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
 εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον,
 νηὶ τε καὶ ἑτάροις. αὐτὸς δ' εἴ πέρ κεν ἀλύξῃς,
 ὄψε κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους,
 νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης· δῆεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ, 115
 ἄνδρας ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίοτον κατέδουσιν
 μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἔδνα διδόντες.
 ἀλλ' ἦ τοι κείνων γε βίας ἀποτίσειαι ἐλθῶν·
 αὐτὰρ ἐπὴν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν

κτείνης ἤε δόλω ἢ ἀμφιδὸν ὀξεί χαλκῷ, 120
 ἔρχεσθαι δὴ ἔπειτα λαβῶν ἐυῆρες ἔρετμόν,
 εἰς ὃ κε τοὺς ἀφίκηαι, οἷ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 ἀνέρες οὐδέ θ' ἄλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους
 οὐδ' ἐυῆρε' ἔρετμά, τὰ τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. 125
 σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει.
 ὁππότε κεν δὴ τοι συμβλήμενος ἄλλος ὀδίτης
 φῆη ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὄμῳ,
 καὶ τότε δὴ γαίη πῆξας ἐυῆρες ἔρετμόν,
 ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι, 130
 ἀρνειὸν ταῦρόν τε συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
 οἴκαδ' ἀποστείχειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξείης. θάνατος δέ τοι ἐξ ἀλὸς αὐτῷ
 ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφυη 135
 γῆραι ὑπο λιπαρῷ ἀρημένον, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 ὄλβιοι ἔσσονται. τὰ δέ τοι νημερτέα εἶρω·

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ,Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ που ἐπέκλωσαν θεοὶ αὐτοί·
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον. 140
 μητρὸς τήνδ' ὀρόω ψυχὴν κατατεθνηκυίης·
 ἢ δ' ἀκέουσ' ἦσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ἐὼν υἱὸν
 ἔτλη ἐσάντα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθῆσασθαι·
 εἶπέ, ἄναξ, πῶς κέν με ἀναγνοίη τὸν εἶοντα;'

ὣς ἐφάμην, ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν· 145
 ,ῥηιδιὸν τοι ἔπος ἐρέω καὶ ἐπὶ φρεσὶ θήσω.
 ὅν τινα μὲν κεν ἐᾶς νεκύων κατατεθνηώτων
 αἵματος ἄσσουν ἴμεν, ὃ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει·
 ῶ δέ κ' ἐπιφθονέης, ὃ δέ τοι πάλιν εἶσιν ὀπίσσω·

ὣς φαμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἄιδος εἶσω 150

Τειρεσίαο ἄνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν·
 αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ
 ἦλυθε καὶ πῖεν αἶμα κελαινεφές. αὐτίκα δ' ἔγνων,
 καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ,τέκνον ἐμόν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα 155
 ζωὸς ἐών; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὀραῖσθαι.
 [μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα,
 Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὐ πῶς ἔστι περῆσαι
 πεζὸν ἐόντ', ἦν μή τις ἔχη ἐνεργέα νῆα.]
 ἦ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνεις 160
 νηὶ τε καὶ ἐτάροισι πολὺν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες
 εἰς Ἴθάκην, οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
 ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ,μῆτερ ἐμή, χρεῖά με κατήγαγεν εἰς Αἴδαο
 ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο· 165
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι ὀϊζύν,
 ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμεν Ἀγαμέμνονι δίῳ
 Ἴλιον εἰς εὐπῶλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον· 170
 τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
 ἦ δολιχὴ νοῦσος, ἦ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνε;
 εἶπε δέ μοι πατρός τε καὶ νιέος, ὃν κατέλειπον,
 ἦ ἔτι παρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἦέ τις ἤδη 175
 ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
 εἶπε δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε,
 ἦε μένει παρὰ παιδὶ καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει,
 ἦ ἤδη μιν ἔγρημεν Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος·
 ὣς ἐφάμην, ἦ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· 180
 ,καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ

σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἰζυραὶ δὲ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέματα δάκρυ χεούσῃ.
 σὸν δ' οὐ πῶ τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἔκμηλος
 Τηλέμαχος τεμένεα νέμεται καὶ δαΐτας εἴσας 185
 δαίνυται, ἄς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
 πάντες γὰρ καλέουσι. πατήρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει
 ἄγρῳ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται. οὐδέ οἱ εὐναὶ
 δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,
 ἀλλ' ὃ γε χεῖμα μὲν εὐδει, ὅθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ, 190
 ἐν κόνι ἄγχι πυρός, κακὰ δὲ χροῖ εἶματα εἶται·
 αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρους τεθλαυῖά τ' ὀπώρη,
 πάντη οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἶνοπέδοιο
 φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήταται εὐναί.
 ἐνθ' ὃ γε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει 195
 σὸν νόστου ποθέων, χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἰκάνει.
 οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον·
 οὔτ' ἐμέ γ' ἐν μεγάροισιν εὐσκοπος ἰοχέαιρα
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνευ,
 οὔτε τις οὔν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥ τε μάλιστα 200
 τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν·
 ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα·
 ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ γ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίζας
 μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλέειν κατατεθνηκυίης. 205
 τρὶς μὲν ἐφωρμήθην, ἐλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγειν,
 τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἵκελον ἦ καὶ ὀνειρώ
 ἔπτατ'. ἐμοὶ δ' ἄχος ὄξυ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 ,μητέρο ἐμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἐλέειν μεμαῶτα, 210
 ὄφρα καὶ εἰν Ἀίδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.

ἤ τί μοι εἶδωλον τόδ' ἀγανὴ Περσεφόνεια
ῶτρυν', ὄφρ' ἔτι μάλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;

ὣς ἐφάμην, ἣ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· 215
,ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
οὐ τί σε Περσεφόνεια Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει,
ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε τίς κε θάνησιν·
οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,
ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς κρατερόν μένος αἰθομένοιο 220
δαμνᾶ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λεύκ' ὀστέα θυμός,
ψυχὴ δ' ἠύτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.
ἀλλὰ φρόσδε τάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα
ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῆ εἶπησθα γυναικί·

νῶι μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ', αἰ δὲ γυναῖκες 225
ἤλυθον, ῶτρυνεν γὰρ ἀγανὴ Περσεφόνεια,
ὄσσαι ἀριστηῶν ἄλοχοι ἔσαν ἠδὲ θυγάτρεις.

αἰ δ' ἀμφ' αἶμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγερέθοντο,
αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἐκάστην.
ἠδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή. 230

σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ
οὐκ εἶων πίνειν ἅμα πάσας αἶμα κελαινόν.

αἰ δὲ προμνηστῖναι ἐπήισαν, ἠδὲ ἐκάστη
ὄν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.

ἔνθ' ἣ τοι πρώτην Τυρῶ ἴδον εὐπατέρειαν, 235
ἣ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο·

ἣ ποταμοῦ ἠράσσατ' Ἐνιπῆος θείοιο,
ὅς πολὺν κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἴησιν,
καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα. 240

τῷ δ' ἄρα εἰσάμενος γαιήοχος ἐννοσίγαιος
ἐν προχοῆς ποταμοῦ παρελέξατο δινήεντος·
πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη οὔρεϊ ἴδον,

κυρτωθέν, κρύψεν δὲ θεὸν θνητὴν τε γυναῖκα.
 [λύσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.] 245
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 ,χαῖρε, γύναι, φιλότῃτι· περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
 τέξεις ἀγλαὰ τέκνα, ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ
 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε. 250
 νῦν δ' ἔρχεν πρὸς δῶμα καὶ ἴσχεο μηδ' ὀνομήνης·
 αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 ὣς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα.
 ἢ δ' ὑποκυσαμένη Πελίην τέκε καὶ Νηληῖα,
 τῷ κρατερῷ θεράποντε Διὸς μέγαλοιο γενέσθην 255
 ἀμφοτέρω· Πελῆης μὲν ἐν εὐρυχόρῳ Ἴαωλκῷ
 ναῖε πολύρρητος, ὁ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.
 τοὺς δ' ἐτέρους Κρηθῆι τέκεν βασιλεία γυναικῶν,
 Αἴσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθάονά τ' ἱππιοχάρμη.
 τὴν δὲ μετ' Ἀντιόπην ἴδον Ἀσωποῖο θυγάτρα, 260
 ἢ δὴ καὶ Διὸς εὐχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι,
 καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιόνά τε Ζῆθόν τε,
 οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
 πύργωσάν τ', ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γε δύναντο
 ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην κρατερῷ περ ἔόντε. 265
 τὴν δὲ μετ' Ἀλκμήνην ἴδον Ἀμφιτρούωνος ἄκοιτιν,
 ἢ ῥ' Ἑρακλῆα θρασυμέμνονα θυμολέοντα
 γείνατ' ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μέγαλοιο μιγετσα·
 καὶ Μεγάρην Κρείοντος ὑπερθύμοιο θυγάτρα,
 τὴν ἔχεν Ἀμφιτρούωνος υἱὸς μένος αἰὲν ἀτειρῆς. 270
 μητέρα τ' Οἰδιπόδαο ἴδον, καλὴν Ἐπικάστην,
 ἢ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδρεῖῃσι νόοιο
 γημαμένη ᾧ υἱί· ὁ δ' ὄν πατέρ' ἐξεναρίζας
 γῆμεν· ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.

ἄλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηρότῳ ἄλγεα πάσχων 275
Καδμείων ἤνασσε θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλὰς·

ἢ δ' ἔβη εἰς Ἀίδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
ἄψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου,
ᾧ ἄχει σχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς ἐρινύες ἐκτελέουσιν. 280

καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα, τὴν ποτε Νηλεὺς
γῆμεν ἐὼν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,
ὀπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο,
ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυεῖω ἴφι ἄνασεν·

ἢ δὲ Πύλου βασίλευε, τέκεν δέ οἱ ἀγλαὰ τέκνα, 285
Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.

τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρῶ τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν,
τὴν πάντες μνώοντο περικτίται· οὐδ' ἄρα Νηλεὺς
τῷ ἐδίδου, ὅς μὴ ἔλικας βόας εὐρουμετώπους
ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε βίης Ἰφικληεῖης 290

ἀργαλέας. τὰς δ' οἶος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
ἐξελάαν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρα πέδησεν,
δεσμοὶ τ' ἀργαλέοι καὶ βουκόλοι ἀγροῖῳται.

ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο
ἄψ περιτελλομένου ἔτεος καὶ ἐπήλυθον ὦραι, 295

καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληεῖη
θέσφατα πάντ' εἰπόντα, Διὸς δ' ἔτελείετο βουλή.

καὶ Αἴδην εἶδον τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
ἢ ᾧ ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε,
Κάστορά θ' ἰππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, 300
τοὺς ἄμφω ζώουσι κατέχει φυσίζοος αἴα·

οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
τεθναῖσιν· τιμὴν δὲ λελόγγασιν ἴσα θεοῖσιν.

τὴν δὲ μετ' Ἰφιμέδειαν Ἀλωῆος παράκοιτιν 305

εἶσιδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι,
καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε, μινυνθαδίω δὲ γενέσθην,
Ῥτόν τ' ἀντίθεον τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην,
οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος ἄρουρα
καὶ πολὺ καλλίστους μετὰ γε κλυτὸν Ῥρίωνα· 310
ἐννέωροι γὰρ τοί γε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν
εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.
οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
φυλόπιδα στήσειν πολυάικος πολέμοιο.

Ἵσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, ἀντάρ ἐπ' Ὀσση 315
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἔν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἶη.
καὶ νύ κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἥβης μέτρον ἴκοντο·
ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱός, ὃν ἠύκομος τέκε Λητώ,
ἀμφοτέρω, πρὶν σφωὶν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
ἀνθῆσαι πνκάσαι τε γένυς ἐναυθεί λάχνη. 320

Φαίδρην τε Πρόκριον τε ἴδον καλήν τ' Ἀριάδνην,
κούρην Μίνωος ὀλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς
ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηναίων ἱεράων
ἤγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα
Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ Διονύσου μαρτυρήσιν. 325

Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἴδον στυγερήν τ' Ἐριφύλην,
ἣ χροσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.
πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
ὅσας ἠρώων ἀλόχους ἴδον ἠδὲ θύγατρας·
πρὶν γάρ κεν καὶ νύξ φθῖτ' ἄμβροτος. ἀλλὰ καὶ ὥρη 330
εὖδειν, ἣ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐλθόντ' ἐς ἐταίρους
ἣ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοῖς ὑμῖν τε μελήσει.“

ὣς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ,
κηληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων· 335
„Φαίηκες, πῶς ὑμῖν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι

εἶδός τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἔνδον εἴσας·
 ξεῖνος δ' αὐτ' ἐμός ἐστιν, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
 τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα
 οὕτω χρηρίζοντι κολούετε· πολλὰ γὰρ ὑμῖν 340
 κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.“

τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἦρως Ἐχένης,
 [ὄς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν·]
 „ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης
 μυθεῖται βασιλεία περιφρων· ἀλλὰ πίθεσθε. 345
 Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε.“

τὸν δ' αὐτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 „τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἴ κεν ἐγὼ γε
 ζωὸς Φαιήκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω·
 ξεῖνος δὲ τλήτω μάλα περ νόστοιο χατίζων 350
 ἔμπης οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, εἰς ὃ κε πᾶσαν
 δωτίνην τελέσω. πομπή δ' ἄνδρεςσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δῆμῳ.“

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν, 355
 εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μίμνειν,
 πομπὴν δ' ὀτρύνετε καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε,
 καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη,
 πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι·
 καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην 360
 πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα.“

τὸν δ' αὐτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 „ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὐ τί σ' εἴσκομεν εἰσορόωντες,
 ἠπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον, οἷά τε πολλοὺς
 βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους, 365
 ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο·
 σοὶ δ' ἐπι μὲν μορφῇ ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί.

μῦθον δ' ὥς ὅτ' ἀοιδὸς ἐπισταμένως κατέλεξας,
 πάντων τ' Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρὰ.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον, 370
 εἴ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἴδες, οἳ τοι ἅμ' αὐτῶ
 Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
 νῦξ δ' ἦδε μάλα μακρὴ, ἀθέσφατος· οὐδέ πω ὦρη
 εὔδειν ἐν μεγάρῳ, σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα.
 καὶ κεν ἐς ἡῶ δῖαν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ 375
 τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι.“

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ὦρη μὲν πολέων μύθων, ὦρη δὲ καὶ ὕπνου·
 εἰ δ' ἔτ' ἀκουέμεναί γε λιλαίεαι, οὐκ ἂν ἐγὼ γε 380
 τούτων σοι φθονέοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεύειν,
 κήδε' ἐμῶν ἐτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο,
 οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν αὐτήν,
 ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός.

αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη 385
 ἄγνη Περσεφόνηια γυναικῶν θηλυτεράων,
 ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 ἀχθυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἅμ' αὐτῶ
 οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 ἔγνω δ' αἰψ' ἐμ' ἐκεῖνος, ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαινόν· 390
 κλαῖε δ' ὅ γε λιγέως θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων,
 πιτνὰς εἰς ἐμὲ χειρᾶς, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
 ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἴς ἔμπεδος οὐδέ τι κῆκυς,
 οἷη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
 τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῶ, 395
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἀτρεΐδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;

ἦε σέ γ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν
 ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀντιμήν; 400
 ἦέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου
 βοῦς περιταμνόμενον ἠδ' οἴων πῶεα καλά,
 ἦε περὶ πτόλιος μαχεούμενον ἠδὲ γυναικῶν;
 ὣς ἐφάμην, ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ,διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ, 405
 οὔτ' ἐμέ γ' ἐν νῆεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν
 ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀντιμήν,
 οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 ἀλλὰ μοι Αἴγισθος τεύξας θάνατόν τε μόρον τε
 ἔκτα σὺν οὐλομένη ἄλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας, 410
 δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.
 ὣς θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
 νωλεμέως κτείνοντο σύες ὡς ἀργιόδοντες,
 οἳ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
 ἦ γάμῳ ἦ ἐράνῳ ἦ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ. 415
 ἦδη μὲν πολέων φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας,
 μουνᾶξ κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
 ἀλλὰ κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
 ὡς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
 κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἅπαν αἶματι θῦεν. 420
 οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς
 Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρῃ δολόμητις
 ἀμφ' ἐμοί, αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων
 βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἦ δὲ κυνώπις
 νοσφίσατ', οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς Αἶδαο 425
 χερσὶ κατ' ὀφθαλμοῦς ἐλέειν σὺν τε στόμ' ἐρεῖσαι.
 ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός,
 [ἦ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλῃται·]
 οἶον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς

κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἦ τοι ἔφην γε 430
 ἀσπάσιος παίδεσσιν ἰδὲ δμῶεσσιν ἑμοῖσιν
 οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἦ δ' ἔξοχα λυγρὰ ἰδυῖα
 οἷ τε κατ' αἰσχος ἔχευε καὶ ἔσσομένησιν ὀπίσσω
 θηλυτέρησι γυναιξί, καὶ ἦ κ' ἐνεργὸς ἔησιν·

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρείος εὐρύοπα Ζεὺς 436
 ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλάς
 ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί,
 σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἔοντι·
 ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ὦ νῦν μὴ ποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἥπιος εἶναι· 441
 μὴ οἱ μῦθον ἅπαντα πιφασκέμεν, ὅν κ' ἐν εἰδῆς,
 ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
 ἀλλ' οὐ σοί γ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἔκ γε γυναικός·
 λίην γὰρ πινυτή τε καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδεν 445
 κόρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.

ἦ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς
 ἐρχόμενοι πολεμόνδε· πάσις δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῶ
 νήπιος, ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἴζει ἀριθμῶ,
 ὄλβιος· ἦ γὰρ τόν γε πατήρ φίλος ὄψεται ἐλθῶν, 450
 καὶ κεῖνος πατέρα προσπτύξεται, ἦ θέμις ἐστίν.
 ἦ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἱὸς ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις
 ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
 [ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.
 κρύβδην, μῆδ' ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν 455
 νῆα κατισχέμεναι, ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.]
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἴ που ἔτι ζώνοντος ἀκούετε παιδὸς ἑμοῖο,
 ἦ που ἐν Ὀρχομενῶ ἦ ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι,
 ἦ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ· 460

οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀρέστης·

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
, Ἀτρεΐδη, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τι οἶδα,
ζῶει ὅ γ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν·

νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν 465

ἔσταμεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·

ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηληιάδεω Ἀχιλλῆος

καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο

Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἰδός τε δέμας τε

τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 470

ἔγνω δὲ ψυχὴ με ποδώκεος Αἰακίδαο

καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

, διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεται ἔργον;

πῶς ἔτλης Αἰδόσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ 475

ἄφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἰδῶλα καμόντων;

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

, ὦ Ἀχιλεῦ Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,

ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλήν

εἶποι, ὅπως Ἰθάκην εἰς παιπαλόεσσαν ἰκοίμην· 480

οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιίδος, οὐδέ πω ἀμῆς

γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἶεν ἔχω κακά. σεῖο δ', Ἀχιλλεῦ,

οὐ τις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω·

πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν ἴσα θεοῖσιν

Ἄργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν 485

ἐνθάδ' ἐών· τῷ μὴ τι θανῶν ἀκαχίζευ, Ἀχιλλεῦ·

ὣς ἐφάμην, ὁ δὲ μ' ἀντίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

, μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.

βουλοίμην κ' ἐπάροικος ἐὼν θητευέμεν ἄλλω,

ἄνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίωτος πολὺς εἴη, 490

ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

ἄλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγανοῦ μῦθον ἐνίσπες,
 ἢ ἔπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἦε καὶ οὐκί.
 εἶπε δέ μοι Πηλῆος ἀμύμονος, εἴ τι πέπυσσαι,
 ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, 495
 ἢ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 οὔνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χειρᾶς τε πόδας τε.
 εἰ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο,
 τοῖος ἔών, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 πέφνον λαδὶ ἄριστον ἀμύνων Ἀργείοισιν· 500
 εἰ τοιόσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ·
 τῷ κέ τεω στύξαιμι μένος καὶ χειρᾶς ἀάπτους,
 οἷ κεῖνον βιώωνται ἔεργουσὶν τ' ἀπὸ τιμῆς.

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ἦ τοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὐ τι πέπυσμαι, 505
 αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις.
 αὐτὸς γὰρ μιν ἐγὼ κοίλης ἐπὶ νηὸς εἴσης
 ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' ἐνκνήμιδας Ἀχαιούς.
 ἦ τοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλάς, 510
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·
 Νέστωρ ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικάσκομεν οἶω.
 αὐτὰρ ὅτ' ἐν πεδίῳ Τρώων μαρναίμεθα χαλκῷ,
 οὐ ποτ' ἐνὶ πληθυτῷ μένευ ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὁμίλῳ,
 ἀλλὰ πολὺ προθέεσκεν ἐὼν μένος οὐδενὶ εἴκων, 515
 πολλοὺς δ' ἀνδρας ἔπεφνευ ἐν αἰνῇ δημοτῆτι.
 πάντα δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσσον λαὸν ἔπεφνευ ἀμύνων Ἀργείοισιν,
 ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ,
 ἦρω' Εὐρύπυλον, πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι 520
 Κήτειοι κτείνοντο γυναιῶν εἵνεκα δῶρων.
 κεῖνον δὴ κάλλιστον ἶδον μετὰ Μέμνονα δῖον.

αὐτὰρ ὄτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Ἐπειός,
 Ἄργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντα τέταλτο,
 [ἤμην ἀνακλιῖναι πυκινὸν λόχον ἠδ' ἐπιθεῖναι,] 525
 ἔνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἠγῆτορες ἠδὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὠμόργυνντο τρέμον θ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστου·
 κεῖνον δ' οὐ ποτε πάμπαν ἐγῶν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 οὔτ' ὠχρήσαντα χροῖα κάλλιμον οὔτε παρειῶν
 δάκρυ ὁμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἰκέτευεν 530
 ἱππόθεν ἐξέμεναι, ξίφος δ' ἐπεμαίετο κώπην
 καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπήν,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινε
 ἀσκηθῆς, οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὀξεί χαλκῷ 535
 οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, οἷά τε πολλὰ
 γίννεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῖξ δέ τε μαίνεται Ἄρης·

ὧς ἐφάμην, ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιβᾶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 γηθοσύνη, ὅ οἱ υἷδον ἔφην ἀριδείκετον εἶναι. 540

αἶ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων κατατεθνηώτων
 ἔστασαν ἀχνύμεναι, εἴροντο δὲ κήδε' ἐκάστη.
 οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶν 545
 τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.

[παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.]
 ὧς δὴ μὴ ὕφελον νικᾶν τοιῶδ' ἐπ' ἀέθλω·
 τοίην γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευ,
 Αἴανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο 550
 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 τὸν μὲν ἐγῶν ἐπέεσσι προσηύδων μειλιχίοισιν·
 ,Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες

οὐδὲ θανῶν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου εἵνεκα τευχέων
οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν. 555

τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληιάδαο
ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές. οὐδέ τις ἄλλος
αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
ἐκπάγλως ἤχθηρε, τεῖν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν. 560

ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἴν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσης
ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν·

ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
ψυχὰς εἰς ἔρεβος νεκύων κατατεθνηῶτων.

ἔνθα χ' ὄμως προσέφη κεχολωμένος, ἧ κεν ἐγὼ τόν· 565
ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνηῶτων.

ἔνθ' ἦ τοι Μίνωα ἴδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
χρύσειον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσιν,
ἦμενον, οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἶροντο ἄνακτα 570
ἦμενοι ἑσταότες τε κατ' εὐρυπυλῆς Ἄϊδος δῶ.

τὸν δὲ μετ' Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα
θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
τοὺς αὐτὸς κατέπεφνευ ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσιν
χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἶεν ἀαγές. 575

καὶ Τιτυὸν εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
κείμενον ἐν δαπέδῳ, ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
γῦπε δέ μιν ἐκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον
δέετρον ἔσω δύνοντες, ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνητο χερσίν·
Λητώ γάρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παρὰκοιτιν, 580
Πυθῶδ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα
ἑστεῶτ' ἐν λίμνῃ· ἧ δὲ προσέπλαζε γενεῖω·
στεῦτο δὲ διψᾶων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι·

ὀσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρον πῖεῖν μενεαίνων, 585
 τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκειτ' ἀναβροχέν, ἀμφὶ δὲ ποσσὶν
 γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
 δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατὰ κρηῖθεν χέε καρπόν,
 ὄγχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι
 συκέαι τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθώσαι· 590
 τῶν ὀπότη' ἰθύσει' ὁ γέρον ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
 τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδόντα.

καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα
 λαῶν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρησιν.

ἦ τοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσσὶν τε 595
 λαῶν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
 ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότε' ἀποστρέψασκε κραταίς·
 αὐτίς ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λαῶσ ἀναιδής.
 αὐτὰρ ὃ γ' ἄψ ὤσασκε τιταινόμενος, κατὰ δ' ἰδρῶσ
 ἔρρεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρειν. 600

τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἑρακληΐην,
 εἰδωλον· αὐτῆς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τέρεται ἐν θαλίης καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
 [παῖδα Διὸς μέγαλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου].
 ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὥσ, 605
 πάντοσ' ἀτυζομένων· ὁ δ' ἔρεμνῆ νυκτὶ εἰοικῶσ,
 γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῆφιν ὀιστόν,
 δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι εἰοικῶσ.

σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἄορτηρ
 χρύσεος ἦν τελαμών, ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο, 610
 ἄρκτοι τ' ἀγρότεροί τε σύες χαροποί τε λέοντες,
 ὕσμῖναί τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε.
 μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
 ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἔῃ ἐγκάτθετο τέχνη.
 ἔγνω δ' αὐτ' ἔμ' ἐκεῖνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν, 615

καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ,διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἄ δειλ', ἧ τινὰ καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠγηλάζεις,
 ὄν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' ἀνγὰς ἠελίοιο.

Ζηνὸς μὲν πάϊς ἦα Κρονίουος, αὐτὰρ οἰζὺν 620

εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χεῖροσι φωτὶ
 δεδμημένην, ὃ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.

καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἔπεμψε κύν' ἄξοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
 φράζετο τοῦδέ γέ μοι κρατερώτερον εἶναι ἄεθλον·
 τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἠγαγον ἐξ Ἀίδαο, 625
 Ἑρμείας δέ μ' ἔπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

ὣς εἰπὼν ὃ μὲν αὐτίς ἔβη δόμον Ἄιδος εἶσω,
 αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἴ τις ἔτ' ἔλθοι
 ἀνδρῶν ἠρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.

καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ, 630

[Θησέα Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·]

ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν
 ἠχῆ θεσπεσίη· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἤρειν,
 μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
 ἐξ Ἀίδεω πέμψειεν ἀγανὴ Περσεφόνηια. 635

αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κίων ἐκέλευον ἑταίρους
 αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.

οἳ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.

τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο,
 πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος. 640

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Σειρῆνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες Ἡλίου.

αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανοῖο
 νηῦς, ἀπὸ δ' ἴκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 νῆσόν τ' Αἰαίην, ὅθι τ' Ἡοῦς ἠριγενείης
 οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἡελίοιο,
 νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλευμεν ἐν ψαμάθοισιν, 5
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ δῖαν.
 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης
 οἰσέμεναι νεκρόν, Ἐλπήνορα τεθνηῶτα. 10
 φιτροὺς δ' αἶψα ταμόντες, ὅθ' ἀκροτάτη πρόεχ' ἀκτῆ,
 θάπτομεν ἀχνύμενοι θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρός τε κἀν καὶ τεύχεα νεκροῦ,
 τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες
 πῆξάμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ ἐνῆρες ἐρετμόν. 15
 ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν· οὐδ' ἄρα Κίρκην
 ἐξ Αἶδεω ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὦκα
 ἦλθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρου αὐτῆ
 σῆτον καὶ κρέα πολλὰ καὶ αἶθοπα οἶνον ἐρυθρόν.
 ἢ δ' ἐν μέσσω σταῖσα μετηύδα δῖα θεάων· 20
 ,σχέτλιοι, οἳ ζῶοντες ὑπήλθετε δῶμ' Αἶδαο,
 δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἄπαξ θνήσκουσ' ἀνθρώποι.
 ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 αὖθι πανημέριοι· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφιν
 πλεύσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα 25
 σημανέω, ἵνα μή τι κακορραφίῃ ἀλεγεινῆ

ἢ ἄλως ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες·

ὣς ἔφαθ', ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπεΐθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἡμεῖθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἠδύ· 30
ἦμος δ' ἥλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός,
ἢ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἐταίρων
εἶσέ τε καὶ προσέλεκτο καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα·
αὐτὰρ ἐγὼ τῆ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα. 35

καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα πότνια Κίρκη·
,ταῦτα μὲν οὔτω πάντα πεπείρανται, σὺ δ' ἄκουσον,
ὣς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξαι, αἶ ῥά τε πάντας
ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὃ τέ σφεας εἶσαφίκηται. 40
ὅς τις ἀιδρεΐη πελάσῃ καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' οὐ τι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα
οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται,
ἀλλὰ τε Σειρῆνες λιγυρῆ θέλγουσιν ἀοιδῆ
ἡμεναι ἐν λειμῶνι, πολὺς δ' ἀμφ' ὄστεόφιν θῖς 45
ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν.
ἀλλὰ παρεξελάαν, ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἐταίρων
κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μὴ τις ἀκούσῃ
τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν, αἶ κ' ἐθέλησθα·
δησάντων σ' ἐν νηὶ θοῆ χειρᾶς τε πόδας τε 50
ὄρθον ἐν ἰστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω,
ὄφρα κε τερπόμενος ὄπ' ἀκούσῃς Σειρήνοιν.
εἰ δέ κε λίσσῃαι ἐτάρους λῦσαί τε κελεύῃς,
οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι διδέντων.

αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τάς γε παρεξελάσσωσιν ἐταῖροι, 55
ἔνθα τοι οὐκέτ' ἔπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω,
ὄπποτέρῃ δὴ τοι ὁδὸς ἔσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτός

θυμῷ βουλεύειν· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.
 ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφές, προτὶ δ' αὐτὰς
 κύμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης· 60
 Πλαγκτὰς δὴ τοι τὰς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσιν.
 τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι
 τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,
 ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰὲν ἀφαιρεῖται λῖς πέτρη·
 ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι. 65
 τῇ δ' οὐ πῶ τις νηῦς φύγεν ἀνδρῶν, ἢ τις ἴκηται,
 ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
 κύμαθ' ἀλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.
 οἷη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηῦς,
 Ἄργῳ πᾶσι μέλουσα, παρ' Αἰήταο πλέουσα. 70
 καὶ νύ κε τὴν ἔνθ' ὦκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,
 ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.
 οἱ δὲ δύο σκοπέλοι ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει
 ὕξειη κορυφῇ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκεν
 κυανέη· τὸ μὲν οὐ ποτ' ἐρωεῖ, οὐδέ ποτ' αἶθρον 75
 κείνου ἔχει κορυφὴν οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ.
 οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτὸς ἀνὴρ οὐδ' ἐπιβαίη,
 οὐδ' εἴ οἱ χεῖρές τε εἰκόσι καὶ πόδες εἶεν·
 πέτρη γὰρ λῖς ἐστι, περιξέστη εἰκυῖα.
 μέσσω δ' ἐν σκοπέλω ἔστι σπέος ἠεροειδές, 80
 πρὸς ζόφον εἰς ἔρεβος τετραμμένον, ἧ̄ περ ἂν ὑμεῖς
 νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
 οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήσιος ἀνὴρ
 τόξω διστευσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.
 ἔνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει δεινὸν λελακυῖα. 85
 [τῆς ἧ̄ τοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς
 γίννεται, αὐτὴ δ' αὐτε πέλωρ κακόν· οὐδέ κέ τις μιν
 γηθήσειεν ἰδῶν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.]

τῆς ἧ τοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι,
 ἕξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες, ἐν δὲ ἐκάστη 90
 σμερδαλέη κεφαλῇ, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες
 πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο.
 μέσση μὲν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυνκεν,
 ἕξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου,
 αὐτοῦ δ' ἰχθυάα, σκόπελον περιμαιμώωσα, 95
 δελφῖνὰς τε κύνας τε, καὶ εἴ ποθι μείζον ἔλῃσιν
 κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη.
 τῇ δ' οὐ πώ ποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
 παρφυγέειν σὺν νηί· φέρει δέ τε κρατὶ ἐκάστῳ
 φῶτ' ἐξαρχπάξασα νεὸς κυανοπρώροιο. 100

τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει, Ὀδυσσεῦ.
 πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διοϊστρεύσειας.
 τῷ δ' ἐν ἔρινεὸς ἔστι μέγας, φύλλοισι τεθηλῶς·
 τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδις ἀναροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ.
 τρεῖς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἡματι, τρεῖς δ' ἀναροιβδεῖ 105
 δεινόν· μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥοιβδήσειεν·
 οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπέκ κακοῦ οὐδ' ἐνοσίχθων.
 ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλω πεπλημένος ὦκα
 νῆα παρεξελάαν, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
 ἕξ ἐτάρους ἐν νηὶ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντα· 110

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ,εἰ δ' ἄγε δὴ μοι τοῦτο, θεά, νημερτὲς ἐνίσπες,
 εἴ πως τὴν ὀλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν,
 τὴν δέ κ' ἀμυναίμην, ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἐταίρους·

ὣς ἐφάμην, ἣ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων· 115
 ,σχέτλιε, καὶ δὴ αὖ τοι πολεμήια ἔργα μέμηλεν
 καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξειαι ἀθανάτοισιν;
 ἣ δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον κακὸν ἐστίν,
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν·

οὔδέ τις ἔστ' ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς. 120
 ἦν γὰρ δηθύνησθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
 δείδω, μή σ' ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα κίχῃσιν
 τόσσησιν κεφαλήσιν, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἔληται.
 ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ Κράταιν,
 μητέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν· 125
 ἣ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὀρμηθῆναι.

Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξει· ἔνθα δὲ πολλὰ
 βόσκοντ' Ἑλίοιο βόες καὶ ἴφια μῆλα,
 ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἴων πάεα καλά,
 πεντήκοντα δ' ἕκαστα. γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν, 130
 οὔδέ ποτε φθινύθουσι. θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν,
 νύμφαι ἐυπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε,
 ἃς τέκεν Ἑλίῳ Ὑπερίονι δῖα Νέαιρα.
 τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ
 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισε τηλόθι ναίειν, 135
 μῆλα φυλασσέμεναι πατρῷα καὶ ἔλικας βοῦς.
 τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἐάας νόστου τε μέδῃαι,
 ἦ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
 εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον,
 νηὶ τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἴ περ κεν ἀλύξης, 140
 ὄψ' ἐ κακῶς νεῖαι ὀλέσας ἄπο πάντας ἐταίρους·

ὣς ἔφατ', αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 ἣ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε δῖα θεάων·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων ὄτρυνον ἐταίρους
 αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι· 145
 οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνουσι καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζουσι.
 [ἔξῃς δ' ἐξόμενοι πολιὴν ἄλλα τύπτον ἐρετμοῖς.]
 ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἱκμενον οὔρον ἴει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 Κίρκη ἐυπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα. 150

αὐτίκα δ' ὄπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἤμεθα· τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 δὴ τότε ἔγών ἐτάροισι μετηύδων ἀχνύμενος κῆρ·
 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἓνα ἰδμεναι οὐδὲ δὺ' οἴους
 θέσφαθ', ἅ μοι Κίρκη μυθήσατο, δῖα θεάων· 155
 ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγών, ἵνα εἰδότες ἢ κε θάνωμεν
 ἢ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιάων
 φθόγγον ἀλεύασθαι καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα.
 οἶον ἔμ' ἠνώγειν ὅπ' ἀκουέμεν· ἀλλὰ με δεσμῶ 160
 δήσατ' ἐν ἀργαλέῳ, ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω,
 ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω.
 εἰ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαί τε κελεύω,
 ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι πιέζειν·
 ἦ τοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἐτάροισι πίφανσκον· 165
 τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νηῦς ἐνεργῆς
 νῆσον Σειρήνοιιν· ἐπειγε γὰρ οὖρος ἀπήμων.
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη
 ἔπλετο νηνεμίῃ, κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
 ἀνστάντες δ' ἔταροι νεὸς ἰστία μηρούσαντο 170
 καὶ τὰ μὲν ἐν νηὶ γλαφυρῇ θέσαν, οἱ δ' ἐπ' ἐρετμὰ
 ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσιν.
 αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξεί χαλκῶ
 τυτθὰ διατμήξας χερσὶ στιβαρῆσι πίεζον·
 αἶψα δ' ἰαίνετο κηρός, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἴς 175
 Ἥελίου τ' ἀύγῃ Ὑπεριονίδαο ἀνακτος·
 ἐξείης δ' ἐτάροισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν ἄλειψα.
 οἱ δ' ἐν νηὶ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε
 ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήπτου·
 αὐτοὶ δ' ἐξόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς. 180
 ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμεν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,

ρίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκύαλος νηῦς
 ἐγγύθεν ὀρνυμένη, λιγυρήν δ' ἔντυνον ἀοιδήν·
 ,δεῦρ' ἄγ' ἰών, πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 νῆα κατάστησον, ἵνα νωιτέρην ὅπ' ἀκούσῃς. 185

οὐ γάρ πώ τις τῆδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 πρίν γ' ἡμέων μελίγηρον ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκοῦσαι,
 ἀλλ' ὃ γε τερψάμενος νεῖται καὶ πλείονα εἰδώς·
 ἴδμεν γάρ τοι πάνθ', ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 Ἀργεῖοι Τρωῆές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν, 190
 ἴδμεν δ', ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·

ὣς φάσαν ἰεῖσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 ἤθελ' ἀκουέμεναι, λῦσαί τ' ἐκέλευον ἑταίρους
 ὀφρούσι νευστάζων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
 αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχός τε 195
 πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μᾶλλον τε πίεζον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὰς γε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
 φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' ἀοιδῆς,
 αἰψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἐμοὶ ἐρήρηες ἑταῖροι,
 ὄν σφιν ἐπ' ὥσιν ἄλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν. 200

ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
 καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἴδον καὶ δοῦπον ἄκουσα.
 τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἔρετμά,
 βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· ἔσχετο δ' αὐτοῦ
 νηῦς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἔρετμά προήκεα χερσὶν ἔπειγον. 205
 αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν ὤτρυνον ἑταίρους
 μελιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 ,ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμονές εἰμεν·
 οὐ μὲν δὴ τόδε μείζον ἔπει κακόν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
 εἴλει ἐνὶ σπῆι γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφιν· 210
 ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ, βουλῇ τε νοῶ τε,
 ἐκφύγομεν, καὶ που τῶνδε μνήσεσθαι δίοω.

νῦν δ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 ὑμεῖς μὲν κώπησιν ἀλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν
 τύπτετε κληίδεσσιν ἐφήμενοι, αἴ κέ ποθι Ζεὺς 215
 δώῃ τόνδε γ' ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι·
 σοὶ δέ, κυβερνήθ', ὧδ' ἐπιτέλλομαι· ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 βάλλευσ, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήια νωμᾶς.

τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε
 νῆα, σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μὴ σε λάθῃσιν 220
 κείσ' ἐξορηήσασα καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλῃσθα.'

ὧς ἐφάμην, οἳ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνίην,
 μὴ πῶς μοι δεῖσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι
 εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πνκάζοιεν σφέας αὐτούς. 225

καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
 λανθανόμην, ἐπεὶ οὐ τί μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα καὶ δύο δοῦρε
 μᾶκρ' ἐν χερσὶν ἔλων εἰς ἴκρια νηὸς ἔβαινον
 πρῶρης· ἐνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι 230

Σκύλλην πετραίην, ἣ μοι φέρε πῆμ' ἐτάροισιν.
 οὐδέ πη ἀθροῆσαι δυνάμην, ἔκαμον δέ μοι ὅσσε
 πάντη παπταίνοντι πρὸς ἠεροειδέα πέτρην.

ἡμεῖς μὲν στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες·
 ἐνθεν μὲν Σκύλλη, ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδις 235
 δεινὸν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.

ἦ τοι ὄτ' ἐξεμέσειε, λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ
 πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη, ὑπόσε δ' ἄχνη
 ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν·
 ἀλλ' ὄτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ, 240

πᾶσ' ἐντοσθε φάνεσκε κυκωμένη, ἀμφὶ δὲ πέτρῃ
 δεινὸν ἐβεβρούχειν, ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκεν
 ψάμμῳ κυανέῃ· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἤρειν.

ἡμεῖς μὲν πρὸς τὴν ἴδομεν δεῖσαντες ὄλεθρον·
 τόφρα δέ μοι Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑταίρους 245
 ἕξ ἔλεθ', οἳ χερσὶν τε βίηφί τε φέριτατοι ἦσαν.
 σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους
 ἦδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 ὑψόσ' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 ἕξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ. 250
 ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλιεὺς περιμήκει ῥάβδῳ
 ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων
 ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο,
 ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβῶν ἔρριψε θύραζε,
 ὥς οἳ γ' ἀσπαίροντες αἰείροντο προτὶ πέτρας· 255
 αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκληγῶτας
 χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δημοτῆτι·
 οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 πάντων, ὅσ' ἐμόγησα πόρους ἀλὸς ἕξερεείνων.

αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν δεινὴν τε Χάρυβδιν 260
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
 ἰκόμεθ'· ἐνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' Ὑπερίονος Ἥελίοιο.
 δὴ τότε ἔγῳν ἔτι πόντῳ ἔων ἐν νηὶ μελαίνῃ
 μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν ἀυλιζομενάων 265
 οἴων τε βληχῆν· καὶ μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
 μάντηος ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσίαο,
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἣ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου Ἥελίοιο.
 δὴ τότε ἔγῳν ἑτάροισι μετηύδων ἀχνύμενος κῆρ· 270
 ,κέκλυτέ μευ μύθων κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι,
 ὄφρ' ὑμῖν εἶπω μαντήια Τειρεσίαο
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἣ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου Ἥελίοιο·

ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν. 275
ἀλλὰ παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν.

ὣς ἐφάμην, τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῶ μ' ἠμείβετο μύθῳ·
,σχέτλιός εἰς, Ὀδυσσεῦ· πέρι τοι μένος, οὐδέ τι γυῖα
κάμνεις· ἦ ῥά νυ σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται, 280
ὅς ῥ' ἐτάρους καμάτῳ ἀδηκότας ἠδὲ καὶ ὕπνω
οὐκ ἔαας γαίης ἐπιβήμεναι, ἔνθα κεν αὔτε
νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον,
ἀλλ' αὐτως διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἄνωγας
νήσου ἀποπλαγχθέντας ἐν ἠεροειδέι πόντῳ. 285

ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποί, δηλήματα νηῶν,
γίννονται· πῆ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
ἦν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα,
ἦ Νότου ἦ Ζεφύροιο δυσάεος, οἷ τε μάλιστα
νῆα διαρραίουσι θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων. 290

ἀλλ' ἦ τοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
δόρπον θ' ὀπλισόμεσθα θοῇ παρὰ νηὶ μένοντες,
ἠῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέι πόντῳ.

ὣς ἔφατ' Εὐρύλοχος, ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων, 295
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

,Εὐρύλοχ', ἦ μάλα δὴ με βιάζεστε μοῦνον ἔοντα.
ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερὸν ὄρκον·
εἰ κέ τιν' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶν μέγ' οἴων
εὕρωμεν, μὴ πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῆσιν 300
ἢ βοῦν ἢέ τι μῆλον ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἔκηλοι
ἔσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.

ὣς ἐφάμην, οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυον, ὡς ἐκέλευον.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὄμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὄρκον,
στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῶ ἔνεργέα νῆα 305

ἄγχ' ὕδατος γλυκεροῖο, καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
 νηὸς, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένως τετύκοντο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρου ἔντο,
 μνησάμενοι δὴ ἔπειτα φίλους ἔκλαιον ἑταίρους,
 οὓς ἔφαγε Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλοῦσα· 310
 κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.
 ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκειν,
 ὤρσειν ἔπι ζαῆν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ. 315
 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆα μὲν ὠρμίσαμεν κοῖλον σπέος εἰσερούσαντες·
 ἔνθα δ' ἔσαν νυμφέων καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι·
 καὶ τότε ἔγων ἀγορῆν θέμενος μετὰ μῦθον ἔειπον·
 ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ θεῶν βρωσὶς τε πόσις τε 320
 ἔστιν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, μή τι πάθωμεν·
 δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἶδε βόες καὶ ἴφια μῆλα,
 Ἥελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει·
 ὣς ἐφάμην, τοῖσιν δ' ἐπεπεΐθετο θυμῶς ἀγῆνωρ.
 μῆνα δὲ πάντ' ἄλληκτος ἄη Νότος, οὐδέ τις ἄλλος 325
 γίγνεται ἔπειτ' ἀνέμων εἰ μὴ Εὐρὸς τε Νότος τε.
 οἱ δ' εἶως μὲν σῆτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν,
 τόφρα βοῶν ἀπέχοντο λιλαιόμενοι βιότιο.
 ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἦια πάντα,
 καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκη, 330
 ἰχθυὺς ὄρνιθάς τε, φίλας ὅτι χεῖρας ἴκοιτο,
 [γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός·]
 δὴ τότε ἔγων ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὄφρα θεοῖσιν
 εὐξαίμην, εἴ τίς μοι ὁδὸν φήνειε νέεσθαι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους, 335
 χεῖρας νιψάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,

ἠρώμην πάντεσσι θεοῖς, οἷ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν.
Εὐρύλοχος δ' ἐτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς·
κέκλυτέ μευ μύθων κακὰ περ πάσχοντες ἐταῖροι. 340
πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσιν,
λιμῶ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
ἀλλ' ἄγετ', Ἥελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
ῥέξομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα, πατρίδα γαῖαν, 345
αἰψά κεν Ἥελίῳ Ὑπερίουι πίονα νηὸν
τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
εἰ δέ χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραιράων
νῆ' ἐθέλη ὀλέσαι, ἐπὶ δ' ἔσπωνται θεοὶ ἄλλοι,
βούλομ' ἄπαξ πρὸς κῆμα χανῶν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, 350
ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

ὣς ἔφατ' Εὐρύλοχος, ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἐταῖροι.
αὐτίκα δ' Ἥελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
ἐγγύθεν, οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρώροιο
βοσκέσκονθ' ἕλικες καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι, 355
τὰς δὲ περίστησάν τε καὶ εὐχετόωντο θεοῖσιν,
φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
οὐ γὰρ ἔχον κριὶ λευκὸν εὐσσέλμου ἐπὶ νηός.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὕξαντο καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν 360
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὤμοθέτησαν.
οὐδ' εἶχον μέθυ λειψαί ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν,
ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώπτων ἔγκατα πάντα.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρα κἀῆ καὶ σπλάγχνα πάσαντο,
μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν. 365
καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος,
βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.

ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιῶν νεὸς ἀμφιελίσσης,
καὶ τότε με κνίσσης ἀμφήλυθεν θερμὸς ἀυτμή.
οἰμῶξας δὲ θεοῖσι μέγ' ἀθανάτοισι γεγώνευν· 370

,Ζεῦ πάτερ ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλεί ὕπνω,
οἱ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες·

ὠκέα δ' Ἑλίῳ Ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθεν
Λαμπετίη τανύπεπλος, ὃ οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς. 375

αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηύδα χῳόμενος κῆρ·
,Ζεῦ πάτερ ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
τίσαι δὴ ἐτάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
οἱ μὲν βοῦς ἔκτειναν ὑπέρβιον, ἦσιν ἐγὼ γε
χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα, 380
ἠδ' ὀπότη' ἄψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτραποίμην.

εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικὲ' ἀμοιβήν,
δύσομαι εἰς Ἀίδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω·
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
,Ἡέλι', ἦ τοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε 385

καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδαρον ἄρουραν·
τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
τυτθὰ βαλὼν κέασαιμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ·

ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἠνκόμοιο·
ἠ δ' ἔφη Ἑρμείαο διακτόρου αὐτῆ ἀκοῦσαι. 390

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
νεΐκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδόν, οὐδέ τι μῆχος
εὐρέμεναι δυνάμεσθα, βόες δ' ἀποτέθνασαν ἤδη.
τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προύφαινον·
εἴρπον μὲν ῥινοί, κρέα δ' ἀμφ' ὄβελοῖσι μεμύκειν, 395
ἠπταλέα τε καὶ ὠμά, βοῶν δ' ὡς γίγνετο φωνή.

ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρήρηες ἑταῖροι
δαίνυντ' Ἑλίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας·

ἀλλ' ὅτε δὴ ἔβδομον ἤμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων, 400
 ἡμεῖς δ' αἰψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρεί πόντῳ,
 ἴστον στησάμενοι ἀνά θ' ἰστία λεύκ' ἐρύσαντες.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
 φαίνεται γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
 δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων 405
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς, ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 ἠ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἶψα γὰρ ἤλθεν
 κεκληγῶς Ζέφυρος μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων,
 ἴστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα
 ἀμφοτέρους· ἴστος δ' ὀπίσω πέσεν, ὄπλα τε πάντα 410
 εἰς ἄντλον κατέχυνθ'. ὁ δ' ἄρα πρυμνῆ ἐνὶ νηὶ
 πληῆξε κυβερνήτεω κεφαλῆν, σὺν δ' ὅστέ' ἄραξεν
 πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι εἰοικῶς
 κάππεσ' ἀπ' ἰκριόφιν, λίπε δ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν· 415
 ἠ δ' ἐλελίχθη πᾶσα Διὸς πληγεῖσα κεραυνῶ,
 ἐν δὲ θεείου πληῆτο, πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 οἱ δὲ κορώνησιν ἵκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο, θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.

αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους 420
 λῦσε κλύδων τρόπιος, τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα,
 ἐκ δὲ οἱ ἴστον ἄραξε ποτὶ τρόπιν. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῶ
 ἐπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχῶς·
 τῶ ῥ' ἄμφω συνέεργον, ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἴστον,
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν. 425

ἐνθ' ἣ τοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων,
 ἤλθε δ' ἐπὶ Νότος ὦκα, φέρων ἐμῶ ἄλγεα θυμῶ,
 ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετροῦσάμι Χάρυβδιν.
 παννύχιος φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ ἀνιόντι

ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκοπέλον δεινὴν τε Χάρυβδιν. 430
 ἢ μὲν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψόσ' ἀερθεῖς,
 τῷ προσφῦς ἐχόμεν ὡς νυκτερίς. οὐδέ πη εἶχον
 οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι·
 ῥίξαι γὰρ ἐκάς εἶχον, ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι, 435
 μακροί τε μεγάλοι τε, κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν.
 νωλεμέως δ' ἐχόμεν, ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
 ἴστων καὶ τρόπιν αὐτίς· ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθον
 ὄψ'· ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνήρ ἀγορῆθεν ἀνέστη
 κρίνων νείκεα πολλὰ δικάζομένων αἰζηῶν, 440
 τῆμος δὴ τά γε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη.
 ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 μέσσω δ' ἐνδούπησα παρῆξ περιμήκεα δοῦρα,
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῆσιν.
 [Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε 445
 εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.]
 ἔνθεν δ' ἐννήμαρ φερόμην, δεκάτη δέ με νυκτὶ
 νῆσον ἔς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψὼ
 ναίει ἐνπλόκαμος, δεινὴ θεὸς ἀυδήεσσα,
 ἢ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. τί τοι τάδε μυθολογεύω; 450
 ἦδη γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ
 σοί τε καὶ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοι ἔστιν
 αὐτίς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.“

Verlag von B. G. Teubner in Leipzig.

Unsere Muttersprache, ihr Werden und ihr Wesen.

Von Prof. Dr. D. Weise.

3., verb. Auflage. [VIII u. 269 S.] 8. In Lnwd. geb. 2 Mk. 60 Pf.

Sie ruht auf wissenschaftlicher Grundlage, ist jedoch gemeinverständlich und überaus anregend geschrieben. An eine kurze, klare Schilderung der räumlichen und zeitlichen Entwicklung unserer Sprache schließt sich eine ausführliche, sehr lebendige und fesselnde Darstellung der neuhochdeutschen Schriftsprache, und zwar wird zunächst ihre Beziehung zur Volksart, zur Stammesart, zum Stande und zur jeweiligen Gesittung erörtert und sodann ihre Eigentümlichkeit im Lautwandel, in der Wortbiegung, Wortbildung, Wortbedeutung und Satzlehre behandelt. Das Buch ist nicht in Form einer lehrmäßigen Übersicht oder eines Nachschlagewerkes geschrieben, sondern als eine lebhaft und anschauliche Erörterung, und zwar in einer Weise, die geeignet erscheint, die äußerliche Auffassung vom Wesen unserer Muttersprache zu bekämpfen und die weiten Kreise der Gebildeten zu fesseln und zu unterrichten.

Bismarcks Reden und Briefe nebst einer Darstellung des Lebens und der Sprache Bismarcks.

Für Schule und Haus

ausgewählt, herausgegeben und bearbeitet von
Stadtschulrat Prof. Dr. Otto Lyon.

[VI u. 243 S.] gr. 8. In Original-Leinwandband 2 Mk.

Der gewaltige Inhalt und die vollendete Form der Reden und politischen Briefe Bismarcks, die sich überall in der genialsten Weise mit dem Inhalte deckt, erheben dieselben zu klassischen Werken unserer Litteratur. Der überwältigende Gedankenreichtum, die Schärfe und Klarheit, die Anschaulichkeit und Bildlichkeit, die vollstimmliche Kraft und plastische Rundung des Ausdrucks, durchstrahlt von zündendem Witz und gemüthvollem Humor, vor allem aber der großartige nationale Gehalt lassen die Reden und Briefe unseres Altreichskanzlers als Denkmäler unseres deutschen Denkens und Empfindens erscheinen, welche die Jahrhunderte überdauern werden. Den Reden und Briefen geht eine Lebensgeschichte des großen Staatsmannes und eine Abhandlung über die Sprache Bismarcks als Einleitung voraus.

Iduna. Deutsche Heldensagen

dem deutschen Volke und seiner Jugend wiedererzählt
von Karl Heinrich Reck.

Wohlfeile Ausgabe.

Vier Teile, in 2 reichen Leinwandbänden. Preis 4 Mk. 50 Pf.

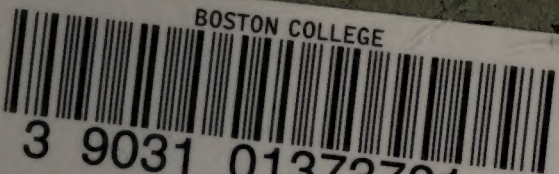
Auch in 4 einzelnen hübsch kartonierten Teilen:

I. Teil: Gudrun. 80 Pf. II. Teil: Die Nibelungen Sage. 2 Mk. 10 Pf. III. Teil: Die Sage v. Wieland d. Schmied. 90 Pf. IV. Teil: Dietrich von Bern u. s. Gefellen. 1 Mk. 80 Pf.

Diese neue Bearbeitung der deutschen Heldensagen, welche nicht für das Kindesalter, sondern für das gebildete Publikum und die reifere Jugend bestimmt ist, wird von der Kritik übereinstimmend als ein vorzügliches Buch anerkannt, ausgezeichnet durch einheitliche Komposition und künstlerisch vollendeten Stil. Der Verfasser hat aus der Vergleichung der deutschen und nordischen Überlieferung, in stetem Hinblick auf die Idee des der Sage zu Grunde liegenden religiösen Mythos, die echten und ursprünglichenzüge wiederhergestellt.

140499

BOSTON COLLEGE

3 9031 01373781 2

er in Leipzig.

Reallexikon des klassischen Altertums.

Siebente

140499

Homer

AUTHOR

Odyssea

TITLE

Homer

BOSTON COLLEGE LIBRARY
UNIVERSITY HEIGHTS
CHESTNUT HILL, MASS.

Books may be kept for two weeks and may be renewed for the same period, unless reserved.

Two cents a day is charged for each book kept overtime.

If you cannot find what you want, ask the Librarian who will be glad to help you.

The borrower is responsible for books drawn on his card and for all fines accruing on the same.

Sch

≡ W

Die Gō
logie
nach

Die Sa
Bon
Kunf

Geschid
2 Bā
I. E
in

II. E
g

Erzähl
8. 3

Bilder
Abbil

Bilder
reiche

Die Me
ratur
S. W

Die Me
ratur
W. C

Wander
Karte
II. 2
Band

